Koch János

A türelmes tündér

Pesti nagypapa meséi unokáinak
Jancsikának és Juliskának

Ki ne ismerné a jó Toleranciát,
Szép Tündérországnak királykisasszonyát?
Száz év alatt minden gyerek tudja róla:
Ő a kis-nagylányok igaz pártfogója.

TARTALOM

A CSUDADOKTOR

A KÉK IKERCSILLAG

VIKTÓRIA

TOLERANCIA ELVESZTI TÜRELMÉT

JULIKA, SZÜLINAP

A CSUDADOKTOR

1. A Csudadoktor megérkezik

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren túl, az Üveghegyen innen, volt egyszer egy király, aki a Mesebeli Birodalomban uralkodott.

Ez a király feleségül vette a szomszédos Nemlétező Birodalom uralkodójának egyetlen leányát; s ennekutána egy évvel nagy ünnepségre készülődtek, lévén, hogy a királyné gyermeket várt.

Ekkoriban történt, hogy egy furcsa ember érkezett a Mesebeli Birodalomba. Termetét daliásnak lehetett volna nevezni, csak az hibádzott ehhez, hogy függőleges mérete nagyon alacsonyra sikeredett, aki látta, azt gondolhatta, hogy még gyermekkorában megunhatta a növekedést, ennek fejében viszont bizonyára kettő helyett evett, amitől azután a vízszintes kiterjedése lett olyan, hogy komolyabb emberek gondterhelten csóválták meg fejüket, amikor megpillantották.

Mindez nem akadályozta meg őt abban, hogy mértéktelen mennyiségű tudást halmozzon fel fejében; bár voltak olyan rosszindulatú emberek, akik azt mondták, hogy kár volt annyit tanulnia, mert csak hiábavalóságokkal tömte tele az agyát. Igazuk volt-e ezeknek az embereknek? Kiderül a továbbiakból.

Amikor a mi daliánk megérkezett a Mesebeli Birodalom fővárosába, ment egyenesen a királyi palotába, be is ment volna a kapun minden teketória nélkül, ha az őrt álló katona meg nem állította volna. Márpedig megállította, és persze meg is akarta kérdezni, hogy hová lesz a séta, ám a mi emberünk megelőzte őt.

- Idefigyelj kiskomám, szaladj tüstént a királyhoz, és jelentsd neki, hogy megérkezett a Csudadoktor - mondta és merőn nézett a katona szemébe, ami elég nehéz dolog lett volna mindenkinek - a Csudadoktoron kívül - lévén, hogy a katona szemepárja kétszer magasabban volt a talajtól, mint a Csudadoktoré.

Az őrt álló katonáknak pedig ki volt adva parancsba, hogy parancsot csak a parancsnoktól fogadhatnak el; ám a Csudadoktor valóban csudadoktor lehetett, mert amikor az őr onnan a magasból lenézett rá, egyszeriben elfelejtette, mit is parancsoltak neki, és rohant, hogy a Csudadoktor parancsát teljesítse.

A Csudadoktor pedig követte a katonát, így szerencsésen el is jutott a király eleibe.

- Uram, királyom, én a Nevesincs Birodalomból jöttem, hogy felajánljam szolgálataimat felségednek.

A király csak egy pillantást vetett rá, és elutasítóan emelte fel a kezét.

- Nem kellesz, annyi udvari bolondom van már, hogy alig győzök szétütni közöttük, van elég dolgom amúgy is, menj innen.

- Uram, királyom! Kegyeskedjél megengedni egy szerény megjegyzést: én nem udvari bolond vagyok, hanem csudadoktor.

- Mi vagy te? Csudadoktor? Abból meg éppen annyi van, hogy nincs elég hely már az istállókban, hogy mindet elhelyezzem. Talán új istállót építtessek a kedvedért, he? Ezt már mégsem kívánhatod tőlem.

- De felséges királyom, én azért jöttem, hogy holnap születendő leányod...

- Holnap, és leányom??? Elhallgass, te... te... Csudadoktor, vagy felvetetem veled a néhai előnevet.

Megérthetjük a király haragját, ha tudjuk, hogy az udvari orvosok éppen aznap reggel jelentették ki ünnepélyesen, hogy a kis királyfi harmadnap reggel fogja meglátni a napvilágot.

- Tudom jól - folytatta zavartalanul a Csudadoktor - hogy az udvarodban lebzselő, magukat tanult orvosnak nevező tudatlanok fiút jósoltak neked harmadnapra, ó uram király; de én bízvást mondhatom, hogy leányod fog születni és hozzá már holnap; és hogy végképp meggyőzzelek tudásomról, íme felírom leányod leendő nevét e darab pergamenre, ezt most zárasd el, felséges uram, s csak akkor vedd elő, amikor leánykád már megkapta nevét.

A király haragosan nevetett.

- Te ostoba csudadoktor, a neve készen áll, mert én már kigondoltam, mi legyen az, ha netalán mégis lány lenne.

A Csudadoktor nem felelt, csak kétkedően mosolygott.

- Jól van, te Csudadoktor, egyelőre hiszek neked. Nézd e szekrényt, ebbe rejtjük a pergament, ennek két zárja van, az egyik zár kulcsát én veszem magamhoz, a másikat pedig te őrizd, így egyikünk se juthat hozzá egyedül, csupán csak ketten együtt.

2. Királykisasszony születik

A királynak pedig másnapra leánya született; alighogy a világra jött a gyermek, a Csudadoktor megjelent a király előtt, aki így szólt.

- Te valóban csudadoktor vagy, a gyermek lány, és egy órája született; a neve pedig...

- Felséged akaratából - hajolt meg a Csudadoktor.

A király nagyot nevetett.

- Te imposztor, a királynő adott nevet a gyermeknek, de te ezt már tegnap is tudtad!

A Csudadoktor nem szólt, csak mosolygott.

- Tehát a neve: Csinoska; és most nyissuk fel a szekrényt, habár ezek után már elhiszem, hogy leányom nevét is eltaláltad.

Na és, úgy is volt, a pergamenre felírt név csakugyan ez volt: CSINOSKA.

A király hosszan nézte a pergament, majd így szólt.

- Kedves barátom! Te nemcsak okos, hanem bölcs is vagy, tehát kívánságodnak megfelelően ezennel szolgálatomba fogadlak; fizetségedet te magad szabhatod meg.

- Köszönöm felséged hozzám való jóságát, de én csak azt kívánom fizetségül, hogy mindig a királykisasszony mellett lehessek, vigyázhassak rá, és nevelhessem őt.

- Legyen kívánságod szerint, nálad jobb nevelőt csakugyan nem találhatnék Csinoska számára.

- Akkor pedig, ha szabad javasolnom felségednek, nézzük meg a gyermeket.

A király és a Csudadoktor meglátogatták a királynét és gyermekét; megálltak Csinoska bölcsője mellett, hosszan, gyönyörködve nézték a kislányt.

E percben a nyitott ablakon át sűrű füstfelleg tódult be, a szoba közepén gomolygott egy ideig, majd lassanként egy csodaszép tündérleány alakját öltötte fel.

- Az én nevem Tolerancia, vagyis Türelem, - szólalt meg a tündérleány - Tündérország királyának leánya vagyok. Atyám küldött hozzátok, hogy üdvözletét, jókívánságait, intelmeit és jóslatát elhozzam nektek. Halljátok hát.

Tolerancia most a bölcsőhöz lépett, és felemelte a kezét.

- Légy nagyon boldog, kis királykisasszony. Legyél szolgálója szolgálóleányodnak; és legyél úrnője uradnak; várj a messzelevőre és keresd meg a közelben levőt.

A királyi pár nagyon elbámult e különös intelmen, vagy jóslaton, de nem volt idejük arra, hogy magyarázatot kérjenek, mert a tündérleány folytatta.

- Amidőn leányotok tizennyolcéves lesz, három kérő fog megjelenni előtte, éppen a születése napján. Jól vigyázzatok, csak ahhoz adjátok feleségül, aki meg tudja fejteni az ősi arabus talányt.

A király felelt neki.

- Tolerancia, jóságos és szépséges tündérleány. Köszönjük jóslatodat és intelmeidet, meg is fogadjuk azokat, ámbár amiről beszéltél, az ősi arabus talány, ismeretlen előttünk.

- Jól van, tehát erre a falra fel fogom írni.

A falhoz lépett, többször végigsimította mindkét tenyerével.

- Íme, ott van.

A király bámulta a falat, de írást csak nem látott rajta. A tündérleány elmosolyodott.

- Jól jegyezzétek meg szavamat. Amikor tizennyolc év múlva a három kérő megjelenik, ebben a teremben fogadjátok őket, a többit majd meglátjátok.

Tolerancia ezután elkomolyodott.

- Lehetséges, hogy van valaki köztetek, aki ismeri ezt a talányt; óvakodjon bárkinek is elmondani, és óvakodjon bárki is meghallgatni azt, mert aki időnek előtte megismeri, halálnak halálával hal meg.

Azzal a tündérleány még egyszer rámosolygott a gyermekre, egy perc alatt visszaváltozott füstté, kisuhant az ablakon, felemelkedett, majd eltűnt az ég kékjében.

3. A királyi pár halála

A Csudadoktor pedig másnap óvatlanul elárulta a királynőnek, hogy ismeri a talányt. A királynő pedig nagyszerű asszony volt, feleségnek is, királynőnek is rendkívüli, de mint mindenkinek az ég alatt, neki is voltak hibái: ezek közül pedig a legnagyobb az, hogy mértéktelenül kíváncsi volt; s így azonnal ostromolni kezdte a Csudadoktort, hogy ossza meg vele tudását. A Csudadoktor eleinte nem volt erre hajlandó, ám a királynő nem nyugodott bele a visszautasításba, tovább ostromolta a Csudadoktort, fűt-fát ígért neki viszonzásul; és hogy ennek sem volt foganatja, fenyegetni kezdte, végül már halállal is, így a Csudadoktor végül is

nem tehetett mást, mint elmondani a királynőnek a talány szövegét, meg persze a megfejtését is, előtte azonban megeskette a királynőt, hogy senkinek nem árulja el, hogy kitől tudta meg a titkot.

A királynő jót nevetett és megesküdött; és sietett a királyhoz, továbbadni a titkot.

- Kedves felséges férjemuram; én már tudom az ősi arabus talányt megfejtésével együtt, és íme még sem haltam belé.

Így a király is megismerte a nagy titkot; ő is hatalmasat nevetett, és persze kérdezgette feleségét, hogy kitől tudja, de az asszony megtartotta esküjét, nem árulta el a Csudadoktort.

Ezek után pedig az történt, hogy a királynő, aki mindig is gyengécske volt, ágynak esett, és rövid betegség után meghalt. Halála ilyenformán természetesnek tűnt, és a király nem gondolt arra, hogy a titok tudása okozta volna azt. Erősen meggyászolta kedves halottját, de gyásza ellenére hamarosan ismét megnősült, mivel úgy gondolta, hogy Csinoskának mamára van szüksége; a Csudadoktortól kért tanácsot, kit is vegyen el. A Csudadoktor azt az előkelő származású udvarhölgyet ajánlotta, aki eddig is gondozta Csinoskát, és aki nagyon szerette is a kicsit; és akit a kicsi is szeretett. Mindezek miatt a király megfogadta a Csudadoktor tanácsát és feleségül vette a hölgyet.

Nemsokára ezután pedig az történt, hogy a király egy vadászaton olyan szerencsétlenül esett le a lováról, hogy ott helyben szörnyethalt.

A Mesebeli Birodalomban pedig az volt a törvény, hogy a király halála után a királynő legyen az uralkodó, és ezt a hatalmat csak akkor adja át a trónörökösnek, amikor az már betöltötte tizennyolcadik életévét; a trónörökös pedig természetesen nem volt más, mint Csinoska.

Az újdonsült királynő hívatta a Csudadoktort, és tanácsot kért tőle.

- Jó Csudadoktor, mondd meg nékem, mitévő legyek. Az uralkodáshoz nem érzek elég erőt magamban, én mindig is csak a gyermekek között éreztem jól magamat.

- Felséges asszonyom, tanácsom egyszerű: házasodj meg újra, és bízd az uralkodás gondját-baját férjuradra.

A Csudadoktor ajánlott is egy főrangú férfit férjnek, a királynő pedig megfogadta tanácsát.

4. Királyfi születik

Ekképp történt, hogy Csinoska új mamát és új papát kapott, ám az édes szülei sem szerethették volna jobban őt, mint az új szülők. Egy év múlva pedig fiú született a mostoha szülők házasságából, aki az Eszeske nevet kapta; ekkor Csinoska nem volt több háromévesnél.

Amikor Csinoska először meglátta Eszeskét a bölcsőjében, megsimogatta arcát és azt mondta.

- Baba - és ez volt a legelső szó, ami elhagyta Csinoska száját; a baba pedig Csinoska felé fordította arcát, és bekapta a simogató kéz egyik ujját. Ezek után a két gyermeket nem lehetett egymástól elválasztani, mindkettő sírvafakadt, ha csak egy percig is nem látták egymást.

Eszeske féléves volt, amikor elkezdett beszélni, ugyanakkor lábra is állt. Ettől kezdve mindenki csak ámult-bámult; mert Eszeske hároméves korában már írt, olvasott és számolt. Azután következtek a nyelvek: Eszeske néhány év alatt az összes szomszédos birodalom nyelvét megtanulta, és ezután következtek sorban a többi tudományok. Mindezekben Eszeske a Csudadoktorban igazi tanárra lelt.

Telt-múlt az idő; a Mesebeli Birodalomban az új király uralkodása alatt - hála a Csudadoktor bölcs tanácsainak - egyre növekedett a jólét, mindenki hálával gondolt uralkodójára.

A királyi gyermekek is felcseperedtek: Csinoska egyre csinosabb lett, Eszeske egyre eszesebb: tizenötéves korában már mindent tudott, amit ember egyáltalán tudhat; és ekkor már nemcsak tudásban hagyta le messze a vele egykorúakat, hanem testi fejlődésében is: a nála három évvel idősebb Csinoskánál fél fejjel magasabb lett ebben az időben.

Csinoska és Eszeske változatlanul nagyon szerették egymást; nagyon közeledett már Csinoska tizennyolcadik születésnapja, amire különben a királyleány némi aggodalommal gondolt, mert mi tűrés-tagadás, szíve Eszeskéhez húzta, és egyik jövendőbeli kérőjére se gondolt szívesen. Ekkor azonban olyan esemény történt, amely alapjaiban dúlta fel a királyi udvar nyugalmát: Eszeske búcsú nélkül elhagyta a királyi palotát! A kapun őrálló fegyveresek elmondták, hogy Eszeske az éjszaka kellős-közepén kinyittatta a kaput és ellovagolt.

5. „Legyél szolgálója szolgálóleányodnak”

Csinoska három napig egyfolytában sírt amiatt, hogy Eszeske búcsú nélkül eltávozott; a negyedik napon erősen elgondolkodott és végül is arra jutott, hogy Eszeskének valami rettenetesen nagy oka lehetett arra, hogy lóhalálában, búcsú nélkül távozzon, és ebben meg kell nyugodnia. Ezután számbavette, mi is történt annakelőtte, hogy Eszeske eltűnt volna; és felidézte azt a beszélgetést kettejük között, aminek során elbeszélte Eszeskének, - amit persze őmaga is csak hallomásból ismert - a születésekor lezajlott eseményeket és visszaemlékezett arra, hogy Eszeske mennyire firtatta az ősi arabus talány felfedésére vonatkozó részleteket.

- Tehát akinek a titok tudója elmondja a megfejtést, meghal? - kérdezte.

- Igen, ez így van.

Ezen Eszeske nagyon elgondolkodott, de azután másról kezdtek beszélgetni.

Vajon van-e összefüggés eme beszélgetés és Eszeske eltűnése között?

Csinoska nem tudta, de minél tovább gondolkodott ezen, annál határozottabban kezdte érezni, hogy valamiféle összefüggésnek kell lennie.

Aznap éjjel pedig álmából felébresztette az a furcsa érzés, hogy valaki van a szobájában; és amikor kinyitotta a szemét, látta, hogy füst hatol be a becsukott ablak résein át; rögtön tudta, hogy ez nem lehet más, mint Tolerancia; és valóban: a gomolygó füstfellegből a tündérleány alakja bontakozott ki.

- Légy üdvözölve, szép királyleány - köszöntötte Csinoskát a tündér.

- Köszöntelek, csodás tündérleány - viszonozta Csinoska és folytatta - ha jól sejtem, te vagy Tolerancia, Tündérország királyának leánya.

- Az vagyok; és azért jöttem el hozzád, hogy elmondjam neked: Eszeske nagy veszélyben van, és csak te mentheted meg őt.

- Hol van Eszeske? - kérdezte Csinoska izgatottan.

- Azt nem tudom, csak annyit tudok, hogy két nagy ellensége leselkedik rá.

- Kik az ellenségei?

- Az egyik a legjobb barátja, a másik önmaga.

- Hogyan menthetném meg őt?

- Elárulom, de azt előre megmondom, nagyon nehéz lesz.

- Nem bánom, akármilyen nehéz, érette mindenre kész vagyok.

- Úgy legyen. Akkor most előbb keressük meg Szegénykét.

Szegényke pedig a legeslegutolsó szolgálóleánya volt Csinoskának, és akit azért hívtak Szegénykének, mivel sem a zsebében, sem a fejében nem tartott nagy értékeket szegényke; legalábbis ezeket mondták róla; az előbbi bizonyosan igaz volt, az utóbbi igazságát azonban a további események fogják majd vagy igazolni, vagy megcáfolni.

Csinoska megkereste azt a kamrácskát a palota alagsorában, ami Szegényke hálóhelyéül szolgált és bekopogott hozzá.

Képzelhetjük, mennyire megijedt szegényke, amikor ajtót nyitva, Csinoskát és Toleranciát találta ajtaja előtt; azonnal eszébe jutottak összes vétkei, még azok is, amelyeket el sem követett. Ez az ijedelme azonban semmiség volt ahhoz képest, ami akkor fogta el, amikor megtudta, hogy Tolerancia mit is kíván tőle.

Tiltakozni persze nem mert, hogy is merészelt volna ilyet tenni, de azért arckifejezése tisztán elárulta, hogy ugyan beleegyezik a tündérleány tervébe, de biztos abban, hogy ezután csupa szenvedés lesz az élete.

S hát még Csinoska; ő volt még csak igazán megrémülve; hogyisne lett volna; mikor az a soha nem hallott megpróbáltatás várt rá, hogy ezután Szegényke képében és helyében éljen; mert - hogy egyik szavamat a másikba ne öltsem - erről volt szó, bizony erről, és csakis erről.

Miért éppen Szegénykére esett a tündérleány választása? Egyszerűen azért, mert Szegényke életkora, termete, hajzata teljesen azonos volt Csinoskáéval, így a teljes személycseréhez végül is csak arcot kellett cserélni. De vajon cserélhet-e arcot két ember? Tudvalevőleg még a közönséges, emberi származású leányok is sok olyat meg tudnak csinálni, amihez a férfi-emberek még csak nem is sejdítenek; hát még a tündérleányok: azok előtt azután végképp nincsen lehetetlen; Tolerancia is csak elmondott egy varázsigét, közben megsimogatta mindkét leányzó arcát, és máris megtörtént az arcok cseréje: Csinoska megkapta Szegényke arcát, Szegényke pedig Csinoska arcát. Azzal nem fáradozott a tündérlány, hogy a hangjukat is kicserélje, tessék, utánozzák csak egymást.

Ezután már csak ruhát kellett cserélniük, és Szegényke máris királykisasszonyként térhetett meg Csinoska királyi lakosztályába.

6. „Várj a távollevőre”

De vajon mi szükség volt e személycserére? Hamarosan ezt is meg fogjuk tudni.

Csinoska még aznap megkezdte barátkozását a szolgaszemélyzettel, és hamarosan nem volt olyan szobalány, inas, komornyik, szakács, kukta, hajtó, lovász és mindenféle egyéb rendű és rangú szolgálattevő, aki ne vallotta volna őt barátjának. Annak előtte pedig Szegényke senki-vel sem barátkozott össze, nem, mert ő szegényke olyan alázatos volt mindenki irányában, hogy emiatt szinte emberszámba sem vette senki őt. Bezzeg Csinoska értette a módját, hogyan kell szót érteni bárkivel is, hogyan kell megkedveltetnie magát, addig-addig, míg végül mindenki csodálkozott is azon, hogy az eddig oly szótlan és sótlan Szegényke milyen közvetlen, milyen vidám, milyen elmés, milyen bájos lett egyszeriben; és senki sem vette észre a személycserét, mert Csinoska igen-igen jól utánozta Szegényke hangját, amit különben annak előtte amúgysem igen hallott senkifia.

Ami pedig Szegénykét illeti, ő nemigen tudta utánozni Csinoska hanghordozását, emiatt azután legjobbnak tartotta, ha egyáltalán meg se szólal; s ez csak azért nem tűnt fel senkinek, mert arra magyarázták, hogy búsulásnak adta a fejét Eszeske eltűnése miatt.

Kitaláltátok-e már, mire is kellett a személycsere? Bizony jól sejtitek, az volt az értelme, hogy Csinoska a személyzet között tudakozódhasson Eszeske után, mert az úgy van, hogy egy szemfüles szolga többet tud arról, ami a házban és a ház körül történik, mint maga a ház gazdája.

Na és hát Csinoska hamarosan meg is tudott valamit. Az egyik lovász olyasmit mondott neki, hogy Eszeskének esze ágában sem volt elhagyni a királyi udvart, bár kedvenc lova valóban eltűnt; ám amikor Csinoska faggatni kezdte erről, rögtön hümmögni kezdett, mint aki így is többet mondott a kelleténél, végül is Haptákhoz, a kapuőrök egyikéhez utasította Csinoskát.

- De nemigen fogsz vele szót érteni, mert az olyan ember, hogy ha időnként be is megy ez-az a száján, de bizony kifelé sem ez, sem az nem jön ki naphosszat sem.

Csinoska mégis szóra bírta a hallgatag katonát. Hogyan csinálta? Elmesélem.

Amint Csinoska meglátta Haptákot, azonnal észrevette, hogy a katona hallgatagsága mögött szigorú kötelességtudat, és még szigorúbb igazságérzet rejtőzik. Ezért tehát hosszan beszélt Haptáknak arról, hogy a kötelesség csak addig terjed, amíg az nem takar valami álnokságot, de véget ér akkor, midőn átlépi ezt a határt. Ekkor Hapták végigmérte Csinoskát és csodák-csodájára megszólalt.

- Miről beszélsz, te lány?

- Csak arról, hogy te azt állítottad, hogy Eszeske királyfi egy hónappal ezelőtt, éjnek idején kilovagolt a palotából, holott jól tudtad, ez nem igaz.

- Sose mondtam ilyet.

- Nem te álltál a mondott napon őrségben a kapunál?

- De.

- Láttad kilovagolni Eszeske királyfit?

- Nem.

- Hát senki sem hagyta el azon az éjszakán a palotát?

- De.

- Kicsoda?

- Egy lovászfiú.

Aha, tehát egy lovászfiú.

- Az a lovászfiú, nemde Eszeske királyfi kedvenc lován ült?

- Eltaláltad.

Azzal Hapták odébbment, jelezve, hogy a maga részéről a beszélgetést befejezte; de Csinoskának ennyi elég volt, amit meg akart tudni, megtudta; visszatért kamrájába, és mélyen elgondolkozott. Bizonyosra vette, hogy Eszeske még mindig a palotában van: igen ám, de hol?

Ezt is hamarosan megtudta; másnap ugyanis az egyik katona elpanaszolta neki, hogy a pajtását valamilyen apró vétségért becsukták. Kiderült, hogy a palota pincéjében börtöncellák vannak; és ezek után nem volt kétséges Csinoska számára, hogy Eszeske is valamelyik cellában senyved.

De hogyan lehetséges ez? Ki merészelte volna a királyfit börtönbe zárni, méghozzá mindenféle törvényes eljárás mellőzésével? Hiszen ha valamilyen bűnt el is követett volna - amiben persze Csinoska egyáltalán nem hitt - akkor is csak és kizárólag a király ítélkezhetett volna fölötte; de ha ez történt volna, akkor arról Csinoskának bizonyosan tudomása lenne; ezért tehát csak egyetlen lehetőség van: valaki más csukatta börtönbe Eszeskét; valaki más, akinek azonban a hatalma vetekszik a királyéval. Ilyen ember pedig csak egyetlenegy van: a Csudadoktor.

Ebben pedig Csinoska tévedett: volt még valaki a Csudadoktoron kívül is, akinek hatalma vetekedett a királyéval, amint az nemsokára ki fog derülni.

7. „Találd meg a közellevőt”

Elég az hozzá, hogy Csinoska most nagy gondban volt. Mitévő legyen? Szembeszállhat-e a Csudadoktorral? Elmenjen-e a királyhoz? Hiszen ő most Szegényke, a cseléd. Igaz, Szegényke, mint királykisasszony, megtehetné ezt, csak az a bökkenő, hogy nincs semmiféle bizonyíték arra, hogy Eszeske börtönben van, valamint arra sincs, hogy a Csudadoktor juttatta oda. Előbb ki kell derítenie, hogy pontosan hol is tartják Eszeskét fogságban.

Ezért azután Csinoska ismét felkereste Haptákot.

- Hapták, mondj el mindent Eszeske királyfiról, amit csak tudsz.

Hapták végigmérte Csinoskát.

- Neked?

Haptáknak tökéletesen igaza volt abban, hogy ugyan mi köze lehetne Szegénykének ahhoz, ami Eszeskével történik.

- Figyelj szavamra Hapták te, katonák legkitűnőbbje: én Csinoska királykisasszony szolgálóleánya és bizalmasa vagyok, és amikor velem beszélsz, úgy vedd, mintha magával Csinoskával beszélnél, megértetted?

- Uhh, beh nagy szád van, akkor hiszem majd el, ha Csinoska királykisasszony maga is ezt mondja.

- Akkor gyere velem, elvezetlek hozzá.

Azzal kézenfogta Haptákot és vitte magával Szegényke lakosztályába. Az ajtónálló megállította őket.

- Szegényke, most nem lehet bemenni, látogató van benn.

- Akkor hívd ki egy percre Csinoskát.

- Jó, de addig maradj itt, és senkit be ne engedj.

Hapták ugyancsak elbámult, hogy a különben mogorva ajtónálló milyen engedékeny; hát még mekkorát nézett, amikor a királykisasszony lélekszakadva, majdnem futva jött ki hozzájuk.

- Mi a pa... - Szegényke azt akarta kérdezni, mi a parancsod, akkor megpillantotta Haptákot, még idejében elharapta szavát és ügyesen megmásította - mi a panaszod, Szegényke?

Csinoska alázatosan kezet csókolt Szegénykének.

- Fenség, ez itt Hapták, aki nem akarja elhinni, hogyha velem beszél, az ugyanaz, mintha fenségeddel beszélne.

- Hát persze, teljesen ugyanaz, de most gyere be velem, szükségem van rád.

Azzal magával vonszolta Csinoskát.

Másnap Csinoska ismét felkereste Haptákot, aki - amikor meglátta Csinoskát - kihúzta magát és tisztelgett.

- Jó Hapták, folytassuk a tegnapi beszélgetést. Eszeske még itt van a palotában?

- Itt bizony?

- Börtönbe zárták?

- Igen is, meg nem is.

- Igen is, meg nem is? Hogy érted ezt, jó vitéz?

- Majd egyszer te is megérted.

- Ne eszeskedj, mondj el mindent, amit tudsz Eszeskéről.

- Minek?

- Hogy-hogy minek; te, ne haragíts meg, mert...

- Beszélj vele.

- Kivel???

- Eszeskével.

- Dehát hogyan...

Hapták nem szólt többet, csak megragadta Csinoska kezét és vitte magával; levezette a pincébe, gyéren megvilágított folyosókon mentek át, végül egy rácsos ajtóhoz érkeztek, mely előtt katona állt őrt. Jöttükre szótlanul kinyitotta a rácsos ajtót. Bementek, ám a cellában senki sem volt.

Csinoskának hirtelen nagyon rossz érzése támadt, mintha csapdába esett volna, különösen, mivel az őrálló becsukta mögöttük a rácsot; ám ekkor Hapták a cella hátsó falából kiemelt egy téglát, amögött egy fogantyú tűnt elő, ezt meghúzta, akkor a hátsó fal teljes egészében, mint egy ajtó elfordult, mögötte egy terem tárult fel. A teremben többen tartózkodtak, s az első, akit Csinoska meglátott, az senki más nem volt, mint Eszeske.

Beléptek, a fal bezárult mögöttük.

Eszeske íróasztalnál ült, jöttükre felnézett, de nem szólt semmit.

- Uram, ez a leányzó itt Csinoska királykisasszony szolgálóleánya, a neve Szegényke.

Eszeske nem szólt, csak bólintott.

- Fenség - kezdte Csinoska - Csinoska királykisasszony kisírta utánad a szemét, annyira búsult utánad. Meséld el mi történt veled, hogy kerültél ide.

Akkor Eszeske intett Haptáknak, az oda lépett hozzá, súgott valamit a fülébe.

- Uram kívánsága az, hogy hagyjuk őt magára, igen sok dolga van, de mindent, amit tudni akarsz, én elmondom neked.

8. Csinoska beleszeret Haptákba

Azzal visszatértek a napvilágra, akkor pedig Hapták mesélni kezdett.

„Az történt, hogy Eszeske királyfi egy napon elővette kedvenc könyveinek egyikét, s abban egy darabka teleírt pergament talált. Valami titkos megérzés azt súgta neki, hogy ez nem lehet más, mint az ősi arabus talány leírása, ezért elolvasás nélkül rögtön a kandallóba dobta és elégette a pergament. Két nap múlva egy másik könyvben egy másik pergament talált; azt is elégette. Akkor a királyfi többé nem nyúlt könyvhöz, inkább kilovagolt; amikor azonban nyeregtáskájából az odakészített uzsonnát vette volna elő, egy pergamendarab hullott a földre.

Ezek után a királyfi jobbnak látta azt, hogy eltűnést színleljen. Megbeszélte hűséges embereivel, ezek közé számítom jómagamat is, hogy ide a pincébe vonul vissza, miután egyik lovászfiújának meghagyta, hogy kedvenc lova hátán hagyja el a Mesebeli Birodalmat. Így tehát a királyfi önmagát zárta börtönbe, de ez nem fog soká tartani, csak Csinoska királykisasszony tizennyolcadik születésnapjáig, mert hiszen az a határidő, utána már bárki tudhatja a talányt.”

- Most már mindent értek, azazhogy van egyvalami, amit nem értek; és amiért Csinoska meg is haragudhatna rá; miért nem beszélte meg a királykisasszonnyal előzőleg színleges távozását? Miért hagyta, hogy Csinoska kisírja a szemét utána?

- Ebben részben igazad is van Szegényke, de Eszeskének jó oka volt arra, hogy titkolózzon, és ha ezt az okot megismered, meg is fogod érteni.

- Tehát mondd el az okot.

- Előbb kérdeznék valamit: Csinoska sokat búsult a királyfi távozása miatt?

- Három napig sírt egyfolytában.

- De mondd, ha tudta volna, hogy Eszeske valójában nem ment el, Csinoska mennyi ideig sírt volna?

- Semeddig sem.

- Lásd, ez lett volna a baj.

- Igen, most már értelek; mert ha Csinoska, aki úgy szerette Eszeskét, nem szomorkodik a szökése miatt, gyanút fognak és nem hiszik el, hogy Eszeske valóban elment.

Akkor pedig Hapták így szólt Csinoskához.

- Szegényke. Csodálatos leány vagy te. Nemcsak szép, és bájos, hanem módfelett okos is, és ezért nagyon meg is kedveltelek.

Csinoska pedig csodálkozva vette észbe, hogy ő is megkedvelte Haptákot, méghozzá nem is kicsinyt; és már-már úgy érezte, hogy jobban is szereti, mint Eszeskét, ám amikor idáig jutott, ijedten hessentette el gondolatát; hiszen ő csakis Eszeskét szereti, nem szabad másra még csak gondolnia sem.

Mégis azon a napon még sokszor eszébejutott Hapták, és másnap alig várta, hogy ismét találkozzon vele; és kétségbeesetten tapasztalta, hogy inkább óhajtja látni Haptákot, mint Eszeskét. Sokáig együtt voltak, búcsúzóul pedig Hapták megcsókolta Csinoskát, és Csinoska rémülten azon kapta rajta sajátmagát, hogy nemcsak eltűrte a csókot, hanem még vissza is csókolta Haptákot.

9. A királykisasszony születésnapja

Még aznap Csinoska felkereste Szegénykét.

- Fenség - szólt és bókolt - holnap lesz fenséged tizennyolcadik születésnapja.

Szegényke felsóhajtott és búsan nézett Csinoskára.

- Ne búsuljon fenséged, ott leszek fenségeddel a kérők fogadásán.

Csinoska, mint látjuk, egészen beleélte magát Szegényke szerepébe.

Másnap a Mesebeli Birodalomban minden házat szépen feldíszítettek, a városok utcáin és terein kincstári lacikonyhák ütöttek sátort, ahol is ingyen kapott mindenki enni és inni. Szegényke pedig Csinoska hintajába ült, és felvonult a főváros utcáin, ahol is mindenütt dörgő éljen kiáltások kísérték utját. Amikor végül visszatért a palotába, már minden előkészület megtörtént tizennyolcadik születésnapja méltó megünneplésére.

A királyi udvar abban a teremben gyűlt össze e napon, ahol Tolerancia csodás jóslata elhangzott. Amikor már az egész udvartartás összegyűlt, bevonult a királyi család, a királyt a Csudadoktor, a királynőt kedvenc udvarhölgye, Szegénykét pedig Csinoska kísérte egészen a trónjukig. Akkor kitárult a terem ajtaja; az ajtóban három ifjú állt. Csinoska bámulva látta, hogy egyikük nem más, mint vitéz ismerőse, Hapták; a másik kettőt nem ismerte. Rápillantott Szegénykére: a leány Haptákra meredt, arca lángolt, majd gyorsan lesütötte szemét.

- A megjósolt kérők - morajlottak fel az udvaroncok.

A Csudadoktor intett az ifjaknak.

- Lépjetek be.

Az ifjak a trón elé léptek és meghajoltak.

- Ti Csinoska királykisasszony kérői vagytok, de azt tudnotok kell, hogy csak az nyerheti el őt, aki megfejti az ősi arabus rejtélyt, amely íme ezen a falon áll leírva.

Mindenki a Csudadoktor által mutatott falra nézett; a falra annakidején a festők rengeteg cirádát festettek; ezek a cirádák most lassan átrendeződtek, betűkké formálódtak és végül ott állt a rejtélyes felirat.

Sohasem mozdulok, mégis haladok!
Szétszórom vagyonom, gazdag maradok!
Kincseimet földem mélyébe rejtem,
Jó gyermekeimet fogságba ejtem.
A kilenceknek mind én parancsolok.
Kék óceánok vizében pancsolok,
Szelet támasztok és vihart kavarok,
Pedig hát semmi rosszat nem akarok.
Tűzben születtem, lángokban elfogyok.
Gyémánthegy elkopik, mégis megvagyok.

Mindenki a feliratra meredt, és mindenki törte a fejét rajta; ekkor előlépett az első kérő, üdvözölte a királyi családot, majd így folytatta.

- A Nevesincs Birodalomból jöttem, a nevem Vidámka. Felségtek engedelmével már meg is fejtettem a talányt.

- Akkor hát rajta - biztatta a Csudadoktor.

- Akiről itt szó van, az nem más, mint az én tulajdon felséges apám, a Nevesincs Birodalom királya. Ki másról is lehetne szó? Hiszen ő az, aki egy lépést sem tesz hintaja nélkül, tehát nem mozdul, mégis halad; és ő az, aki pazarol, de annyi a vagyona, hogy mégis gazdag marad; és ő az, aki elásta kincseinek egy részét, de olyan jól ám, hogy azóta sem találja.

Nevetés morajlott fel, a jó kedélyű ifjúra mindenki rokonszenvvel nézett; az pedig folytatta.

- Továbbá ő az, akinek éppen kilenc gyermeke van, de egyiket sem ereszti maga mellől, én is csak úgy tudtam idejönni, hogy megszöktem tőle. - Az udvar népe ismét nevetett. - Azonkívül felséges apám szenvedélyes horgász, nincs olyan óceán, amelyben még ne pancsolt, akarom mondani, ne horgászott volna. No és, hogy milyen vihart tud kavarni szinte semmiért, azt látni kellene, és hát tényleg nem akar semmi rosszat, csak azért csinálja, mert olyan heves a vérmérséklete.

Vidámka ezután Szegénykéhez fordult.

- Szépséges királykisasszony, megfejtettem a talányt?

Szegényke mosolygott, és így felelt.

- Kedves királyfi. Válaszod szellemes és vidám volt, de meg kell mondanom, nem egészen helyes. Az utolsó két sorra semmi magyarázatot nem adtál, ezért elfogadni nem tudom.

Nos hát, buta-e Szegényke?

Vidámka meghajolt.

- Ettől tartottam.

Előállt a második ifjú, akit Komolykának hívták. Az ő magyarázata a következő volt.

- Szindbád, a hajós; ő az, aki nem mozdul, hiszen hajóján ül, de mégis halad, ő az, aki bőkezű, és elajándékozza mindenét, de mivel mindig újabb és újabb kincsekre lel, gazdag marad, és ő az, aki kincsei közül sokat elásott, mégis maradt neki még éppen elég; és ő az, akit tengeri utazásain kilencen kisérnek mindig, s ő kísérőit gyermekeinek tekinti, és soha nem ereszti el őket maga mellől, és nekik, ha gyöngéd szavakkal is, de mégis csak parancsol.

Az udvari nép csodálkozva hallgatta a második ifjút; jól magyarázta a talány első öt sorát, bár igaz, hogy ezt volt a legkönnyebb megfejteni. Vajon milyen lesz a folytatás?

- Szindbád, a szenvedélyes hajós mindig egynek érezte magát hajójával; hajója pedig valóban pancsolt az óceánok vizében; sőt a Dzsinnel kötött egyezsége révén parancsolt a szeleknek is, de mindig csak azzal a szándékkal, hogy hajóját a szelek a kívánt irányba hajtsák. Ugyanez magyarázza az utolsó előtti sort is: hajója építésekor tűz fölött melegítették a hajótörzs deszkáit, hogy azután a kellő alakra hajlíthassák; s hajója úgy pusztult el, hogy kigyulladt és a lángok martalékává lett; végül pedig az utolsó sor értelme az, hogy Szindbád emléke örökké fennmarad.

Mindenki elismerően bólogatott az elmés megfejtés hallatán, csak Szegényke rázta a fejét.

- Nem úgy, jó királyfi. Azt mondtad, hogy Szindbád a hajóján ül, nem mozdul, de a hajója halad; ezzel tehát különválasztottad Szindbádot a hajójától. Amikor azonban a születéséről beszéltél, akkor egynek vetted Szindbádot a hajójával, hiszen úgy vetted, hogy Szindbád születése, vagy a hajója születése az mindegy. De nem lehet ám egyszer így, máskor meg úgy, ezért a te megfejtésedet sem fogadhatom el.

Most pedig már elismerhetjük, hogy Szegényke éppenséggel nem buta, éppen, hogy nagyon is okos.

10. Hapták megfejti a titokzatos feliratot

Szegényke ezután a harmadik ifjú, azaz Hapták felé fordította fejét.

Hapták előlépett, mélyen meghajolt, és elkezdte.

- Felséges uram, felséges asszonyom: egyelőre nem óhajtom magamat megnevezni, ezért elnézéseteket kérem, de ígérem, hogy később majd elárulom nevem, és akkor majd az is érthető lesz, miért titkoltam el.

Csinoska ámult-bámult; hogyan lehetséges az, hogy Hapták kérőként került ide?

- Szép királykisasszony; azt hiszem, sikerült a talány megfejtése. Az első kulcsszó a megfejtés felé vezető úton: a megszemélyesítés. A verset természetesen ember írta, de akiről írta, az nem ember, még csak nem is élőlény; mert nincs olyan élőlény, aki tűzben született volna.

Lehet, hogy Hapták álruhás királyfi? - töprengett Csinoska.

- Mielőtt továbbmennék, a vers utolsó sorában említett gyémánthegyről kell szólnom. Egy régi arab mesében fordul elő, melyet versbefoglaltam számotokra. Íme halljátok.

Harun al-Rasid, a legendás kalifa,
Legbölcsebbik bölcsét magához hívatta.
„Áruld el, ó bölcs, hisz tiéd az igazság;
Mit jelent az a szó: örökkévalóság?”
„Fényességes király, mindeneknek ura!
Világ végén találsz nagy hegyet, mely fura!
Gyémánt az anyaga, kocka az alakja,
És ezer sing hosszú mindegyik oldala.
Ezer évenként egy kislány látogatja,
Selyemkendőjével végigsimogatja.
Amikor elkopik a gyémánthegy ettől,
Elmúlt *egy pillanat* az örök időből!

Felmorajlott az udvari nép, tetszett a mese; az ifjú pedig folytatta.

- A második kulcsszó tehát: öröklét, vagy legalábbis olyan hosszú létezés, ami az emberi élethez képest majdnem öröklét. Ez pedig csak az égitestek sajátja, tehát égitestről van szó, mégpedig csillagról, hiszen a csillagok azok, amelyek tűzben születnek és lobogva enyésznek el; és a csillagok közül is arról, aminek köze van a Földhöz, percnyi létünk szépséges helyszínéhez: a megfejtés tehát a nappali égen egyes-egyedül ragyogó csillag: a NAP.

- A Nap - visszhangozta az udvari nép.

- Mert a Nap az, amelyik egyhelyben áll, de amelyet mi mégis haladni látunk keletről nyugatra; a Nap az, amely szétszórja önnönmagát és ezzel világít és melegít; de ennek ellenére sem csökken fényessége és melege.

Az udvari nép helyeslően morajlott.

- A Nap az, aki Földünk mélyébe rejtette kincseit; mert a Nap fénye és melege nevelte azokat a növényeket és állatokat, amelyek elpusztulva, és a Föld mélységeibe süllyedve a kőszenet és a kőolajat adják számunkra.

- Igaz - zúgta az udvari nép.

- A Nap az, amelyik kilenc gyermekét, azaz kilenc bolygóját a tömegvonzás által fogságba ejtette. A Nap az, amely felmelegítve Földünk levegőjét, a szelet és a vihart okozza, így pancsol az óceánok vizében és bár ez néha kárral jár, valóban nem akar rosszat, hiszen értelme nincs; azt pedig mindenki tudja, hogy a rossz forrása csak az értelem lehet.

- Igen, igen - mormolta az udvari nép.

Hapták most meghajolt.

- Befejeztem, és most fenségeden a sor, szépséges királykisasszony; szólj: helyes-e a megfejtés?

Csinoska megrendülve érezte, hogy hiába keresi szívében Eszeske képét, ott most már egyes-egyedül csak Hapták képét találja, akárki is legyen ő. Odahajolt Szegényke füléhez és azt súgta neki.

- Fordulj az első két kérő felé, és mondd azt nekik: nem akarom, hogy részrehajlással vádoljon bárki; ezért szóljatok ti és mondjátok meg, helyesnek tartjátok-e emez ifjú megfejtését, vagy sem.

Szegényke pedig úgy tett, ahogy Csinoska mondta neki. Vidámka királyfi azonnal válaszolt.

- Bármennyire is kívántalak megnyerni téged hitvesemnek, ó kedves királyleány, nem tagadhatom el az igazságot: emez ifjú megfejtése jobb az enyémnél.

Komolyka királyfi megfontolta válaszát.

- Nem volt hőbb vágyam, minthogy feleségemnek tudhassalak, bájos ifjú királykisasszony, és most, hogy okosságodról is meggyőződhettem, kétszeresen sajnálom, hogy ebből immár semmi sem lesz: mert jól látom én, hogy szíved e harmadiké; ám jó atyám és jó anyám mindig az igazság szeretetére tanított, ezért csak azt mondhatom: harmadik vetélytársunk megfejtése a helyes.

Az udvar népe megéljenezte Haptákot, a király pedig így szólt hozzá.

- Kedves ifjú királyfi, mert ugyebár királyfi vagy, elnyerted leányunk kezét és vele együtt fele királyságunkat; megcsodáltuk éles-elméjűségedet, amellyel a talányt megfejtetted. Elérkezett annak az ideje, hogy felfedd nevedet és származásodat.

Hapták meghajolt.

- Felséges uram, felséges asszonyom; még egy percre kérem türelmeteket, előbb - kegyes engedelmetekkel - egy mesét mondanék el.

A király beleegyezően bólintott.

- Mondd hát el mesédet, szívesen meghallgatjuk.

- Egyszervolt, holnemvolt, volt egyszer egy királyfi és egy királyleány, akik testvérek voltak is, meg nem is.

- Pontosan ugyanúgy, mint szeretett fiúnk, Eszeske királyfi, aki most valahol a világban keresi szerencséjét, és Csinoska királykisasszony, akik testvérek is, meg nem is.

- Mesém éppen róluk szól. Gyermekkorukban testvérként szerették egymást, ifjúvá serdülvén, szeretetük megváltozott: ekkor már úgy szerették egymást, ahogy vőlegény szereti menyasszonyát, és ahogy menyasszony szereti vőlegényét.

Hapták ránézett Csinoskára, aki csüggedten hajtotta le a fejét.

- Egy szép napon, azaz mit is beszélek, egy nagyon is rút napon a királyfi rájött arra, hogy miért haltak meg a királykisasszony szülei. Akadt valaki a Mesebeli Birodalomban, aki ismerte az ősi arabus talányt és azt megismertette a királyleány édesanyjával, aki azt továbbadta férjének, pedig tudta, hogy aki idő előtt, vagyis a királyleány tizennyolcadik születésnapja előtt megismeri a titkot, az halálnak halálával hal meg; ám a királynő nem hitt ebben.

Hapták a Csudadoktorra nézett, majd folytatta.

- Mégis, a titok megismerése után rövidesen mindketten elhaláloztak.

Az udvar népe elszörnyedve morajlott fel.

- Telt-múlt az idő, közeledett a királyleány tizennyolcadik születésnapja, amikor valaki, bizonyosan ugyanaz, aki a leány szüleinek halálát okozta, mindent elkövetett, hogy a királyfi is megtudja a titkot, ezért a királyfi, hogy túljárjon ellenségének eszén, cselt alkalmazott: hűséges lovászának ajándékozta kedvenc lovát és elküldte világot látni őt, az őrálló katonát pedig, aki szintén a királyfi hűséges embere volt, rávette arra, hogy azt vallja, hogy maga a királyfi ment világgá.

Csodálkozó moraj hullámzott végig az udvari népen.

- Dehát hol van akkor a királyfi? - kérdezte a király.

- A királyfi néhány hűséges emberével bevette magát a palota földalatti termeibe. Igen ám, de a királyleány nem tudott belenyugodni abba, hogy a királyfi csak úgy eltűnt, ezért elküldte hűséges szolgálóleányát Szegénykét, hogy tudakozódjon a szolgaszemélyzet között a királyfi után; és Szegénykének sikerült is a királyfi nyomára jutnia.

Ekkor Szegényke felállt, és így szólt.

- Jó Hapták, mert hiszen jól ismerlek én, tudom, te vagy Hapták, a királyfi hűséges katonája; de egy valamiben tévedsz: nem Szegényke volt az, aki urad után kutatott, hanem személyesen maga Csinoska.

Zúgott az udvar, mint a méhkas, Szegényke pedig folytatta.

- Csinoska királykisasszony, Tolerancia tündérleány segítségével, arcot cserélt Szegénykével, és az ő képében jutott a királyfi nyomára. - Rámutatott Csinoskára. - Íme nézzétek: ő az igazi királyleány, én pedig nem vagyok más, mint az ő legeslegutolsó szolgálóleánya - azzal Szegényke odalépett Csinoskához, és megcsókolta a kezét.

11. „Legyél úrnője uradnak."

Halálos csend honolt; mindenki megrendülten nézett a két leányra.

Hapták pedig odarohant Csinoskához.

- Hát te vagy Csinoska? Ó, mennyire örülök; mert már-már meghasonlottam önmagammal amiatt, hogy beleszerettem Szegénykébe, holott én mindig is Csinoskát szerettem; ó, de most már minden rendben van, mert tudd meg, hogy én nem Hapták vagyok, hanem Eszeske.

- Igazán te vagy Eszeske? Ó, akkor már értem, hogy miért szerettem beléd, hiszen Hapták képében, ha öntudatlanul is, csak téged szerettelek.

- De hogyan történhetett meg mindez? - kérdezte a király - csak nem Tolerancia járt nálad is, jó fiam, Eszeske?

- Bizony úgy volt, apámuram; és jó is volt, hogy arcot cseréltem Haptákkal, mert ellenségem ugyanúgy rámtalált, mint Csinoska, csak éppen azt nem tudta, hogy én nem én vagyok, hanem Hapták, és így félresikerült a terve, nem nekem adta oda a pergament, amikor felkereste őt a pincében, hanem neki; és amit ő persze el sem olvasott; de ha nekem adta volna át...

Nem fejezte be, ehelyett inkább hátrafordult és felkiáltott.

- Hapták, gyere elő.

Ekkor az udvari nép bámuló szeme láttára, a sorálló katonák közül kilépett Hapták, akiben persze mindenki Eszeskét vélte felfedezni.

A király felemelte hangját.

- De ki az ellenségünk? Mert bizony a te ellenséged a mi ellenségünk is.

- Ki más lenne, mint a Csudadoktor.

Az udvari nép elszörnyedve zúgott.

- A Csudadoktor?!

Ekkor Csinoska előlépett és megszólalt.

- Figyelj rám, Eszeske; mikor Tolerancia tündérleány megjelent előttem, arról beszélt, hogy tenéked két ellenséged is van: az egyik a legjobb barátod, a másik pedig tenmagad! Ki hát a te legjobb barátod?

- Hapták - felelte Eszeske révedezve.

- De most te vagy Hapták, tehát a két személy ugyanaz.

- Az igaz, de hát hogy lehetek sajátmagam ellensége?

E percben füstfelhő suhant be a terembe.

Mindenki tudta már: megérkezett Tolerancia.

- Legyetek üdvözölve - szólalt meg a tündérleány, azután Eszeskéhez fordult. - Tehát te nem érted, hogyan lehetsz ellensége önmagadnak? Az imént elkezdtél valamit mondani, de félbeszakítottad önmagad; én most arra kérlek, fejezd be.

Eszeske zavartan hallgatott egy darabig.

- Tehát mi történt volna, ha nem Hapták, hanem te veszed kézhez a pergament?

Eszeske vonakodva válaszolt.

- Hát én bizony... elolvastam volna.

- El ám, jó királyfi; mert mérhetetlen kíváncsiság feszül benned; de aki nem tudja kivárni a megfelelő időpontot, aki idő előtt akar megtudni mindent, az bizony ellensége önmagának. De most figyeljünk a Csudadoktorra, mondani akar valamit.

A Csudadoktor most valóban szólásra emelkedett.

- Bizony, a kíváncsiság. Nos, jól figyelj rám, és te is, Csinoska királykisasszony. A te édesanyád nagyszerű asszony volt, de kielégíthetetlen kíváncsiság fűtötte. Ezért azután annak idején szörnyűségesen szorongatott, hogy áruljam el neki a titkot. Végső szorultságomban kénytelen voltam cselt alkalmazni, kitaláltam valamit az ősi arabus talány helyett, és azt mondtam el neki; így tehát jó szüleid nem azért haltak meg, mert megtudták a titkot, hanem, mert az volt megírva róluk a sors könyvében.

Az udvar népe csodálkozva morajlott.

- Mást a titok helyett? De talán csak nem az állt a pergamenen is?

- De bizony, hogy az. - Itt a Csudadoktor Haptákra nézett. - Figyelj rám most Hapták, jó vitéz, nálad van a pergamen?

Hapták bólintott.

- Vedd hát elő, és olvasd fel.

Hapták nagy kínban volt.

- Halljuk, jó vitézem - bíztatta Eszeske is.

Hapták elszánta magát.

- Nem tudok olvasni!

Az udvar népe felnevetett.

- Ezért nem olvastad el tehát. Nos hát, add oda Eszeske királyfinak, hadd olvassa fel ő.

A királyfi pedig ezt olvasta a pergamenről.

- Ha feldobjuk: fehér, ha leesik: sárga és kotkodácsol.

Harsogó nevetés tört ki, mindenki a szemét törölgette.

- És a megfejtés? - kérdezte a Csudadoktor.

- Egy tyúk a tojásával.

A terem falait újabb nevetés rázta meg, mindenki nevetett, csak Eszeske csóválta a fejét gondterhelten.

- Csak azt nem értem, mi szükség volt arra...

- Pedig olyan egyszerű, jó királyfi - mosolygott rá Tolerancia - nézz Csinoskára, ő már érti.

Csinoska viszonozta Tolerancia mosolyát.

- Igen, én már értem: te és a Csudadoktor...

- Aki különben az én jó atyám - szólt közbe Tolerancia.

Az udvar népe csodálkozva zúgott.

- Micsoda? - képedt el Csinoska is.

- Bizony; ő Tündérország királya.

- Igen, igen, így kell lennie. Ti ketten próbára akartatok tenni bennünket, Eszeskét és engem, hogy...

- Úgy van; és a próbát fényesen megálltátok mindketten: habozás nélkül hajlandók voltatok a másikért arcotok elvesztését is vállalni, és mindent, ami ezzel együtt jár. Bebizonyítottátok, hogy valóban szeretitek egymást. Kívánjatok valamit.

Nem sokat gondolkoztak.

- Add vissza arcunkat, jó tündérleány - mondták egyszerre.

- Azt nem tehetem, csak addig terjed erőm, hogy arcot cseréltessek, de a visszaváltoztatásra már nincs hatalmam.

Mindketten szomorúan csüggesztették le fejüket; tehát így kell most már leélni egész életüket, idegen arccal; ám amikor egymásra néztek, megvigasztalódtak. Szomorú volt Szegényke meg Hapták is, mert - hogy egyik szavamat a másikba ne öltsem - ők is szerették egymást.

Akkor megszólalt a Csudadoktor.

- De amire nem képes a leánya, arra talán még képes lehet az apja, mit gondoltok?

Mind a négyen reménykedve emelték fel fejüket: ha ez igaz lenne?!

És a Csudadoktor valóban képes volt rá.

Az udvar ujjongása közben történt meg az arcok visszacserélése; Csinoska és Eszeske boldogan csókolták meg egymást; és ugyanezt tette Szegényke és Hapták is; és a kettős esküvőt rögtön ott helyben meg is tartották; azután pedig elkezdődött a lakodalom, de Tolerancia és atyja már az első nap után megszökött onnan; mert hát hiába, a tündéreknek is megvannak a maguk korlátai; ám a többiek, élükön Eszeskével és Csinoskával, meg Haptákkal és Szegénykével tovább folytatták a lakodalmat, három napig abba sem hagyták.

És azóta is boldogan élnek, ha meg nem haltak.

A KÉK IKERCSILLAG

1. Titusz 18. Születésnapja

Egyszervolt, holnemvolt, az Óperenciás tengeren túl, az Üveghegyen innen, volt egyszer egy kisfiú, aki a Mesebeli Birodalomban éldegélt; ámbár ő ezt nem tudta, mert a bennszülöttek a birodalmukat egyszerűen csak Magyarországnak nevezték.

A kisfiú valójában királyfi volt, de ő ezt sem tudta, mert mindenki csak Titusznak szólította.

Az tény, hogy Titusz a budai Királyi Várban született, mert aznap éppen beengedték a Várba azokat, akik szerették volna belülről is látni a hajdani magyar királyok lakhelyét. Titusz szülei is ezek között voltak, éppen a trónteremben tartózkodtak, Titusznak még csak egy hét múlva kellett volna megszületnie, ám hogy, hogy nem, az édesanyja egyszerre csak úgy érezte, gyermeke rögtön megszületik; és érzése nem csalta meg, Titusz néhány perc múlva valóban világrajött, éppen a déli harangszóra. Mármost ki más lenne királyfi, mint az, aki királyi várban, méghozzá annak tróntermében született?

Titusz édesszülei korán meghaltak, s a fiú ezután árvaházban élt, mivel nem voltak rokonai, akik magukhoz fogadhatták volna őt.

A fiú tizennyolcadik születésnapján történt az a rendkívüli és csodás esemény, ami egész további életét eldöntötte és meghatározta; és hogy mi volt ez az esemény, azt szép sorjában rögvest el fogom mesélni.

A születésnap azzal kezdődött, hogy az árvaház igazgatója magához hívatta Tituszt és közölte vele, amit különben a fiú amúgy is tudott már, hogy a mai nappal nagykorú lett és el kell hagynia az árvaházat.

Ezután Titusz felkereste azt a helyet, amit a legjobban szeretett az árvaházban, vagyis a könyvtárszobát és találomra leemelt egy könyvet az egyik polcról. A könyv réges-régi mondákkal és legendákkal foglalkozott. Ahogy lapozgatott a könyvben, egy mondára akadt, mely Atlantiszról szólt.

Az Atlantisz szó mintha rég elfeledett emlékeket idézett volna fel benne, ezért figyelmesen és kissé megrendülve olvasta el a regét, amint itt következik.

2. Atlantisz

Valamikor réges-régen nem hat földrész volt a Földön, mint mostanság, hanem csak egyetlenegy: Atlantisz. E rég elsüllyedt világban királynő uralkodott, s az uralkodás anyáról leányra szállt; amikor pedig a királyleány trónra lépett, felvette anyja nevét, így a királynőt mindenkor ugyanazon a néven tisztelték alattvalói; Atlanta volt ez az örökletes név, és a birodalmat is a királynő neve után nevezték Atlantisznak, azaz Atlanta birodalmának. A királyleány pedig nemcsak a hatalmát és a nevét örökölte édesanyjától, hanem arcát és termetét is, mindegyik királyleány pontosan olyan volt, mint édesanyja az ő korában; és a hasonlóság nemcsak testi mivoltukra, hanem észbeli képességeikre és jellemükre is kiterjedt.

Az Atlanták évezredekig kormányozták birodalmukat, Atlantisz népe pedig módfelett szerette és tisztelte őket, mert okosan, sőt bölcsen uralkodtak, hatalmukat nem saját dicsőségük magasztalására, hanem népük jólétének és boldogságának emelésére használták; s ennek megfelelően a birodalomban virágzott a tudomány és a művészet, a földművelés és az ipar, szegénységben élő emberek nem voltak, de ugyanúgy túlzott gazdagságban élők sem.

Atlantisz sok-sok évezredig állt már fenn, amikor végzetének előjelei kezdtek megmutatkozni; erről pedig Atlanta úgy szerzett tudomást, hogy a birodalom tudósainak egy csoportja kihallgatást kért tőle, és ezen a kihallgatáson szörnyű katasztrófa előjeleiről számoltak be; s végül is azt hozták Atlanta tudomására, hogy Atlantisz végóráit éli, hamarosan a Föld mélyébe fog süllyedni, és felette a végtelen óceán fog majd hullámzani, s csak a legmagasabb hegycsúcsok fognak a tenger fölé emelkedni, mint megannyi sziget.

A katasztrófa bekövetkeztét a tudósok tíz évnél nem korábbra, és húsz évnél nem későbbre tették, és azt javasolták a királynőnek, hogy meneküljenek el Atlantiszból, mégpedig egy másik bolygóra, hiszen a Földön más földrész nem volt akkoriban.

- Felséged bizonyára tudja, hogy Földünk, mely a Naprendszer egyik bolygója, egyedüli abban az értelemben, hogy csak itt vannak meg az életfeltételek, a többi nyolc bolygón nincs, és soha nem is lehet élet; s ugyanez vonatkozik a bolygók holdjaira is.

- Folytasd, tanult barátom.

- Mármost a Naprendszer része annak a galaxisnak, melyet Tejútnak nevezünk, s amelyben felhőtlen éjszakákon szabad szemmel is gyönyörködhetünk, és amelyhez csillagok milliárdjai tartoznak.

- Csillagok milliárdjai? - csodálkozott Atlanta - s mégis mennyi, bölcs tudós?

- Hozzávetőlegesen százmilliárd, azaz százezerszer millió, felséges asszonyom.

- Elképzelni sem tudok ilyen nagy számot; azonban e roppant halmazban bizonyára nem is egy olyan csillag akad, mely körül a mi Földünkhöz hasonló bolygó kering.

- Felséged majdnem eltalálta; valóban van ilyen bolygó, s ennek tömege majdnem azonos Földünkével, levegőjének összetétele is megfelelő, vize is van bőven; igaz, nincs túlságosan közel, a távolsága tőlünk mintegy száz fényév.

- Mit jelent ez, magyarázd meg nekünk.

- Ez azt jelenti, hogy olyan távolságban van, aminek befutásához a fénynek száz évre van szüksége; s e bolygót, felséged engedelmével, Atlantisznak neveztem el.

- Helyesen tetted - felelte Atlanta, majd így folytatta - de hogyan jutunk el oda?

Ekkor előlépett egy másik tudós.

- Felséges asszonyom, erre én felelnék; űrkutatással és űrtechnikával foglalkozom; s azt javaslom, hogy építtessen felséged fényhajtású űrhajókat, melyek távoli új hazánkba elvisznek bennünket.

- S mennyi ideig fog tartani az utazás? Milyen gyorsan haladnak űrhajóink?

- A fényhajtóművek jóvoltából, közel fénysebességgel, felséges asszonyom.

- Ezek szerint, mivel a fénysebességnél kisebb a sebesség, száz évnél is hosszabb ideig fog tartani? Akkor tehát új hazájuk földjére nem léphetnek azok, akik megkezdik az utazást, hanem legfeljebb csak a dédunokáik.

A tudós mosolyogva ingatta fejét.

- Királynőm, úgy áll a dolog, hogy minél gyorsabban halad az űrhajó, annál lassabban telik rajta az idő; határ a fénysebesség: ott az idő megáll. A mi utazásunk olyan sebességgel fog történni, hogy bár itt a földön valóban több mint száz év fog eltelni, amíg célunkhoz érünk, mi magunk azonban a száguldó űrhajóban öt, vagy hat évnél többet nem fogunk öregedni.

- Elképzelni sem tudom, amit mondasz, de mivel megbízom benned, nincs okom kételkedni szavaidban.

A királynő ezek után elrendelte az űrhajók építésének elkezdését. Így történt, hogy a következő tíz évben Atlantisz népének minden erőfeszítése a megfelelő számú és befogadóképességű űrhajó építésére összpontosult; a tizedik év végén annyi űrhajó volt készen, amely Atlantisz népének felét volt képes magába fogadni.

Mivel ekkor még semmi nem mutatott arra, hogy a katasztrófa már közel volna, ezért az űrhajóépítést folytatták; ám egy év múlva megrendült a föld, s ez figyelmeztető jel volt arra, hogy most már el kell hagyni Atlantiszt.

Eddigre már kiderült az is, hogy Atlantisz népének egyrésze nem kívánja elhagyni hazáját, éspedig vagy azért, mert nem hisz a pusztulásban, vagy pedig azért, mert annyira ragaszkodik szülőföldjéhez, hogy ezért vállalja a pusztulás kockázatát is.

Ezt figyelembevéve is úgy állt a dolog azonban, hogy még így sem volt elegendő hely az utazni szándékozók részére. Ekkor Atlanta kijelentette, hogy - hasonlóan a veszélyben levő tengerjáró hajók kapitányához - ő fog legutolsóként űrhajóba szállni; ami természetesen azt jelentette, hogy egyáltalán nem utazik el; s hiába kérlelték hű emberei, hogy változtasson elhatározásán, Atlanta hajthatatlan maradt.

Atlantisz népét mélyen meghatotta Atlanta hősies elhatározása, és sokan csatlakoztak hozzája; így végül is az űrhajók Atlanta nélkül indultak útra, de magával vitték leányát; Atlanta pedig kisérőivel a legmagasabb hegycsúcsra vonult vissza, ahová előzőleg mindent felhalmoztak, amit egyáltalán fel lehetett vinni oda.

A katasztrófa pedig bekövetkezett, mégpedig oly tragikusan, hogy az a hegycsúcs, amelyen Atlanta megbújt, szintén víz alá került; ám csodaképpen távolabbi, és alacsonyabb hegycsúcsok nem süllyedtek el, mivel Atlantisz süllyedése nem egyenletes volt, hanem egyik helyen mélyebbre süllyedt, más helyen pedig kevésbé mélyre. Így történt, hogy azon szerencsétlenek, akiknek nem jutott hely Atlanta környezetében, megmenekültek.

A túlélők azonban jószerivel csak a puszta életüket mentették meg; és ennek folytán azután szinte ősemberként kellett tengetniük életüket; ám néhány évszázad múltán egy új, Atlantisznál sokszorta nagyobb szárazföld emelkedett ki az óceánból, az Atlantisziak pedig lassanként benépesítették e szárazföldet; akkor pedig az történt, hogy a szárazföld darabokra szakadozott és e darabok eltávolodtak egymástól, és ezekből lettek a manapság ismeretes földrészek; az ott élő Atlantisziak pedig az őseink, tőlük származik a mai emberiség.

3. Tolerancia tündérleány

Titusz nagyot sóhajtva csukta be a könyvet és távozni készült a könyvtárszobából, amikor furcsa jelenségre figyelt fel: a könyvtár ablakán át füst tódult be; a füst egy ideig a szoba közepén gomolygott, majd lassanként alakot öltött és végül egy csodaszép, aranyhajú és égszínkékszemű tündérleány lett belőle.

Titusz megrendülten nézte a jelenséget, aki most megszólalt, méghozzá magyarul.

- Légy üdvözölve, nemes királyfi. Az én nevem Tolerancia, azaz Türelem, és távoli világ üzenetét hoztam neked.

Titusz nézte, csak nézte a tündérleányt, aki mosolyogva tekintett rá; a fiú végül nagy sokára mégiscsak magához tért, és így felelt.

- Szia, Tolerancia, az én nevem Titusz, és akármibe fogadok, hogy tévedsz, én álmomban sem vagyok királyfi.

Tolerancia nem azért volt tündérleány, hogy azonnal ne tudott volna alkalmazkodni Titusz közvetlen stílusához.

- Te tévedsz öregfiú, bizony királyfi vagy te a javából, csak hát még nem tudsz róla.

- Tudod mit, Toli? Ezen ne vesszünk össze, legyek királyfi; egyébként megmondom neked, csuda jó vagy nálam, ilyen szép lányt, mint te, nemigen láttam mostanában.

Tolerancia elbűvölően mosolygott.

- Köszönöm Titi, igazán örülök, hogy tetszem neked.

- Miazhogy tetszel, teljesen belédestem, mit mondjak, tök jó szobrász volt, aki megmintázott téged.

- Látom, értesz az udvarláshoz, csak hát ne nagyon éld bele magadat: tündér és ember nem lehet boldog egymással.

- Igen, ettől tartottam, de béna dolog ez így nagyon.

- Azért nem annyira szigorú a helyzet: ha tetszem neked, talán lehet valamit csinálni.

- Tényleg? - örült meg Titusz.

- Persze. Tulajdonképpen annak kellett utánajárnom, mennyire tetszene neked Atlanta.

- Atlanta? Csak nem arról a lányról, vagy királynőről beszélsz, aki...

- Debizony arról; és én Atlantaként jelentem meg neked.

Titusz értetlenül nézett Toleranciára.

- Tolikám, most megfogtál, ebből egy szót se értek.

- Dehogynem: én Atlanta arcát és termetét öltöttem magamra, a hangját is ellestem, külsőleg tehát pontosan Atlanta vagyok.

Titusz nagy lélegzetet vett.

- Szóval te most nem Toli vagy, hanem Atlanta?

- Dehogyis, én belülről továbbra is Toli vagyok, ahogy szíveskedtél kifejezni magadat, csak a külső megjelenésem lett Atlantáé.

- Akkor te valójában az ő élő fényképe vagy.

- Úgy bizony; és én jól ismerem Atlantát egyébként is, mert az ősöm, aki különben Tündér-ország királya, engem bízott meg azzal, hogy Atlanta érzéseit átvegyem; hiszen mi tündérek fel tudjuk fogni az érzéseket, és nem számít, milyen messze van tőlünk az, aki érez; s tudd meg, hogy még ennél is többet tudunk: az érzéseket gondolatokká tudjuk formálni; és Atlanta gondolatokká átformált érzései mindig valamilyen értelmes üzenetet tartalmaztak, legalábbis a legutolsó időkig.

- Aha. Na és mi történt a legutóbbi időben?

- Mi történt? Az történt, hogy Atlanta érzései közé időnként mintha idegen érzések keveredtek volna, s ezek az érzések félelemmel és szorongással töltenének el engem is, már persze csak akkor, ha ilyesmiket egy tündér érezni tudna.

- Most is érzed Atlanta érzéseit?

- Hát persze, állandóan, és különösen akkor a legerőteljesebben, ha külsejét felveszem magamra. Akarod te is érezni?

- Hát lehetséges?

- Természetesen. Ereszd el magad, dőlj hátra székedben, nézz rám és gondolj Atlantára.

Titusz úgy tett, ahogy Tolerancia mondta; és akkor a könyvtárszoba padlózata halványlila pázsittá változott, falai eltűntek, a távolban különös alakú és színű fák és bokrok tűntek fel. Tolerancia egészen Atlanta lett, szeme összekapcsolódott Titusz szemével.

A fiút soha nem érzett boldogság töltötte el, amely azonban lassanként fájó érzéseknek adta át helyét.

Ekkor Atlanta megmozdult, közelebb lépett hozzá és beszélni kezdett; szavai verssé formálódtak.

4. Atlanta üzenete

Hol kék ikercsillag kering bolygó körül,
S az örök napfénynek, aki él, mind örül,
A kék ikercsillag ott immár nem ragyog.
Jóságom elmúlik, én a Gonosz vagyok,
A kék ikercsillag galádul kinevet.
Te kék ikercsillag, te mentsd meg lelkemet.

Atlanta elhallgatott, a szoba falai visszatértek; Titusz, mintha álomból ocsúdott volna, oly kábán nézett körül.

- Tolikám, láttad te is a lila füvet? Meg a kékszínű fákat?

- Hát persze.

- Na és az a vers? Azt ki mondta el? Te, vagy pedig Atlanta?

- Bizony nem én, hanem Atlanta.

- Dehát ez az üzenet roppant különös; a csillagászathoz nem sokat értek, de annyi biztos, hogy a bolygó kering a csillagja körül, nem pedig fordítva, ahogy Atlanta gondolja; na és a többi: a kék ikercsillag nem ragyog, galádul nevet, és megmenti a lelkét; mi ez?

Tolerancia nevetett és nagyon szelíden megkérdezte.

- Tehát értelmetlen az üzenet?

- Miért lenne az? Csak rá kell jönni az értelmére és kész.

- Erről van szó, Titi, és a megfejtést csakis Atlantiszban találhatod meg. El kell tehát jutnod Atlantiszba; más lehetőség nincs. Mi tündérek, szívesen segítenénk rajtuk, de a mi hatalmunk nem terjed túl a Földön, ezért kell neked odamenned Titikém és ezért kell neked rendbehozni a házuktáját.

- Figyelj Toli; én szívesen elmennék, mert ami igaz, igaz, én teljesen belédzúgtam, azaz mit is beszélek, nem tebeléd, hanem Atlantába, és akkor még nem is mondtam semmit; csakhogy kettőn áll vásár: mi van, ha Atlanta nem fog csípni engem?

Tolerancia halványan mosolygott.

- Titi, igazán lehetne valamivel több önbizalmad.

- Aszondod? Szóval azt gondolod Tolikám, hogy lenne esélyem Atlantánál?

- Hát persze, te buta, de nem is ez a lényeg. Neked küldetésed van, te vagy az, aki megmentheti Atlantiszt a Gonosztól.

- Jó, jó, értem, csak azt mondd meg, miért éppen én?

- Hogy miért? Egy: mert Atlantisz királynőjéhez csak királyfi illik és te királyfi vagy, hiszen királyi vár tróntermében születtél.

- Tündéri okoskodás.

- Kettő: éppen itt születtél Budapesten, és három: éppen ezen a napon és órában.

- Nagy kaland, mondhatom.

- Bizony; mert a te születésed percében, azaz délben, Atlantisz pontosan Budapest fölött az égbolt legmagasabb pontján lenne látható, ha látható lenne.

- Látható lenne, ha látható lenne; na Tolikám, ezt jól megmagyaráztad.

Tolerancia ügyet sem vetett Titusz közbevetésére.

- Négy: beleszerettél Atlantába!

- Ez igaz; és én meg is keresném őt; de mondd meg nekem, mi a csudát tudnék én tenni ott, ahol ti tündérek tehetetlenek vagytok?

- Csak ne légy olyan kishitű, Titikém; mert hatalmad ezerszeresen túltesz a tündérek hatalmán.

Gyerekek, ti tudjátok, mi lehet az a hatalom?

5. Esmeralda és Sziszi

Tolerancia és Titusz a Népliget egyik tisztásán álltak.

- Figyelj, Titusz. Néhány perc múlva dél. Most elválnak útjaink egymástól; te elindulsz Atlantiszba, de búcsúzóul fogadj el tőlem két tanácsot: az első az én saját tanácsom, a másik pedig bölcs atyámé, akit különben az emberek csak Csudadoktor néven ismernek.

- Ereszd el, Tolikám.

- Az én tanácsom éppen ez: próbáld meg választékosabban kifejezni magadat, mert nem lesz nagy sikered, ha például Atlantának véletlenül olyasmit találnál mondani, hogy „csüccsenj ide mellém, Atlikám.”

Miközben ezt mondta, Tolerancia átváltozott: arcvonásai átalakultak, szemének és hajának színe árnyalatnyival világosabb lett, termete is megnyúlt kissé, hangszíne is megváltozott; Titusz ámulattal figyelte a változásokat.

- Tolerancia, tündérleányok legcsodásabbja, fogadd hódolatomat.

- Látom, máris megfogadtad tanácsomat, ó Titusz királyfi; akkor pedig bízvást remélhetem, hogy atyám tanácsát is megfogadod, mely íme így hangzik: soha ne veszítsd el a fejedet. Béke veled, élj boldogul.

Titusznak még rengeteg kérdése lett volna, azonban Tolerancia - ahogy szokta - füstté változott és eltűnt az ég kékjében.

A következő percben két esemény is történt: az egyik, hogy Titusz bámuló szemei előtt egy űrhajó öltött testet; a másik pedig az, hogy a bokrok közül egy ördöngös macska bújt elő, búzavirágszín szemével ránézett Tituszra, elnyávogta magát, majd ődöngve, nemtörődöm mozdulatokkal, meg-megállva az űrhajóhoz sompolygott, ott még egyszer körülnézett; akkor az űrhajó ajtaja kinyílt, a macska meg beugrott az ajtón.

Titusz utánament, s ahogy belépett, az ajtó becsukódott mögötte. Titusz körülnézett, s amit először meglátott, az nem volt más, mint egy személyi számítógép, a macskát ellenben seholsem látta.

Titusz bekapcsolta a számítógépet.

- Az én nevem Sziszi, téged hogy hívnak, kedves gazdám?

- Ki beszél? - lepődött meg Titusz.

- Hogyhogy ki, én, Sziszi, a személyi számítógép.

- Ja, az más. Az én nevem Titusz.

- Légy üdvözölve, Titusz királyfi.

- Már te is kezded a királyfizást?

- Az én alkotóm, Tolerancia tündérleány ezt a megnevezést táplálta belém; egyébként én most őt helyettesítem.

- Igen? Tök jó.

- Valóban, értesüléseim szerint a tök jó, főzve is, de különösen sütve; ámbár nem egészen értem, kedves gazdám, miért beszélünk most erről.

- Nem érdekes. Te Sziszi, mondd, mi ez a macskaügy?

- Miféle macskaügy, édes gazdám?

- Hát beszökött ide egy ördöngös macska, csak azt ne mondd, hogy nem tudsz róla.

- Ja, Esmeralda? Hát ő világcsavargó, ki nem hagyna egy űrutazást, tudod, ez a rögeszméje.

- Jut eszembe, én is éppen űrutazás miatt vagyok itt, de hát gondolom, erről te többet tudsz, mint én.

- Hová utazunk, kedves gazdám?

- Atlantiszba.

- Igenis; és hol van az, kedves gazdám.

- Te Sziszi, ne csináld ezt velem; te nem tudod, hol van Atlantisz?

- Bizony nem tudom, kedves gazdám.

Titusz elképedt.

- Na, szépen állunk. Akkor most mi lesz, hogyan utazunk oda?

- Ha talán az irányt megadnád, Titusz királyfi?

Kintről harangszó hallatszott be, a delet jelezve.

- E percben az égbolt legmagasabb pontján található.

- Na és a távolsága?

- Száz fényév.

- Na látod, kedves gazdám, tudod te, hol van Atlantisz.

Titusz roppantul elcsodálkozott: tényleg tudta.

- Nahát akkor horgonyt fel, vitorlát bonts, induljunk.

- Egy kis türelmet kérek; nem árt az óvatosság, azt hiszen, egyikünk sem szeretné, ha mondjuk Atlantisz középpontjában kötnénk ki; ezért jobb lesz, ha először csak kilencvenkilencegész-kilencvenkilenctized fényévnyit ugrunk.

- Te Sziszi, hány évig fog tartani az az ugrás?

- Tréfás kedvedben vagy, édes gazdám; hiszen jól tudod, hogy az ugráshoz nincs szükség időre.

- Na igen, persze, jól tudom.

- Mert, mint ismeretes, a negyedik dimenzión keresztül történik az ugrás.

- Mint ismeretes; te Sziszi, ne szórakozz velem.

- De persze vannak, akik nem jól tűrik az áttérést a negyedik dimenzióba; te, kedves gazdám, hogy állsz ezzel?

- Tudod mit, Sziszi, utána megmondom.

- Igenis; hát akkor mehetünk?

- Rajta.

Titusz minden rosszra el volt készülve, de amit érzett, az ezerszeresen rosszabb volt a legiszonyúbb rémálomnál; ám szerencsére tényleg nem tartott semeddig sem, és egy perc múlva már úgy tűnt, csupán álmodta.

6. „Hol kék ikercsillag kering bolygó körül,”

Az ugrás pillanatában Titusz kinézett az ablakon; a kinti sárgás verőfényt minden átmenet nélkül halvány kék fény váltotta fel, s a fényt két csillag bocsátotta ki; és a két csillag között félúton ott ragyogott Atlantisz.

- Te, Sziszi, mi ez a két csillag itt előttünk?

- A Kék Ikercsillag, kedves gazdám, s az a különlegességük, hogy az együttes tömegközép-pontjuk körül keringenek.

- S az hol van?

- Pontosan Atlantisz bolygó középpontjában.

- Ezek szerint a Kék Ikercsillag Atlantisz körül kering?

- Úgy van, kedves gazdám. Most pedig, mint látod, már csaknem megérkeztünk, a következő ugrás már Atlantisz földjére visz minket.

- Jaj, csak azt ne, Sziszikém.

- Pedig nincs más, kedves gazdám, enélkül még hónapokig is eltarthat az utazás.

Ekkor vékony, nyávogó hangon valaki közbeszólt.

- Bizony öregfiú, nincs itt semmi ennivaló, mit gondolsz, azért kísértelek el, hogy éhen-vesszek? Szép kis vendéglátás, mondhatom - és Esmeralda kényeskedő léptekkel előlépett valahonnan.

- Jaj, cicus, te is láttad, amit én, a kettős nap között Atlantisz bolygóját?

- Még szép - vonta meg Esmeralda a vállát - hiszen nem vagyok én vak; különben pedig szólíts a nevemen, kispofám.

Ami igaz, igaz, Esmeralda nem valami választékosan fejezte ki magát, de hát ezt Titusz elnézte neki, egyrészt azért, mert mi tagadás, neki sem volt éppen fő erőssége a választékos kifejezésmód, másrészt pedig azért, mert könnyen elgondolhatta, hogy egérvadászat közben bizony elég nehéz lehet finomabb modorra szert tenni.

Viszont Titusznak ismét végig kellett élnie az ugrás kellemetlen érzését, ellenben kárpótlás-képpen tényleg Atlantiszon értek talajt.

Titusz már éppen ki akart lépni az űrhajóból, amikor Sziszi visszatartotta.

- Kedves gazdám, először még meg kell tanulnod Atlantisz népének nyelvét.

- Igaz; s gondolom, ahhoz sem kell semennyi idő?

Titusz ezt tréfának szánta, s nagyon meglepődött, amikor Sziszi azt felelte.

- Úgy van; nézd azt a sisakszerű fejrevalót; tedd a fejedre.

Titusz feltette a sisakot; akkor pedig olyan fájdalom hasított a fejébe, hogy ijedten lekapta ismét.

- Bocsáss meg kedves gazdám, nem árulhattam el, milyen kellemetlen lesz, de ne búsulj, most már tudod az itteniek nyelvét.

Titusz és Esmeralda kiléptek az űrhajóból, amely egyszeriben szőrén-szálán eltűnt.

7. „S az örök napfénynek aki él, mind örül,”

A tájékot, ahova érkeztek, erdő borította, a fákon ezüstszínű levelek és fekete virágok pompáztak; kék nap sütött a látóhatár szélén; a furcsa csak az volt, hogy bár Titusz szembenézett a nappal, árnyéka mégis előtte nyújtózott a halványlila gyeppel borított tisztáson; s amikor hátrafordult, megpillanthatta a mögötte éppen felkelő másik kék napot.

- Látod Esmeralda, itt sosincs éjszaka.

Miközben továbbsétáltak, Esmeralda rávilágított az örök napfény árnyoldalára.

- Én éjszaka szoktam vadászni az egerekre.

- Mi ez a borzalmas vadállat? Hogy képzeled, te senkiházi, hogy a ligetünkbe mindenféle ocsmányságot becipelhetsz? Egyébként hogy kerültél ide, és ki fia-borja vagy te, mi?

E szavakat rettenetes rikácsoló hangon mondta valaki, aki Titusz háta mögött állt. A fiú megfordult, és egy gyönyörűen öltözött, ékszerekkel teleaggatott leányt látott maga előtt, akinek dühtől eltorzult arcvonásaiban csak hosszas szemlélődés után tudta felfedezni Atlantát, akit különben más fiatal leányok környékeztek.

Titusz mélyen meghajolt.

- Engedd meg, nemes Atlanta királynő, hogy bemutatkozzam: Titusz a nevem és királyfi vagyok. A Földről származom, s éppen az imént érkeztem meg.

- Úgy. - Atlanta végigmérte Tituszt. - Figyeljetek leányok - intett kisérőinek - a pimasz minden szava hazugság. Idefigyelj - fordult ismét Titusz felé - ha a Földről jöttél volna, hogyan tudhatnál beszélni a mi nyelvünkön és főleg honnan a pokolból ismerhetnél engem, ha királyfi volnál, királyi ruhában lennél, s ha az imént érkeztél volna, űrhajód is itt lenne valahol a közelben.

Igaz, ami igaz, Atlantának látszólag mindenben igaza volt; Titusz nagy kínjában azt találta mondani.

- Felséged, engem Tolerancia küldött a Földről Atlantiszba.

- Tolerancia. Aztán mondd csak, miféle madár az a Tolerancia?

Atlanta beszéd közben egy pillanatig nem maradt nyugton, aminek következtében ékszereinek drágakövei hol innen, hol onnan villantak Titusz szemébe: nyakláncának smaragdjai, gyűrűinek brilliánsai, fülbevalóinak türkizei, hajékének rubinjai.

- Tündérkirálylány.

- Hallottátok, tündérkirálylány, - gonoszul felnevetett - na, most már elegem van belőled; és majd én megmondom ki vagy te! Egyike vagy azoknak, akik az életemre törnek, ezúttal ezt a borzalmas vadállatot szemeltétek ki arra, hogy megöljön. Testőrök, ide hozzám.

- De felséges úrnőm, hiszen ez csak egy macska.

- Azt hiszed, nem mindegy, mi a neve? Rámmereszti lángoló szemét, felgörbíti a hátát, fúj és prüszköl, rögtön rám is ugrik és megöl. Testőrök, fogjátok el ezt a két gyilkost és börtönbe velük.

Mire Titusz gondolatban eljutott odáig, hogy jó lenne menekülni, már el is fogták; de nem úgy Esmeraldát, aki azonnal felmenekült a legközelebbi fára, onnan fújt üldözőire, akik jó sokáig próbálkoztak azzal, hogy elfogják, de miután minden kísérletük eredménytelen maradt, végül is feladták.

- Minden bűnötökért egyedül te fogsz felelni - határozott végül Atlanta.

- Milyen bűneink vannak, ó jóságos Atlanta? - kérdezte Titusz.

- Mit tudom én, de majd a börtönben szépen sorjában mindent be fogsz vallani, ezt megígérhetem neked.

Na, szép kis helyre jöttem én - füstölgött Titusz magában.

Ekkor megszólalt az egyik udvarhölgy, egy nyúlánk, égővöröshajú leány.

- Bocsánat felség, ha merészelem emlékeztetni arra, hogy Atlantiszban immár évszázadok óta nincs börtön.

- Nagyon is jól tudom; de majd építtetek egyet, úgyhogy te csak ne kotnyeleskedj, Glória. Addig is zárjátok be valahová e gazfickót.

8. „A kék ikercsillag ott immár nem ragyog.”

Ekkor a bokrok közül előlépett egy tetőtől-talpig feketébe öltözött, fejnélküli alak és meghajolt Atlanta előtt.

- Felség, ha megengeded, majd én fogom őrizni őt - a szavak tompán törtek elő az egész fejét beborító csuklya alól, amelyen csak két kerek lyuk volt kivágva, azon keresztül villogtak elő szemei.

Így derült ki, hogy mégiscsak van feje a fekete embernek.

- Jól van, Mortiusz - intett Atlanta.

Akkor Mortiusz a saját lakására vitte Tituszt, és ott bezárta egy szobába.

Titusz pedig ezalatt rájött valamire, ami valójában annyira egyszerű volt, hogy most utólag csak elbámult saját bugyutaságán, hogy eddig nem sejdítette meg: a kék ikercsillag nemcsak égitestet jelenthet, hanem például valakinek a szemepárját is; valakiét, akinek szeme kéken világít, mint az égbolt; és ki más lehet az, mint maga Atlanta?

Bizony erről van szó, nem másról; és bizony most nem ragyog Atlanta kék ikercsillaga, éppen ellenkezőleg: éjsötéten villog, homlokán pedig a harag felhői villámlanak.

Titusz még sokáig töprengett volna, ha közben az álom el nem nyomta volna; azután pedig egyszercsak arra ébredt, hogy Mortiusz ébresztgeti. Felült, amire Mortiusz szó nélkül kivezette a lakásból az utcára, és magárahagyta.

Titusz az alvástól még félig kábultan támolygott néhány lépést; azután leült egy utcai padra, akkor pedig egy jólismert nyivákoló hang rászólt.

- Na, miért nem ülsz mindjárt rám?

Titusz nagyon megörült.

- Te vagy az, Esmeralda? Hogy kerülsz ide? Rám vártál?

- Hogy kerülök ide? Errefelé sétálgattam véletlenül. Te, Titi, nincs nálad véletlenül valami harapnivaló?

- Sajnos nincs.

- Ettől tartottam.

- Pedig nem lenne rossz enni valamit, én is éhes vagyok.

- Akkor lopjunk egy kis husikát - Esmeralda megnyalta a szája szélét.

- Lopni nem szabad. - Titusz rosszallóan nézte a gátlástalan macskát.

- Persze, az embereknek nem szabad, de a macskáknak? Egyet se félj, lopok én neked is.

- Igazán kedves vagy, de nem kérek belőle.

- Akkor meg kérjél valakitől.

- Hogy képzeled, egy királyfi nem koldulhat.

- Atlantától sem?

- Te kerge macska, te! Atlanta lecsukatott, most meg persze megvendégel, mi?

Most Esmeralda nézett rosszallóan.

- Mondd Titi, te sosem használod a fejedet? Az fel sem tűnt neked, hogy kiengedtek a fogságból? Talán Mortiusz rádunt, azt hiszed?

- Gondolod, hogy Atlanta...

Nem fejezhette be a mondatot, mert ekkor a magasból egy légijármű ereszkedett le mellékük és Glória lépett ki belőle.

- Titusz királyfi, Atlanta királynő kéri, hogy légy vendége ebédre.

Esmeraldának egyszeriben pokoli jókedve kerekedett, rákacsintott Tituszra, nem bírt magával, beszállás után ugrott egy nagyot, és éppen Glória ölében kötött ki.

Glória szegény, meg el nem tudta képzelni, mi történik vele: alighogy leült, valami az ölébe zuhan; a biztonság kedvéért sikkantott egyet, utána azonban látva, hogy csak Esmeralda az, megnyugodott és megsimogatta a macskát, aki erre dorombolni kezdett.

- Aranyos állat, kár, hogy nálunk nincs ilyen.

- Szépséges Glória, mondd, Atlanta királynő nem haragszik már rám?

- Erről győződj meg saját magad.

Valóban, Atlanta mosolyogva köszöntötte őt, amint megérkeztek; és Titusz meglepve látta, hogy kíséretében a sok leány között egy férfi is tartózkodik, akit Atlanta így mutatott be.

- Titusz királyfi, ő Morgánusz, a fivérem.

Morgánusz mosolyogva hajolt meg.

- Jó Titusz királyfi, Atlantától hallom, hogy téged Tolerancia küldött mihozzánk?

- Igen, fenség, hát ismered őt?

- Toleranciát? Nem, személyesen nem, csak hallottam már róla: réges-régen, amikor Atlantisz népe még a Földön élt, valamelyik Atlanta találkozott vele egyszer; s e találkozás alkalmával a jó Tolerancia kisegítette őt a bajból.

Ekkor Atlanta bájosan mosolyogva fordult Tituszhoz.

- Az ebéd tálalva van, te vezess engem az asztalhoz, Titusz királyfi.

Titusz megrendülve nézte Atlantát: most, hogy a leány orcáján a nem a harag, hanem a mosoly rózsái virultak, csodaszépnek találta, és csak ámult-bámult, nemigen értette, mitől és hogyan következett be ez a gyökeres fordulat Atlanta viselkedésében.

Esmeralda pedig az evés emlegetésére hangosan nyávogni kezdett; Atlanta rámosolygott, Titusz pedig bemutatta őt.

- Királynőm, ez Esmeralda, aki a macskák nemes fajához tartozik; főfoglalkozása az egérvadászat.

- Esmeralda? Szép neved van, méltó kecsességedhez; szívből sajnálom, hogy nálunk nincs egér, így nem tudlak azzal megkínálni.

- Biztosíthatom felségedet, nem fontos éppen egeret ennie, más is megteszi, ha Esmeralda kaphat némi tejet, azzal elverheti éhségét.

Az étkek, amiket felszolgáltak az asztalnál, hasonlítottak a földi ételekhez, de volt néhány szokatlan formájú és ízű étel is. Közben Titusz elbeszélte jövetele célját.

- Királynőm, innen Atlantiszról olyan üzenet érkezett a Földre, amely kissé megriasztotta Tolerancia tündérlányt, és azt hiszem joggal, hiszen valamiféle rendellenességre utalt; s engem ért az a megtiszteltetés, hogy ideutazva, megkérdezzem, hogy van-e szükségetek földi segítségre, s ha igen, akkor erőmhöz mérten, segítséget nyújtsak.

Bár szavait Atlantához intézte, mégis Morgánusz válaszolt, amit Titusz meglehetősen furcsának talált.

- Jó királyfi, igen nagy hálára kötelezted minket, amikor habozás nélkül vállalkoztál eme nagy utazásra; ám úgy vélem, vállalkozásodat bízvást tekintheted csupán ismeretszerzési alkalomnak, mivel az általad említett rendellenességről nincs tudomásunk, és egyébként sincs semmi olyan nehézségünk, amelyet mi magunk ne tudnánk áthidalni; mindazonáltal köszönjük fáradozásodat.

Morgánusz mindezt udvariasan mosolyogva mondotta el; de Titusz mégis nyugtalanul hallgatta, mert volt valami ellentmondásos Morgánusz viselkedésében, amit Titusz csak a szónoklat befejezésekor fejtett meg: Morgánusznak csak az ajka mosolygott, szemében ellenben komor árnyék sötétlett. Titusz ismét Atlantához fordult.

- Felséges királynő: amit eddig tettem, az szóra sem érdemes; különben pedig csak én lehetek hálás a sorsnak, hogy veled megismerkedhettem, és mosolyod fényében megfürödhettem.

Ekkor Atlanta elbocsátotta udvarhölgyeit; s amikor azok eltávoztak, ismét megszólalt.

- Figyelj Titusz, hagyjuk a túlzott udvariaskodást, meg a mellébeszélést: áruld el, valójában miért jöttél?

- Királynőm és fenség - kezdte Titusz, de Atlanta leintette.

- Atlanta és Morgánusz; így szólíts bennünket.

- Jó. Tehát Atlanta, én azért jöttem el hozzád, mert olvastam Atlantisz történetét, megismertem az Atlanták ragyogó tulajdonságait, szépségüket, jóságukat, okosságukat, melyeknek te is birtokában vagy, és végül Tolerancia megmutatott téged testi valóságodban is.

- Eddig értem, folytasd.

- Nincs mit folytatni, én belédszerettem, ennyi az egész.

- Belémszerettél? Hűha, ez aztán a megtiszteltetés.

- Gúnyolódsz, Atlanta?

- Dehogyis.

Megint Morgánusz szólt közbe.

- Megérted ugye, hogy közléseden kicsit el kell gondolkoznunk.

Atlanta csöngetett, kisvártatva Glória lépett be.

- Glória drágám, vezesd el Titusz királyfit a számára kijelölt lakosztályba.

9. „Jóságom elmúlik, én a Gonosz vagyok,”

Titusz elgondolkodva lépegetett Glória után: valami alapvető különbség volt Atlanta előző napi, meg a mostani megjelenésében; és ez nemcsak a viselkedésében beállt változásra vonatkozott; volt itt még valami azon túl is; ám akárhogyan is törte a fejét, nem sikerült rájönnie a különbségre.

Közben megérkeztek a lakosztályba; Glória távozni készült, de Titusz visszatartotta őt.

- Maradj még egy kicsit Glória, kérdeznék valamit: hogy van az, hogy úrnőd egyszer ilyen, másszor meg olyan?

- Ezen már én is sokat törtem a fejem, de semmire sem jutottam.

- Mióta tart ez?

- Nem is olyan régóta, de egyre rosszabb a helyzet, ha rájön a rapli, egyre gonoszabb dolgokat művel.

- Mit például?

- Szörnyű még kimondani is: legutóbb bakót fogadott fel! Bakó Atlantiszban, ahol még börtön sincsen! Különben azzal is fenyegetőzött már, nem is egyszer, hogy börtönt fog építtetni; de csak tudnám, mire lenne az jó?

- Semmire, nemes úrhölgy, az égvilágon semmire!

- Így gondolom én is.

- S az a bakó kiféle?

- Hiszen láttad már; nem más az, mint Mortiusz!

- Akkor majd közelebbről meg kell ismerkedni vele; de mondd, meddig tart Atlantánál egy gonoszsági roham?

- Mikor meddig. Volt olyan, hogy egész napon által, azután több napon át semmi, máskor meg napjában többször is. Azt azonban megfigyeltem, hogy fürdés közben sohasem, s közvetlenül lefekvés, vagy felkelés után sincs rohama. Tudod, Titusz királyfi, én néha azt hiszem, hogy Atlantát egy gonosz varázsló kerítette hatalmába, mert ő nem gonosz valójában.

- Igen, ő nem gonosz; és kire gondolsz?

- Mortiuszra.

- Igen-igen, lehetséges, de én azt hiszem, hogy még más is lehet itt...

Titusz elharapta szavát és csak nézett a messzeségbe elrévedő szemekkel; Glória ijedten bámulta: vajon mi baja lett hirtelen?

- Valami baj van, királyfi? - kérdezte riadtan.

- Nem, semmi - felelte Titusz - csak hirtelen rámtört az álmosság.

- Akkor magadra hagylak, szép álmokat.

Glória eltávozott, Esmeralda utána sompolygott.

Titusz pedig nem volt álmos, hanem olyan ötlete támadt, amelyet pontosan át kellett gondolnia; és ehhez egyedül kellett maradnia.

Az ötlet pedig az volt, hogy valamilyen tárgy az, ami Atlanta gonoszsági rohamát előidézi, talán a ruhája, hiszen fürdéskor, vagy az ágyban nincs rohama. Igen ám, de ha ruhában van, akkor se mindig keríti hatalmába a gonosz; na persze, ezt könnyű megmagyarázni, hiszen nem mindig ugyanazt a ruhát veszi fel, és csak akkor van baj, amikor azt a bizonyosat viseli.

Titusz tisztán emlékezett arra, hogy Atlanta kékszínű ruhát viselt legelső találkozásukkor, a mai ebédnél viszont fehér ruha volt rajta.

Ezek után Titusz úgy érezte, megfejtette a titkot, és alig várta, hogy ismét találkozhasson Atlantával: no, ha várta, nem kellett sokáig várnia: két testőr hatolt be szobájába, arckifejezésük semmi jót nem ígért; megfogták és vitték Atlanta eleibe. Amint az egyik folyosón áthaladtak, a könnyező Glória surrant Titusz mellé.

- Bocsáss meg nekem, Titusz királyfi, óvatlanul elmondtam Atlantának, hogy te beszélgetni szoktál Esmeraldával és...

Nem fejezhette be, mert a testőrök tovahurcolták Tituszt.

Atlanta a királyi palota előtti téren, trónján ülve fogadta Tituszt, vöröslő arccal, vöröslő ruhában és vöröslő szavakkal.

- Te gazfickó, aki Titusznak és királyfinak nevezed magad, állj elém és valld be bűneidet, mert bebizonyult bűnösséged.

- Felséges királynő, nem tudok semmiről, miféle bűnökkel vádolsz engem?

- Nem tudsz semmiről? Csakhogy undok macskád, ez az Esmeralda, vagy hogy hívják, elárulta ám, amit különben azonnal megsejtettem, hogy az életemre törtök.

- Esmeralda? Megkérdezhetem felségedet, mikor történt ez?

- Hogy mikor? Az imént akadtam vele össze, és az a dög keresztkérdéseim hatására mindent bevallott.

Titusz ámultan nézett Atlanta vadul villogó szemébe; hogy tud ilyen szemérmetlenül hazudni? Hiszen Esmeralda eddig csakis Titusz jelenlétében volt hajlandó beszélni; és még ha történetesen meg is szólalt volna, ugyan mit tudott volna bevallani? Semmit, az égvilágon semmit!

Atlanta felvette legméltóságteljesebb tartását, úgy mondta ki az ítéletet.

- Feje vétessék a gyalázatosnak.

Titusz nem sokat tudott ugyan a bírósági eljárásról, azt azért mégis sajátságosnak tartotta, hogy a vádló és a bíró ugyanaz a személy, védő nincs, és még csak meg sem hallgatják a vádlott védekezését; s végül, hogy az ítéletet már előre meghozták; ez utóbbit abból gyanította, hogy Mortiusz már ott is állt hatalmas pallosára támaszkodva, készenlétben az ítélet végrehajtására; mellette két segédje, akit Morgánusz testőrei közül választott ki magának.

„Ha meg akartam ismerkedni Mortiusszal, ugyan gyorsan teljesült a kívánságom, no persze nem igazán ilyenformán gondoltam” - füstölgött Titusz magában.

Esmeralda sündörögve előkerült valahonnan, odasétált Tituszhoz.

- Bakó, teljesítsd kötelességedet - szólt Atlanta.

Ekkor eszébeötlött Titusznak, hogy mindenütt szokás a halálraítélt utolsó kívánságát teljesíteni.

- Királynőm, te pedig teljesítsd utolsó kívánságomat.

- Mi légyen az?

- El akarok búcsúzni Esmeraldától.

Atlanta intett, Titusz felvette a macskát.

- Esmeralda, lásd, küldetésem kudarcba fulladt.

- Na, ne nyávogj ostobaságokat; és különben is, talán már nem emlékszel arra, hogy mit tanácsolt Toli papája neked: sohase veszítsd el a fejedet?

- Igazad van, azt tanácsolta.

- Akkor meg mi a csudáért vágatod le a fejedet, mi?

Erre bizony Titusz nem tudott mit felelni, de Esmeralda nem is várt választ.

- Na jó, jó, egyet se búsulj, én majd mindjárt jól megkarmolom ezt az izét, ezt a bakót, te meg húzzál be neki egyet, csak arra vigyázz, hogy jó nagyot üssél.

Azzal Esmeralda kiugrott Titusz kezéből, egyenesen rá a bakó vállára; akkor villámgyorsan beleakasztotta mancsának kieresztett körmeit Mortiusz csuklyájába és lerántotta azt a bakó fejéről. Mortiusz a vállához kapott, hogy megfogja Esmeraldát, de csak a levegőbe markolt, a macska akkor már a másik vállán volt, és onnan adott neki egy kiadós körmöspofont.

Titusz pedig megdöbbenve nézte a csuklya alól előtűnő arcot: mert ha hiszitek, ha nem, Mortiusz nem volt más, mint Morgánusz! Ezen pedig Titusz úgy elbámult, hogy elfelejtette, mit is mondott neki Esmeralda, aki most befejezve a Mortiusz-Morgánusz elleni harcot, leugrott a földre, onnan bíztatta a fiút.

- Vágj be neki egyet fejfájás ellen.

10. „A kék ikercsillag galádul kinevet."

Atlanta elképedve bámulta Mortiusz leleplezését; hitetlenkedve rázta meg fejét, mire Esmeralda ugrott egy nagyot.

- A rossebbe azzal a fülbevalóval, még megvakít - nyivákolta.

Titusz rámeredt Esmeraldára: azután felnézett és szemügyre vette Atlanta fülbevalóit. Volt is mit nézni rajtuk, színarany foglalatban rendkívüli nagyságú kék türkizkövek csillogtak-villogtak és szórták szerteszét a nap sugarait.

Titusz pedig visszaemlékezett arra a percre, amikor először találkozott Atlantával; a leány akkor is viselte a türkizköves fülbevalót; és olyan mérges és gonosz volt, hogy mérgesebb és gonoszabb már nem is lehetett volna; de nem úgy második találkozásukkor: akkor is viselte ugyan az ékszereit, de a fülében nem ezt, hanem egy másik fülbevalót hordott; és olyan bájos és kedves volt, hogy bájosabb és kedvesebb nem is lehetett volna. Most visszaemlékezett arra is, amit Glória mondott: hogy Atlantának soha sincs gonoszsági rohama fürdéskor, lefekvéskor és felkeléskor; hát persze, hogy nincs, senki nem visel ékszert ilyen alkalmakkor.

Titusznak most már semmi kétsége nem volt afelől, hogy a gonoszság forrása nem más, mint a türkiz fülbevaló!

A türkizek pedig, mintha tudták volna, mi jár Titusz fejében, gonoszul villogtak a szemébe.

Míg Titusz mozdulatlanul töprengett, Mortiusz-Morgánusz bosszúszomjasan felemelte pallosát, hogy miszlikbe aprítsa a macskát; persze gondolhatjátok, Esmeraldának esze ágában sem volt ezt megvárni, hanem hangos nyávogás közben, nagy ugrásokkal Glória ölébe menekült.

Esmeralda hangoskodása végre felrázta Tituszt; megmozdult, de nem Morgánusszal törődött, ő csak Atlantát látta és senki mást. Odament hozzá, fellépett a trón lépcsőjére és hozzáhajolt. Atlanta persze félreértette szándékát és felsikoltott.

- Segítség, megöl.

- Ugyan már, ne csacsiskodj - csitította a fiú, azzal csendesen leoldotta Atlanta fülbevalóit; a türkizek mérgeskéken villogtak.

- Te gonosz kék ikercsillag - szólt Titusz és földhözvágta a fülbevalókat.

Atlanta ismét sikoltott egyet.

- Mit csinálsz fivérem ajándékával, te gyalázatos?

Titusz pedig azt csinálta, hogy sarkával széttiporta a kék köveket, egyiket a másik után.

Mindezenközben Mortiusz-Morgánusz, abbahagyva Esmeralda üldözését, Titusz ellen fordult, és pallosával éppen akkor készült lesújtani a fiúra, amikor a türkizkövek porráomlottak; mozdulata félbemaradt, a pallos kiesett kezéből, a torkához kapott, majd holtan esett össze.

A türkizek megsemmisülésekor Atlanta ajkáról mély sóhaj tört fel, arcán pedig csodálatos változás ment végbe: homlokának haragos ráncai kisimultak, szájának gonosz vicsorgása gyöngéd mosollyá szelídült, szemének éjsötétje vidám kékké halványodott; majd felemelt kezével megállította az odarohanó testőröket, mielőtt azok megtámadhatták volna Tituszt.

A bakó segédjei mindezek láttára térdreestek és hangosan elkezdtek kegyelemért könyörögni.

- Bocsáss meg nekünk, kegyes Atlanta királynő, mi csak Morgánusz herceg parancsait teljesítettük.

- Mi a bűnötök? - kérdezte Atlanta és igyekezett szigorúan nézni rájuk, ám az igazat megvallva, nagyon kevés sikerrel, mert szeme egyre csak nevetett, de persze ezt azok nem láthatták, hiszen felemelni nem merték szemüket.

- Morgánusz herceg a trónodra tört, és mi segédkeztünk neki ebben.

- Mi volt a szerepe a türkizeknek?

- A herceg gonosz varázsló volt, gonoszsága és élete a türkizekben volt elrejtve; s azok segítségével azt akarta elérni, hogy alattvalóid előtt te is gonosznak tűnjél, ó Atlanta királynő; s ily módon elveszítve bizalmukat, végül helyetted őt emeljék trónra. Bocsáss meg nekünk, megbántuk bűneinket.

- Legyen: megbocsátom, amit ellenem elkövettetek, és úgy hiszem, hasonlóképen Titusz királyfi is - itt ránézett Tituszra, aki beleegyezően bólintott - tehát nem büntetlek meg benneteket, de a királyi udvarból azonnal távoznotok kell.

Atlanta ezután Tituszra fordította figyelmét.

- Titusz, emlékszel-e arra, amit nemrégen mondtál nekem?

Hogyne emlékezett volna.

- Atlanta, szívem szépséges királynője - szólt - vesd reám gyönyörű kék ikercsillagodnak pillantását.

Atlanta ránézett Tituszra, kék ikercsillaga könnytől csillogott.

- Köszönöm, Titusz királyfi, hogy megszabadítottál a gonosztól - és sírva-nevetve borult a fiú nyakába.

11. „Te kék ikercsillag, te mentsd meg lelkemet."

Esmeralda abban a pillanatban leugrott Glória öléből, amint Morgánusz meghalt és a trón lépcsőjén állva, nagy figyelemmel kísérte a történteket. A legutolsó szavak nem nagyon tetszettek neki, azért most felpúpozta magát és megvetően hátat fordított az ölelkező párnak.

- Szívem szépséges királynője - ismételte meg Titusz szavait nyivákoló hangján - de bezzeg azt elfelejtette megköszönni, hogy elintéztem a bakót. Jól adja az a kis fruska is, még hogy Titusz mentette meg őt; de ki hívta fel a figyelmét őkelmének a türkiz fülbevalókra, he? Na de az is ostoba, aki hálát vár az emberektől, pedig egy kis ennivalót igazán megérdemelnék, ide se jövök többet...

- Ne haragudj rájuk - lépett oda hozzá Glória - ők most egymással vannak elfoglalva, de nézd, én gondoltam rád, hoztam neked husikát.

Esmeralda megenyhülten nézett búzavirágszín szemével a leányra.

- Na, végre valaki, akiben van egy kis állati érzés.

Esmeralda megette a husikát, utána letisztogatta magát, végül ásított egy nagyot; akkor Glória ölbevette, és elgondolkozva megsimogatta.

- Kék ikercsillag a szemed - suttogta.

Esmeralda összegömbölyödött, elégedetten dorombolni kezdett és egészen addig dorombolt, amíg el nem nyomta az álom.

VIKTÓRIA

1. Viktória földre kerül

Egyszer volt, holnemvolt, volt egyszer egy nagy-kislány, akit Viktóriának hívtak és mesénk kezdetén éppen egy kertben sétálgatott, és nagyon-nagyon boldognak érezte magát. Napsugaras késő tavaszi délelőtt volt, Viktória sikeres érettségi vizsgát tudhatott maga mögött, méghozzá igen jót, minden reménye meglehetett arra, hogy felveszik az egyetemre.

A kerthez ház is tartozott, s amíg Viktória a kertben járkált, anyu benn a házban éppen arra készült, hogy elkészítse az ünnepi ebédet, mert, hogy szavamat ne felejtsem, Viktóriának ez a nap éppen a tizennyolcadik születésnapja volt. Viktória előzőleg felajánlotta, hogy segít az ebéd elkészítésében, de anyu kizavarta a konyhából azzal, hogy meglepetés lesz.

Apu is benn volt a házban, éppen Viktória születésnapi ajándékának befejezésén dolgozott.

Az ünnepi ebéden természetesen a vőlegénye, Feri is meg fog majd jelenni; Ferinek még néhány hét van hátra a katonaidejéből, akkor leszerel és összeházasodnak.

Viktória kinézett az utcára; kinn a járdán egy anyóka vánszorgott, de valahogy úgy, mint aki rögtön összeesik. Viktória a kapuhoz szaladt, kinyitotta és kilépett az utcára. Közben nevet is talált az anyókának: ő lesz a Fáni néni, döntötte el villámgyorsan; mert Viktóriának kicsi kora óta az volt a szokása, hogy nemcsak a babáinak, hanem mindennek és mindenkinek nevet adott: mindegyik játékszerének, ismeretlen embereknek, kutyáknak és macskáknak, de még a házaknak is.

- Nénike - lépett Fáni néni elé Viktória - nincs szüksége segítségre? Hozzak talán egy pohár vizet? - Mert látta, hogy Fáni néni kimerültségtől szürke arca verejtékben úszik.

Az anyóka ránézett Viktóriára.

- Nem, kedveském, most már nincs szükségem semmire.

Ezt a választ Viktória kissé furcsának találta, de belenyugodott, mert Fáni néni - csodálatosképpen - mintha tényleg jobban lett volna, alakja kiegyenesedett, arcáról mintha eltűnt volna a fáradtság kifejezése és határozottabb léptekkel folytatta útját.

Viktória addig nézte Fáni nénit, amíg az a sarkon befordulva, el nem tűnt szeme elől; akkor visszatért a kertbe, a kaput bezárta maga mögött. Közben egyre csak Fáni néni meglepő átalakulásán töprengett. Persze semmire sem jutott, így végül is nem foglalkozott tovább a dologgal, inkább lehajolt, hogy megszagoljon egy éppen nyíló vörös rózsát.

És abban a szempillantásban...

A ház felől hallatszó dörej felkapta a levegőbe és elhajította. Ott hevert a rózsák között és nem tudta, mi történt vele.

Látta, hogy a ház felemelkedik a magasba, majd összeomlik; hogy a magasból törmelék hullik alá; hogy egy darabka éppen mellette vágódik a puha virágágyásba.

A házból lángnyelvek csaptak fel; Viktória felugrott, és a házhoz rohant.

- Anyu, apu - sikoltotta kétségbeesetten.

A szomszédok is előszaladtak, a kerítésnél azonban kénytelenek voltak megállni, a zárt kapun bejönni nem tudtak, csak a jobboldali szomszéd mászott át a kerítésen és rohant Viktóriához.

- Gyere innen, Viktória, nem mehetsz be a lángok közé.

A házba valóban nem lehetett behatolni, lángolt akkor már az egész; bentről senki sem kiáltott segítségért, a tűz ropogásán kívül más hang nem hallatszott.

A baloldali szomszéd felkapta a telefonkagylót és telefonált a tűzoltóknak, a mentőknek, a rendőrségnek.

Amire a tűzoltók megérkeztek, a tűz már félig-meddig kialudt. A tűzoltók behatoltak a házba és előhozták Viktória szüleinek megszenesedett holttestét. Mindkettőre a konyhában találtak rá.

A rendőrök csaknem egyszerre érkeztek a mentőkkel; ez utóbbiak tevékenysége arra korlátozódott, hogy a kétségbeesetten zokogó Viktóriának nyugtató injekciót adjanak, a szülein segíteni már nem lehetett.

A tűzszakértő hamarosan megállapította, hogy gázrobbanás történt; és erősen csóválta a fejét.

- Nem értem, az egész konyha tele lehetett már a szivárgó gázzal, hogy-hogy az asszony nem vette észre?

- Viktória, mi van itt? - kérdezte egy kétségbeesett hang.

Feri érkezett meg, Viktória fuldokló sírással vetette magát a nyakába.

2. Viktória hármas árvasága

Viktória az elkövetkező hetek során lassanként rájött arra, hogy nemcsak a szüleit vesztette el. A robbanás a házat teljesen rombadöntötte, a bútorok és egyéb berendezési tárgyak súlyosan megrongálódtak, vagy elégtek, semmi ruhanemű nem maradt, az otthon tartott - nem túl sok - készpénz is elégett, takarékbetétkönyv, vagy egyéb értékpapír meg nem is volt.

A házat szülei annakidején biztosították, kiderült azonban, hogy a biztosítás semmit sem ér, a biztosítótársaság tudni sem akart kártérítésről; a társaság emberei elmagyarázták Viktóriának, miért nem kötelesek fizetni; e magyarázatból Viktória csak annyit értett, hogy nem kap semmit, de hogy miért, az továbbra is érthetetlen maradt számára. Az eszébe sem jutott, hogy esetleg bírósághoz fordulhatna.

Viszont a házat és a hozzátartozó telket jelentős bankhitel terhelte; a hitelező bank pedig felszólította Viktóriát, mint örököst, hogy fizesse vissza a tartozást, tekintve, hogy a fedezetül lekötött ház megsemmisült.

Következett az adóhivatal: az öröklési illetéket a telek és a ház után szabta ki Viktóriára, aki ezek után kedvére eltöprenghetett azon, hogy hát örökölt-e házat vagy sem; hiszen a bank szerint nem, az adóhivatal szerint pedig igen; és nem jutott arra a gondolatra, hogy az öröklési illeték elengedését - a körülményekre tekintettel - igen reményteljesen kérelmezhetné. Annyit tudott csak, hogy nincs senki, akitől támogatást, vagy legalább tanácsot kaphatna, mert sem Feri, sem Feri szülei ilyennel nem szolgáltak.

Végül is, amikor egybevetette a vagyont - mely tulajdonképpen a puszta háztelket jelentette csupán - és a terheket, azt állapította meg, hogy ha eladná a telket, és annak árához még ugyannyit hozzátenne, (persze, ha lenne miből) és kifizetne, akkor érné el azt, hogy semmije se legyen.

Viktóriát az egyik segítőkész szomszéd fogadta magához, persze csak ideiglenes jelleggel; három hét multán azonban a szomszéd elkezdett célozgatni arra, hogy szüksége volna a Viktória által elfoglalt szobára. Viktória belátta, hogy hamarosan ki kell költöznie; ám, hogy hova is mehetne, arról egyelőre sejtelme sem volt; csak abban bízott, hogy Feri most már néhány nap múlva leszerel a katonaságtól, s együttesen majd mindenre találnak megoldást.

A temetés sokba került, Viktória egy fillér nélkül maradt, ráadásul Feri sem kapott kimenőt katonáéktól a temetésre, hiszen nem az apósát-anyósát temették.

A leszerelés napján estefelé Feri meglátogatta.

- Feri édesem - kezdte Viktória - innen el kell költöznöm, de nincs hová, össze kell házasodnunk.

- Persze, persze, de hát hol fogunk lakni?

Eredetileg azt tervezték, hogy Viktória szüleinek házában fognak majd lakni, ha összeházasodtak; ott bőven volt hely, még a születendő gyermekek részére is, mert, hogy egyik szavamat a másikba ne öltsem, ők legalább két gyermeket akartak.

Feri folytatta.

- Azonkívül van egy csomó adósságod is, azzal mi lesz?

- Ó, azzal ne törődj, azt már elrendeztem.

- Elrendezted, de hogyan?

- Lemondtam az örökségről!

Viktória valóban ezt tette: levélben megírta az illetékeseknek az örökségről való lemondását; és tényleg, ez volt a legészszerűbb megoldás, mert végül is az örökség csak terhet jelentett számára.

- Most azután a bank meg az adóhivatal tetszés szerint összeveszhet egymással az örökségemen.

Azt persze Viktória nem sejthette, hogy az örökségről való lemondás nem annyira egyszerű, hogy azt a saját - józan ésszel megírt - levele alapján el lehetne intézni.

3. Viktória a mélyben

Abban állapodtak meg, hogy a következő héten összeházasodnak, ideiglenesen Feri szüleinek lakásában fognak lakni, szűkösen lesznek ugyan, de valahogy majdcsak meglesznek. Ferinek - mielőtt bevonult volna katonának - jó állása volt, és ígéretet kapott arra, hogy leszerelés után visszaveszik; Viktória is keres majd magának állást; ő ugyan eredetileg egyetemre akart menni, de belátta, hogy erről - legalábbis egyelőre - le kell mondania.

Viktória mindezek végiggondolása után már nem látta annyira vigasztalannak a jövőt, mint annak előtte; így egészen váratlanul érte, amikor másnap Feri bejelentette, hogy állástalan, a régebbi munkahelyére mégsem vették vissza.

- Most mi lesz? - esett kétségbe Viktória.

- Várnunk kell az esküvővel.

- De meddig, édesem, itt nem maradhatok tovább.

- Akkor albérletbe kell menned.

Ez a javaslat annyira pimasz volt, hogy Viktóriának torkán akadt a szó; hiszen Ferinek tudnia, vagy legalábbis sejtenie kellene, hogy albérletet nem lehet szerezni, vagy ha igen, akkor csak méregdrágán, neki viszont egy fillérje sincs, még ennivalóra sincs! Ami azonban még ennél is jobban fájt Viktóriának, az nem volt más, mint a fiú hangjának ridegsége.

Nem szólt egy szót sem, letette a telefonkagylót, bement a szobájába, leült az ágy szélére, sokáig nézett maga elé gondolattanul. Végül felállt, kinyitotta a kézitáskáját, megnézte a pénztárcáját: összesen kétszázkét forintot talált benne; közben az útlevele is a kezébe akadt, talán egy hónappal ezelőtt váltotta ki, Ferivel azt tervezték, hogy külföldre mennek nászútra, de még nem egyeztek meg abban, hogy hová, Feri Velencébe akart utazni, Viktória ellenben Párizsba. Igen, Párizsba, mert Viktória - bár sohasem járt ott - imádta Párizst. Egész gyűjteményt hordott már össze párizsi képeslapokból, térképekből, útikönyvekből, (ezek a robbanáskor mind megsemmisültek), amellett szorgalmasan tanult franciául, iskolában és iskolán kívül is, és minden alkalmat megragadott, hogy gyakorolja magát a francia beszédben.

Viktória nézte az útlevelet, már majdnem úgy volt, hogy összetépi, azután mégiscsak visszatette a táskába. Akkor összecsomagolta megmaradt holmiját, az egész elfért egy kis szatyorba; elment a közeli bevásárló házba, vett egy szál vágott virágot, meg egy csomag pipadohányt, tizenhét forintja maradt. Visszament vendéglátóihoz és elbúcsúzott tőlük.

- Kezicsókolom Elvira néni, viszontlátásra Zsiga bácsi; nagyon köszönöm, hogy eddig otthont adtak nekem, csak ezzel az aprósággal tudom viszonozni a kedvességüket.

- Nem kellett volna, szívesen tettük. Különben van már hová menned, Viktória lelkem?

Viktória elmosolyodott.

- Van bizony, odaköltözöm Feriékhez, a hét végén megtartjuk az esküvőt is.

A háziak pedig belenyugodtak ebbe, így volt jó nekik is; nem kérdezték meg, hogy hát Feri vajon miért nem jött el érte.

Viktória még egyszer elbúcsúzott a háziaktól és távozott. Kilépett a kapun, szemét ellenállhatatlanul magához vonzotta a szomszéd telket elcsúfító kormos romhalmaz; még egy búcsúpillantást vetett rá, akkor erővel elfordította a fejét és gyors léptekkel elindult.

4. Viktória világgá megy

Viktória hamarosan autóbuszmegállóhoz érkezett, jött az autóbusz is, felszállt, jegye nem volt, gondolataiba mélyedt, eszébe sem jutott, hogy jegy is kellene. A következő megállónál ellenőr szállt fel az autóbuszra; Viktória csak arra ocsúdott fel, hogy a jegyét kérik.

Viktória felajánlotta a nála levő összes pénzt, de az persze nem volt elegendő, ezért azután az ellenőr leszállította a buszról és leigazoltatta. Szerencsére a személyi igazolványa megvolt, így legalább a rendőrségi igazoltatást elkerülte.

Ezután gyalogosan mendegélt tovább. Jó soká bolyongott már, amikor egy köztér akadt az útjába; ott leült egy padra, a szatyrát maga mellé tette.

Gondolatai ismét a tragédia órájára szálltak vissza. Látta édesanyját a konyhában, amint felkészül az ő kedvenc ételeinek elkészítéséhez. A gáz szivárog, de anyu azt nem észleli; és ez volt az, amit Viktória sehogy sem értett; anyu ugyan évekkel azelőtt agyműtéten esett át, melynek során kivették a szaglóidegét, de akkor is észre kellett volna vennie a gázt, hiszen az kaparja a torkot és égeti a tüdőt; anyu pedig mindig olyan óvatos volt. Hát hogy történhetett meg mégis, ami megtörtént?

Viktória szemét ismét ellepték a könnyek. Felállt a padról, szatyorját ottfelejtette; egy perc múlva ugyan eszébe jutott a szatyor, de csak megvonta a vállát, nem ment vissza érte, ment tovább, maga sem tudta, hová és miért.

Azután a Lánchídhoz érkezett. A híd közepén megállt, lenézett a Dunára. A víz csendesen folydogált, a híd és a partok fényei pislákolva verődtek vissza róla.

„Vajon lesz-e bátorságom megtenni?”

Viktória a jövőbe nézett; régebben mindig látta magát, mint egyetemi diáklányt; mint Feri feleségét; mint két gyermek anyját; most azonban semmit sem látott.

Elgondolta, hogy mindig mennyire vágyott arra, hogy felnőtt legyen, nagykorú, és a saját életét élhesse; pedig hát nem volt rossz dolga gyermekként: szülei nagyon szerették, ő is a szüleit; és mégis, a felnőtt élet új örömet, az önállóság örömét ígérte Viktóriának; no, ha erre vágyott, hát megkapta.

Viktóriát elemi erejű elkeseredés kerítette hatalmába, amelybe egész teste belereszketett: hát ilyen az élet, ilyenek az emberek? Akkor neki ez nem kell, nem, legyen vége mindennek.

5. Viktória megismerkedik Toleranciával

Viktória mindenre elszántan megragadta a híd korlátját; bizonyos volt abban, hogy egyetlen lendülettel képes lesz átvetnie magát a korlát fölött; tornában mindig is az iskola legjobbjai közé tartozott.

Ekkor azonban valami különös dolog történt: hirtelen sűrű köd vagy füst keletkezett körülötte, amely teljesen beburkolta és mintha vissza is fogta volna: Viktória lendülete megtört; megbabonázva állt és csak bámulta a kavargó füstöt.

Egyszercsak a füst jellege kezdett megváltozni: összehúzódott, egyre sűrűbb lett, lassanként szilárd alakot öltött és végül egy leány alakja bontakozott ki Viktória bámuló szeme előtt.

Viktória csak nézte a jelenést és nem tudta, mit csodáljon jobban: a leány tündöklő ruháját, vagy tündöklő orcáját, melyben égszínkék szemek világítottak, és amelyet aranyszőke fürtök kereteztek; közben pedig azon tűnődött, hogyan is lehet füstből ilyen szépet kifaragni. Akkor a füstből lett leány megszólalt.

- Légy üdvözölve, Viktória. Az én nevem Tolerancia, azaz Türelem, és Tündérország királyának leánya vagyok.

Viktória a kezét nyújtotta.

- Szia. Csodaszép a neved, csodaszép vagy magad is.

- Köszönöm. Fontos küldetést teljesítek, midőn most megjelentem előtted, ó Viktória. Nem árulok el titkot, ha elmondom, hogy az én feladatom a kis-, és nagylányok sorsának figyelemmel kísérése és válságos helyzetekben a közbelépés.

- Akkor már értem, miért hívnak Toleranciának.

A tündér elmosolyodott.

- Valóban, sok türelem szükséges a leányokhoz, de ez jelenleg mellékes. Bizonyára tudod azt, hogy a te neved jelentése Győzelem, vagy még inkább az, hogy Győztes; ám te most olyan tettre készülsz, mely nem méltó nevedhez. Mostani küldetésem lényege az, hogy megóvjalak téged ettől az elhamarkodott cselekedettől. Nem, ne szólj semmit, mindent tudok rólad.

- Akkor pedig azt is tudod - felelte Viktória - hogy előttem bezárult a jövő.

Tolerancia pedig így válaszolt.

„Jövőm bezárult" hallom ajkadról a panaszt;
Ám én azért jöttem, hogy ismét kinyissam azt.
Nem üres kézzel jöttem: hoztam ajándokot;
S a férfiaknak egy büszke lányparancsnokot.
Férfiak tisztelnek, ha tiszteled a nőket;
Csak hűséges legyél, csak el ne áruld őket.
S kit ünnepel a nagyvilág minden lánya és fia
Az te vagy, vidáman vágtató, vitéz Viktória.

Ezután Tolerancia kiválasztott hajzatából egy csillogó szálat és kitépte.

- Tépj ki te is egy szálat a hajadból, Viktória.

Viktória nem értette, minek az, de nem kérdezősködött; kiválasztott a fejét borító dús, gesztenyebarna hajsátorból egy hosszú szálat, és kitépte; közben azon tépelődött, hogy gyakran szokta-e a tündérleány a hajzatát tépkedni, és vajon kinőnek-e újból a kitépett hajszálak? Bizonyára kinőnek, döntötte el végül, hiszen különben már kopasznak kéne lennie.

Ezalatt Tolerancia a két hajszálat gyűrűvé fonta össze és felhúzta Viktória ujjára.

- Most pedig három dolgot véss jól az eszedbe, ó Viktória. Először: ne beszélj senkinek az ajándékomról, másodszor: mértékletesen élj vele, és harmadszor: ne használd rossz, nemtelen célra adományomat, mert különben elveszíted azt, és a világ gúnyosan fog kacagni rajtad.

Rámosolygott Viktóriára és folytatta.

- Most pedig legelső dolgod az legyen, hogy utazz el Párizsba, a többit majd meglátod. Légy nagyon boldog, Viktória.

Azzal a tündérleány egyik kezének hüvelyk-, és mutatóujjával megfogta másik kezének gyűrűsujját és úgy tett, mintha egy gyűrűt forgatott volna el, majd visszaváltozott füstté és eltűnt az éj sötétjében.

6. Viktória barátnőkre lel

Viktória pedig nem értette, mi is történt vele? Vajon mi lehet az az ajándék, amiről a tündérleány szólt? Talán a gyűrű az?

Felemelte kezét és megnézte a gyűrűt, az még a sötétben is aranyosan csillogott.

„Mit is mondott a tündérleány? Hogy utazzak el Párizsba? De miért éppen Párizsba? Főleg pedig hogyan? Hiszen ahhoz sok pénz kellene és nekem semmim sincs. Ha pedig már ott vagyok, mihez kezdjek?"

Viktória tűnődését két férfi zavarta meg, akik megálltak mellette.

- Mi újság, tündérke? - szólította meg az egyik.

Viktória szóra nyitotta száját, azt akarta mondani, hogy a tündér már eltűnt; azután észbekapott, becsukta a száját, hátat fordított a férfiaknak és sietősen elindult.

- Ne siess annyira, tündérbogár - és megragadták a karját.

Viktória megrémült, ösztönszerűen elforgatta gyűrűjét, úgy, ahogy Tolerancia mutatta, majd kitépte magát a férfiak kezéből és futásnak eredt; a férfiak utána vetették magukat, de nem tudtak vele lépést tartani.

Viktória a híd végéhez ért, megállt, visszafordult, a férfiak messze lemaradtak mögötte.

Egy géperejű bérkocsi fékezett le Viktória mellett, nő vezette, aki most kiszólt az ablakon.

- Szállj be, kislány - és kinyitotta a kocsi ajtaját.

Viktória beszállt.

- Ugye, megtámadták téged azok a férfiak?

- Igen, Lidia néni. Tündérnek hívtak és megfogták a karomat - panaszolta Viktória.

- Lidia néni???

- Jaj, ne tessék haragudni, én mindenkit elnevezek és hirtelen ez a név jutott eszembe és...

- De hiszen az én nevem tényleg Lidia! Te ismersz engem? Mert én nem ismerlek téged.

- Én sem ismerem magát, Lidia néni.

Lidia megcsóválta a fejét.

- Ezt a nénit, ezt kikérem magamnak, meg a magázást is. Mondd szépen utánam: nem ismerlek, Lidia. Na, mi lesz?

- Nem ismerlek, Lidia - mondta Viktória engedelmesen és hozzátette - az én nevem Viktória.

- Nahát, akkor rendben vagyunk. - Lidia megnézte Viktóriát és folytatta. - Jól állva hagytad őket, száz méteren rájuk vertél legalább ötvenet. - Lidia hirtelen rácsodálkozott Viktóriára. - Te lány, hogy-hogy te még csak nem is lihegsz?

Valóban; Viktória is csak most vette észre, hogy lélegzése lassú és egyenletes, mintha nem is futott volna.

- Hát hová vigyelek, Viktória?

- Hogy hová? - Viktória bánatosan elmosolyodott - hát a repülőtérre, hiszen Párizsba utazom...

Nem fejezhette be, mert egy lány érkezett hozzájuk lélekszakadva.

- Szabad ez a taxi?

Választ sem várva berobbant a hátsó ülésre Viktória mellé.

Lidia megcsóválta a fejét.

- Ma este minden lányt megkergetnek?

Az újonnanjött csak ekkor vette észre Viktóriát; ránézett és könyörögve összekulcsolta a kezét.

- Kérem, kisasszony, engedje át nekem a taxit, lekésem a párizsi gépet, ha...

Viktória és Lidia tátott szájjal bámultak rá; az utóbbi tért magához hamarabb és vidáman rákacsintott Viktóriára.

- Na, mit szólsz? - és elindította a kocsit.

Viktória nézte útitársnőjét és ismerősnek találta.

- Te mondd, nem Mónikának hívnak véletlenül?

- De igen, Mónika a nevem. Te ismersz engem? - Rámeredt Viktóriára. - Nahát, hisz te Viktória vagy!

Mónika ugyanabba az iskolába járt, mint Viktória, de két évvel ezelőtt kimaradt.

- Párizsba utazol?

- Igen a Roland Garrosra.

- Az micsoda?

- A világ négy nagy teniszversenyeinek egyike.

- Te is részt veszel a versenyen?

- Igen. Beneveztek a női egyénire.

- Te ilyen jól teniszezel?

- Igen; a női párosra is beneveztek, de szegény Ildikót elkapta az influenza, ilyen balszerencsét, júniusban influenzával ágynak esni, éppen nála voltam látogatóban, szegényke olyan szomorúan nézett, vigasztaltam, ahogy tudtam, de nagyon el van keseredve. Veled mi van?

Viktória elbeszélte történetét, amelyet nemcsak Mónika, hanem Lidia is nagy érdeklődéssel hallgatott végig. Viktória még Toleranciát sem hagyta ki, a gyűrűről azonban - a tündérleány kívánságának megfelelően - nem beszélt; persze kissé tartott attól, hogy nem hiszik el meséjét; ám nemcsak elhitték, de még nem is csodálkoztak túlságosan.

- Tehát most Párizsba utazol?

- De még mennyire, csak éppen repülőjegyem nincs, meg egy fillérem se.

Mónika elgondolkodott.

- Várj csak egy kicsit, jut eszembe, Ildikó repülőjegye itt maradt nálam, az éppen jó lesz neked. A pénzzel meg ne törődj, ameddig nekem lesz pénzem, neked is lesz. - Azzal Mónika gyengéden arconcsókolta Viktóriát.

Megérkeztek a nemzetközi repülőtér bejáratához. Mónika elővette pénztárcáját, hogy kiegyenlítse a taxiszámlát, de Lidia elhárítóan intett.

- Nem, nem! Ez az este a csodák estéje, hadd legyen ez az én hozzájárulásom a csodákhoz; fizetségül inkább küldjetek nekem egy képeslapot Párizsból, kisleányok.

Ezt a kisleányok megígérték, azután pedig jobbról-balról megcsókolták Lidiát, mintegy kiegészítve a megígért fizetséget.

7. Viktória megkezdi utazását

Mikor elfoglalták helyüket a repülőgép utasfülkéjében, Mónika megjegyezte.

- Tudod, hogy holnapután kezdődik a focivilágbajnokság? A magyar válogatott focicsapat is ezen a gépen utazik.

Már felemelkedtek a levegőbe, amikor Mónika hirtelen elhallgatott és arcára rémület költözött. Viktória követte Mónika pillantását és egy jóságos arcú anyókát pillantott meg nem messze tőlük. Már éppen nevet akart adni neki, amikor rájött, hogy hiszen ez nem más, mint Fáni néni. Csodálkozva kérdezte meg.

- Csak nem Fáni nénitől ijedtél meg?

- Pszt - Mónika rémülten pisszegett - az igaz, hogy Fáni a neve, de ez az én mostohám, igazi gonosz mostoha; és vele van a szomszédasszony, az is egy gonosz boszorka.

Valóban, egy másik öregasszony is üldögélt Mónika mostohája mellett, (Viktória hamarjában Trézsi néninek nevezte el) de az sem látszott különösebben ijesztőnek.

Mónika reszketve ölelte át Viktóriát és rémülten súgta.

- Jaj, nagyon haragszik rám ez a gonosz boszorka.

- Haragszik, és miért?

- Tudod, megismertetett egy fiúval néhány héttel ezelőtt, és most azt akarja, hogy menjek feleségül hozzá.

- Neked meg nem tetszik a fiú?

- Dehogynem, nagyon tetszik.

Viktória ezt nem értette.

- Akkor meg miért nem akarsz hozzámenni?

- Miért? Hát azért, mert ő akarja, ő erőlteti.

- Aha, és az neked gyanús?

- De még mennyire. Ha nem akarná, vagy, ha ellenezné, akkor talán hozzámennék ahhoz a fiúhoz, de így rosszat sejtek; és ellenkezem vele, és ezért haragszik rám.

- De biztos, hogy boszorkányok?

- Biztos, biztos; látod azokat a seprőnyeleket? Nahát, azon szoktak lovagolni!

Viktória csak most vette észre, hogy mindkét anyóka ölében egy-egy seprőnyél hever.

Jött Hilda, az egyik légikisasszony és ételt-italt kínált jobbra-balra; neki is feltűnt a seprőnyél-kiállítás, mert kíváncsian megkérdezte.

- Asszonyom, ez valami műtárgy? Másik két hölgynél is láttam ilyesmit.

Fáni néni jóságosan elmosolyodott.

- Aunnye, be jó, hogy ezt megkérdezted, kedveském, enélkül nem t'om, hogyan változtattam vóna át ezt a seprűnyelet géppisztollyá.

Fáni néni most már mindennek látszott, csak éppen jóságosnak nem; felkapta a géppisztolyát, mert - hogy egyik szavamat a másikba ne öltsem - a seprőnyelekből közben géppisztolyok lettek; de ez még semmi, mert a két néni egyszeriben átváltozott géprablóvá; és nemcsak ez a kettő, hanem az a másik kettő is, akiknél Hilda szintén seprőnyeleket látott.

- Kedveskéim, mindenki maradjon a helyén, géprablás.

A két géprabló az utasokra szegezte géppisztolyát, az utastér túlsó felében megjelent a másik két géprabló is.

Viktóriának eszébe jutott, hogy amikor megismerkedett Fáni nénivel, akkor is egy kérdés hozott olyan változást létre, ami... és ekkor a lélegzete is elállt attól a szörnyű gyanútól, amely agyába villant: lehet, hogy Fáni néninek valami köze volt a robbanáshoz? Szüleinek rettenetes halálához?

8. Viktória és a géprablók

Rettenetes hangzavar tört ki az utasok között.

- Csend - süvöltötte Fáni néni, aki most már nem is látszott Fáni néninek, inkább szakállas férfinek.

A hangzavar elült.

Mónika rémülten búját közelebb Viktóriához.

- Jaj, meg fog ölni engem ez a gonosz boszorka.

Arra azonban még várnia kellett, a géprablóknak más fontos dolgokat kellett elintézniük: behatoltak a repülőgép vezetőfülkéjébe, meg összeterelték a légikisasszonyokat, és minden egyebet tettek, ami ilyenkor dukál. Mindez sok időt vett igénybe, már erősen közeledtek Párizshoz, amikor végül a Fáni néniből lett géprabló (akit Viktória hamarjában Nándi bácsinak nevezett el magában) kiráncigálta Mónikát az üléséből.

- Jaj, mama, azazhogy papa, kérem, ne bántson - könyörgött Mónika.

- Igen, ne bántsa Mónikát - szólt Viktória is.

- Bántani? - képedt el Nándi bácsi - hiszen csak azt akarom megmagyarázni neki, hogy engedelmeskednie kell az anyjának - azzal pofonütötte Mónikát.

Viktória úgy érezte, mintha ő maga kapta volna a pofont és mértéktelenül megharagudott; elgondolta, hogy soha nem kapott ki a szüleitől, még szóbelileg sem, nemhogy tettlegesen; és külön felháborította, hogy a mostoha Mónikának éppen az arcát ütötte meg.

- Nándi bácsi, ezt nem kellett volna tennie, mert most nagyon bepöccentem. - Viktória megtalálta a helyzethez illő kifejezést, legalábbis az iskolában ezt használták a fiúk, de még néhanapján a lányok is, amikor megharagudtak.

Viktória remélte, hogy a tündérgyűrű segítségére lesz abban, hogy haragját éreztethesse ellenfelével. Megforgatta a gyűrűt az ujján; ettől a mozdulattal valami csodát várt - és a csoda nem is maradt el, bár annyira különös volt, hogy csak lassacskán fogta fel mibenlétét: a lényege pedig az volt a csodának, hogy minden mozgás lelassult körülötte: a mostoha ismét ütésre emelte kezét, de szinte kínos lassúsággal.

Viktória felállt és nem is csodálkozott nagyon, hogy saját mozgása egyáltalán nem lett lassúbb; és egyszeriben megértette, hogy Tolerancia ajándéka éppen ez!

Mialatt odalépett Nándi bácsihoz (most már nevezzük mi is így, ha már Viktória ezt a nevet adta neki) annak keze még csak a félutat tette meg Mónika arca felé; arról pedig már Viktória gondoskodott, hogy egyáltalán ne is érjen oda; elkapta Nándi bácsi csuklóját és megcsavarta.

Nándi bácsi nagyot ordított, de ezt hosszan elnyúló, idétlenül mély hangon tette, legalábbis Viktória ilyennek hallotta; azután pedig Nándi bácsi kezéből kiesett a géppisztoly és csiga-lassúsággal hullott lefelé. Viktória utánanyúlt és egy könnyed mozdulattal elkapta.

Nándi bácsi elterült, de ez is olyan lassan történt, hogy Viktória nem győzött csodálkozni; miközben pedig ezt bámulta, Trézsi néni (vagy inkább Trézsi bácsi?) feléje fordította gép-pisztolyát és amikor Viktória odanézett, már csak azt látta, hogy a fegyver csövéből kibújik egy hengerben végződő kicsi kúp; elhagyja a csövet és uszályként tűzcsóvát húz maga után; elég csodás látvány volt, az azonban már igen kevés örömet okozott Viktóriának, amikor látta, hogy a lövedék - mert hiszen az volt - éppen a homloka felé tart; csak annyi ideje volt, hogy félrerántsa a fejét; azután pedig, hogy a lövedék a füle mellett elhaladt, odakapott és elfogta, rögtön el is dobta azonban, mert megégette a kezét; akkor azután Viktória megragadta a feléje irányuló fegyver csövét és felfelé fordította; ezt pedig nagyon jól tette, mert a géppisztoly sorozatlövésre volt beállítva; a lövedékek most kattogva repültek ki a csőből és döngve csapódtak be az utastér mennyezetébe. A lövések zajára többen sikoltozni és kiabálni kezdtek.

- Add csak ide - és mielőtt a másik felfogta volna, mi történik, Viktória már ki is csavarta a fegyvert a kezéből.

Viktória ezt követően elvette a másik két géprabló fegyverét is; azután mind a négy útonállót a légikisasszonyok tartózkodási helyére terelte és ott őrizte őket; azok pedig úgy féltek tőle, hogy rápillantani se nagyon mertek. Az utasok kimeredt szemmel ültek a helyükön, egész egyszerűen nem hitték el, hogy amit láttak, az igaz.

9. Viktória barátságot köt Hildával

Viktória átadta a fegyvereket Hildának.

Mónika odaszaladt hozzájuk.

- Hogy csináltad ezt?

- Igen, hogy csinálta ezt, kisasszony? - kérdezte kíváncsian Hilda is.

Viktória nem tudta, mit válaszoljon, a gyűrűről nem beszélhetett, ezért más irányba terelte a szót.

- Csak nem fogsz kisasszonyozni engem, hiszen majdnem egykorúak vagyunk. - Kezet nyújtott Hildának. - Viktória vagyok.

- Hilda. Várj egy percig Viktória, rögtön jövök, csak beviszem ezeket Charlesnek.

Egy perc múlva valóban visszatért egy férfivel együtt.

- Viktória kisasszony? Hilda kisasszony azt állítja, hogy maga fegyverezte le a géprablókat.

- Maga a repülőgép kapitánya, uram?

- Bocsánat, igen, ne haragudjon, az események kissé megzavartak, engedje meg, hogy bemutatkozzam: Charles Leblanc vagyok, a repülőgép parancsnoka.

- Nos hát igen, én vettem el ezektől az izéktől a géppisztolyokat.

- Dehát hogyan?

- Hát úgy, hogy kivettem a kezükből - azután Charles kétkedő mosolyát látva, hozzátette - miért, nem úgy kell?

Charles a géprablókra nézett; egyikük a ki nem mondott kérdésre így felelt:

- Igen, így volt, kivette a kezemből, közben mondott is valamit, amit nem értettem, nagyon gyorsan mondta, de mire kimondta, már a kezében is volt a fegyver. Boszorkány ez, nem is lehetett látni a mozdulatát. - A géprabló szent borzadállyal pillantott Viktóriára.

Charles ezután érintkezésbe lépett az orly-i repülőtérrel és lelkendezve közölte, hogy a géprablásnak vége, a géprablókat lefegyverezték; azt azonban nem merte elárulni, hogy mindezt egy kislány tette.

10. Viktória újabb barátnőre tesz szert

Amikor az orly-i repülőtéren leszálltak a betonra, már várta őket a hamarjában mozgósított terroristaellenes csoport; meg is rohanták volna a gépet, Charles azonban nem engedte őket a fedélzetre.

Viktória és Charles kísérte a repülőgéphez vontatott lépcsőre a géprablókat. A terroristaellenes osztag fegyveresei átvették a géprablókat; vezetőjük Charleshez fordult.

- Hogyan sikerült lefegyverezni őket?

- Kérdezzék meg Viktóriát.

Kétkedő mosoly fogadta a választ.

- Ezt a kislányt???

A parancsnok enyhén dühbejött.

- Márpedig ő fegyverezte le őket. Nézze csak meg kérem, hogy félnek tőle ezek az emberek.

Valóban, a géprablók szorongva néztek Viktóriára, és azon igyekeztek, hogy minél távolabb kerüljenek tőle. Azért Nándi bácsi búcsúzóul még odasziszegte Viktóriának.

- Még találkozunk, de akkor jaj neked!

Még javában tartott az éjszaka, ez azonban nem tartotta vissza a televízió-, rádió-, és hírlaptudósítókat, akik őrjöngve próbáltak Viktória közelébe kerülni. Hát hogyne: egy törékeny kislány, aki elbánik négy felfegyverzett géprablóval: kell ennél nagyobb szenzáció?

Amikor végre a riporterek eltávoztak, a repülőtér igazgatójának szobájában folytatódott Viktória ünneplése. Megjelent a párizsi magyar nagykövet, meg a francia kormány szóvivője, meg egyéb hivatalos személyiségek, és végül ott volt még valaki, aki utasként vett részt a repülőgépkalandban.

Amikor elhangzottak a hivatalos ünneplő beszédek, ez a valaki odafordult Viktóriához.

- Kedves Viktória, ha megengedi, hogy így szólítsam, hadd mutatkozzam be: Christine Lenoir vagyok, az Excelsior szállodalánc alelnöke; szabad ideutazásának célja felől érdeklődnöm?

- Turistaúton vagyok, asszonyom.

- Ó nem, semmi asszonyom, Christine a nevem.

- Igen, Christine.

- Nem veszi tolakodásnak Viktória, ha megkérdezem, melyik szállodában foglaltatott szobát? - hangzott a következő kérdés.

- Az igazat megvallva, sehol sem.

- Nahát, ez nagyszerű: akkor megtiszteltetésnek venném, kedves Viktória, ha vendégül láthatnám egyik szállodánkban; a Hotel de Paris megfelelne?

Viktória a megnevezett szállodáról csak annyit tudott, hogy az Párizs egyik legelőkelőbb (és ennek folytán persze egyik legdrágább) szállodája; és hamarjában nem tudta kitalálni, milyen szavakkal utasítsa vissza az ajánlatot, hiszen pénztelensége miatt el nem fogadhatja. Percnyi habozás után az egyenes beszéd mellett döntött.

- Nagyon kedves magától, Christine, de az a szálloda nekem túl drága.

- Hát csak ez a baj? - nevetett Christine - a szálloda természetesen díjmentesen látja vendégül, kedves Viktória.

- Dehát ezt nem fogadhatom el.

- Nagyon kérem, ne utasítson vissza. Lássa, ezzel nem én teszek szívességet magának, hanem maga nekem; hiszen óriási reklám a szállodának, hogy a nap hősét vendégei közt tudhatja.

Viktória rápillantott Mónikára, majd Hildára is; Christine kitalálta a gondolatát.

- A meghívás természetesen a barátnőire is vonatkozik, a kiszemelt lakosztály éppen három-személyes.

10. Viktória emelkedik

Azon az éjszakán a három leány már nem sokat tudott aludni; mert amikor beköltöztek a szállodába, már hajnalodott; korán reggel pedig rengeteg telefonhívás érkezett Viktóriához.

Később Christine is bekopogtatott.

- Megfelelő a lakosztály? - kérdezte.

Viktória áradozva felelt.

- Egy királynak is megfelelne.

- Hát egy királynőnek? - mosolygott Christine.

- Milyen királynőnek?

- Neked, kedves Viktória, ugye tegeződhetünk?

- Persze, de akkor sem értem, kedves Christine, hogy miféle királynőről beszélsz.

- Rólad, Viktória, te a párizsiak szemében az év hősnője és királynője vagy.

- Igazán? De hiszen én nem csináltam semmi különöset, nem is nagyon értem, miért ünnepelnek annyira.

- Hogy nem csináltál semmi különöset? De bizony csináltál, méghozzá olyan különöset, hogy most már mindenki hozzád akar férkőzni; és ezek között van egy, aki az én barátnőm, és arra kérlek, hallgasd meg ajánlatát.

- Ha te kéred, Christine, már el is fogadtam.

- Azért ne hamarkodd el. A Roland-Garros teniszverseny intéző-bizottságának egyik tagjáról van szó, Celestine a neve, azt szeretné, ha részt vennél a versenyen, Ildikó helyett.

- De Christine, az én tenisztudásom messze nem üti meg azt a mértéket, amelyet...

- Megértelek; de e percben ez teljesen mellékes körülmény; csak az lenne a fontos, hogy megjelenjél a pályán, a hírneved mágnesként vonzaná a teniszstadionba a nézőket; és persze nem ingyen kívánnák.

E percben kopogtak az ajtón, majd egy élénk fiatal nő szökkent be rajta és egyenesen Viktóriát vette célba.

- Te vagy Viktória, csak semmi tagadás, felismertelek, engem Celestine-nek hívnak - Celestine néhány napilapot lobogtatott a kezében - mondd, hogy csináltad, engedd meg, hogy megpusziljam ezt a páratlan hősnőt - Celestine engedélyt nem várva, hatalmas puszit cuppantott Viktória arcára - remélem Christine-nek már sikerült rábeszélnie téged a Roland-Garrosra, mi? Még nem? Nahát, pedig annak meg kell lennie, ha nem elég a húszezer, felajánlok harmincezret...

- Celestine! - Christine hangja vágott, mint a késpenge; Celestine szinte lélegzetvétel nélkül folytatta.

- Pardon, hatvanezret akartam mondani, egy kis nyelvbotlás, de ne is a pénzért tedd, hanem a hazádért, édesem, ugye megteszed?

Viktória kissé szédült ettől a szóáradattól, de azért bólintott, főként azért, mert Mónika és Hilda is buzgón bólogatott.

- Rendben van, ha már ti is ennyire akarjátok, de a pénz Ildikót illeti.

Így lett Viktória a Roland-Garros résztvevője.

11. Viktória és az anyósjelölt

Mikor magukra maradtak, Viktória felhívta Feriéket; Feri mamája jelentkezett.

- Feri? Már elment dolgozni.

- Dolgozni? Dehát hova? Ilyen gyorsan szerzett állást magának?

- Miféle állásszerzés? Ugyan semmi közöd hozzá Viktória, miután olyan csúnyán viselkedtél Ferivel szemben, de te is éppen olyan jól tudod, hogy visszavették a régi munkahelyére.

- Visszavették???

- Csak azt ne mondd, hogy nem tudsz róla.

- Hát persze, igen... De Ella néni kérem, hogy tetszik azt érteni, hogy csúnyán viselkedtem Ferivel?

- Hát talán nem szakítottál vele?

Viktória nagy lélegzetet vett, de azután halkan csak ennyit mondott.

- De igen, szakítottam vele - és letette a kagylót.

Miközben Viktória telefonált, Mónika és Hilda megbeszélték, hogy elmennek egy kis városnézésre, meg képeslapot is vásárolnak. Hívták persze Viktóriát is, aki erőt véve szomorúságán, velük tartott.

Alig léptek ki a szállodából, rikkancs szaladt el mellettük; szokás szerint óriási szenzációról adott tudósítást.

- A tegnapi géprablás egyik tettese rejtélyes körülmények között eltűnt.

A lányok megvették az újságot, és nagy érdeklődéssel, még ott az utcán kinyitották.

- Hangosan olvassátok - kérte Mónika, aki elég gyengén beszélt franciául.

„Mint azt már megírtuk, a tegnapi géprablás négy tettesét, (négy férfit) letartóztatták, s csak a rabszállító kocsiban derült ki, hogy tévedés történt, az egyik közülük nő, mégpedig egy idős asszony. A tévedésre akkor jöttek rá, amikor a terroristaellenes osztag parancsnoka az őrizetbevételt követően, már a rabszállító kocsiban, megkérdezte a géprablók vezetőjének tartott személytől, hogy beszél-e franciául, amire az elkezdett sopánkodni, hogy ő csak véletlenül keveredett a géprablók közé, mivel azt hitte, hogy a rabszállító kocsi az a busz, ami a repülőgéptől a kijárathoz szállítja az utasokat.

Ez a történet elég hihetetlenül hangzott, de az anyóka az útlevelével igazolta, hogy nyolcvan éves, ami már önmagában is kizárja annak lehetőségét, hogy mégis ő lett volna a géprablók egyike. Az útlevelet persze ellenőrizték, de az minden kétséget kizáróan valódinak bizonyult.

Az eset rendkívül rejtélyes, hiszen a terroristaellenes osztag tagjai mind azt állítják, hogy ők kétségkívül négy erőteljes férfit vettek át; így végül is a létszám megvolt, azonban a reszkető-kezű anyóka, aki az izgalomtól szinte önkívületi állapotba került, valóban nem lehetett géprabló. Ezek után az anyókát szabadon bocsátották.”

- Kérdeztek tőle valamit, és erre visszaváltozott Fáni néninek - kiáltotta Viktória, és a lányok buzgón helyeseltek.

12. Viktória teniszezik

Viktória és Mónika első ellenfele egy francia páros volt, akiknek nem sok esélyük volt jó helyezésre, ám - tekintve Viktória gyakorlatlanságát - még így is biztos győztesnek látszottak. Az első szettet meg is nyerték, ám az ezután következő két szett már Mónikáéké volt, akik így bejutottak a második fordulóba, ahol német kislányokkal kellett játszaniuk, s akik akár az első helyezésre is számíthattak; Mónika bánatosan mondta Viktóriának.

- Ez lesz a búcsúmérkőzésünk.

Mónika szomorúsága főleg abból származott, hogy az egyesek mezőnyében az első fordulóban a verseny esélyesét kapta ellenfelül, ki is kapott tőle, és ha most a párosban is kiesik, utazhat haza.

Azonban nem estek ki; és a hírközlő szervek lelkendezve dicsérték Viktória játékát, kiemelték védhetetlen adogatásait és azt, hogy mellette elütni nem lehetett, az utolérhetetlen labdákat is utolérte; viszont az ő labdáit nem lehetett visszaadni; mindezzel a kétségbeesésbe kergette ellenfeleit, akik a végére teljesen össze is omlottak.

Még néhány mérkőzés, s egyszerre csak azon vették észre magukat, hogy a döntőben vannak; és ez nem egyedül Viktórián múlt, nem, mert Mónika maga is - fellelkesedve párjának fantasztikus játékán - kiemelkedő teljesítményt nyújtott, így a döntő esélyese egyszeriben a magyar páros lett.

Ezen a napon kifizették Viktóriának a hatvanezer frank részvételi díjat, azazhogy az ő nevében átutalták a pénzt Ildikónak.

Közben Hildának repülnie kellett, de jelezte, hogy a döntőre ismét Párizsban lesz.

A leányok pedig a döntő előtti estét azzal töltötték, hogy a foci-világbajnokság lyoni csoportjának befejező mérkőzését nézték a tévén.

Mónika rajongott a labdarúgásért, amikor tehette, megnézte a világbajnokság mérkőzéseit, Viktória meg korábban még bele is kóstolt a fociba, az iskolai leánycsapatban játszott néhányszor.

Ebben csoportban szerepelt, azaz, ahogy azt Mónika kifejezte „szerepelt le" a magyar válogatott.

- Három mérkőzésből két döntetlen, és egy vereség, ennek én a betege vagyok - sopánkodott Mónika - holnap utazhatnak haza a legények.

Valóban, a magyar focicsapat az előző mérkőzések során kikapott a belgáktól, (igaz, csak egy-nullára), míg a skótokkal és a lettekkel egyaránt gólnélküli döntetlent ért el.

- Ilyen kevés gól egyik csoportban sem esett.

Tényleg, a belgák a letteket csak kettő-nullára győzték le, a skót-lett meccsen nem esett gól; a kérdés már csak az volt, mi lesz az aznapi belga-skót mérkőzésen.

Az lett, hogy a belgák két gólt rúgtak, és egyet sem kaptak.

Késő este volt már, mire vége lett a mérkőzésnek, Mónika ásított egyet.

- Na, ennek is vége.

- Te - szólalt meg Viktória - van egy jó hírem.

- Igen, és mi?

- A magyar válogatott továbbjutott!

- Most ugratsz? Két ponttal és negatív gólkülönbséggel?

- Igen, azzal. Gyere, nézd meg a tabellát.

Mónika hitetlenkedve szemlélte a Viktória által hevenyészve összeállított eredménytáblázatot, de arca lassanként felderült; mert a sors szeszélye folytán még ilyen gyenge teljesítménnyel is másodikok tudtak lenni a belga csapat mögött, hiszen a másik két csapat gólkülönbsége még az övéknél is rosszabb volt, s így valóban bejutottak a nyolcaddöntőbe. Ami már Párizsban lesz.

13. Viktória a teniszdöntőben

A teniszversenyek női páros mérkőzései - beleértve a döntőt is - általában nem nagy érdeklődést keltenek, ez a döntő azonban erős kivételnek bizonyult: a pálya lelátója zsúfolásig megtelt, a tévé is műsorára tűzte a teljes mérkőzést; és - ami a lányok számára a legfontosabb volt - a magyar televízió is a műsorába iktatta a közvetítést.

A döntő mérkőzés reggelén Mónika rendkívül bágyadtan ébredt. Csak feküdt az ágyán és lassan rémület fogta el. „Beteg vagyok” suttogta, de nem akart beteg lenni. Hatalmas akaraterővel felkelt és felöltözött, de közben érezte, hogy pulzusa a szokásosnál gyorsabb, és a szemhéja szinte égette a szemét, ha lehunyta. Gyorsan bekapott egy kombinált fájdalom-, és lázcsillapítót, amit mindig tartott magánál.

A mérkőzés kezdete előtt nagy szenzációt keltett az a bejelentés, hogy a verseny első díját az ismert párizsi bankház felajánlása alapján megduplázták; és mindenki biztosra vette, hogy ez Viktória miatt történt.

Mielőtt pályára léptek volna, Mónika úgy érezte, jobban van. Az ellenfél a világ legjobbjának tartott olasz páros volt, de Viktória és Mónika - ha nehezen is - az első szettet megnyerte.

A második szett első játékában Mónikának kellett adogatnia. Feldobta a labdát, majd lesújtott rá az ütőjével, ez a mozdulat azonban félbetört, Mónika kiejtette kezéből az ütőt, majd rövid ingadozás után elterült a pálya talaján.

Viktória rémülten szaladt Mónikához.

- Mónika drágám, mi van veled? - Karjába ölelte Mónika fejét, ekkor megérezte a forróságot, amely Mónika testéből áradt. - Hiszen te lázas vagy. - Felszólt a játékvezetőnek. - Orvosi segítségre van szüksége.

14. Viktória hű marad nevéhez

A pálya ügyeletes orvosa néhány perc múlva megérkezett; vele jött két, hordágyat cipelő ápoló is, és elvitték Mónikát az öltözőbe. Viktória velük tartott.

- Tüdőgyulladás - állapította meg az orvos a vizsgálat után, - azonnal kórházba kell szállítani, majd intézkedem. - Intett az egyik ápolónak, aki elment telefonálni.

A játékvezető szintén elkísérte őket és most megjegyezte.

- Ezek szerint nem tudják folytatni a mérkőzést. Jelentem a versenybíróságnak.

Elment, majd kisvártatva visszatért.

- Nagyon sajnálom, ha nem folytatják, az ellenfelüket fogják győztesnek elismerni.

Mónika felnyögött.

- Az nem lehet, az első szettet megnyertük.

- Az igaz, kisasszony, de két nyert szett kell a győzelemhez.

- Akkor folytatom - mondta Mónika és fel akart kelni.

Az orvos visszanyomta.

- Ne mozogjon, kérem.

Viktória határozott.

- Nincs más hátra, egyedül kell befejeznem. Kérem, - fordult a játékvezetőhöz - lehetséges az, hogy egyedül, Mónika nélkül fejezzem be a játékot?

Eközben a versenybíróság tagjai is bejöttek az öltözőbe, hallották a kérdést, rövid tanácskozás után úgy döntöttek, hogy Viktória egyedül is folytathatja a játékot.

Viktória pedig egymaga is megnyerte a második szettet, mégpedig nem is akárhogyan, hanem káprázatos játékkal, hat-nullára.

Az utolsó - a győzelmet jelentő ütés után - az olasz lányok a hálóhoz szaladtak, hogy elsőként gratuláljanak Viktóriának, aki kezét nyújtotta feléjük, azok azonban a háló felett áthajolva, magukhoz ölelték és jobbról-balról megpuszilták őt, majd átemelték a hálón, a vállukra ültették és úgy vitték Viktóriát a „magaslesen" ülő játékvezetőhöz.

A közönséget - amely egyébként is Viktória ünneplésére készült - a sportszerű viselkedés ilyen elragadó megnyilvánulása végképp fellelkesítette; helyükről felugorva, vastapssal köszöntötték, majd ütemesen kiabálták: Viktória, Mónika. Így ez a nap a diadal napja lett a magyar lányok számára.

De egyúttal a gyász napja is. Mert alig lett vége az eredményhirdetésnek és a díjak átadásának, világgá röppent a tragikus hír: a magyar futballválogatottat Lyonból Párizsba szállító repülőgép leszálláskor nekiütődött a betonnak, az orrára állt, összetört és kigyulladt, hárman meghaltak, (köztük a csapat egyik vezetője) négyen súlyos, kilencen könnyebb sérülést szenvedtek (köztük Kázmér is, a csapat legjobbja, különben Hilda vőlegénye.)

Bizony, nem volt jókedve Viktóriának; pedig az aranyérmen kívül ötszázezer frankot vehetett át és fergetegesen ünnepelték őt; de nem várta meg az ünneplés végét, még a tévéinterjú alól is ki akart bújni, csakhát ezt nem lehetett; Celestine éppen akkor fogta el őt, amikor meg akart lépni.

- Hát itt vagy, drágám, kicsit eltévedtél, az interjúszoba éppen ellenkező irányban van, erre parancsolj édes Viktóriám - pergett a nyelve - gyere csak, gyere, ne foszd meg honfitársaidat ettől az interjútól.

Celestine arra is hivatkozhatott volna, hogy az interjú szándékos elmulasztása esetleg a díj visszatartását is maga után vonhatja, de ő óvakodott ilyesmit mondani, tudta jól, mivel lehet Viktóriát inkább meggyőzni. Így az interjú meglett, utána azonban Viktória sietett Mónikához a kórházba.

15. Viktória szakít Ferivel

Másnap reggel a szállodában csengett a telefon. Viktória egyedül volt immár a lakosztályban, Hildának előző nap este repülnie kellett.

- Halló.

- Te vagy az, Viktória? - Feri hangja tisztán és érthetően hangzott a telefon hallgatójából.

Viktória első gondolata az volt, hogy lecsapja a kagylót, de meggondolta magát.

- Igen, én. Mit óhajtasz?

- Vikikém, ne ilyen hivatalosan, én mindent meg fogok magyarázni.

- Rajta.

- De nem telefonon, most csak arra kérlek, hogy bocsáss meg nekem.

- Te kérsz tőlem bocsánatot? Ez igazán meglepő; édesanyád szerint én tartozom bocsánatkéréssel.

- Jaj, nem, dehogy, a mama félreértett valamit.

- Meg nyilván én is; mert mintha azt mondtad volna, hogy nem vettek vissza a régi állásodba.

- Igen, beismerem, hogy visszavettek, de akkor annyira meg voltam zavarodva, hogy...

- Mondd Feri, neked mennyi időbe telik, amíg kilábalsz a zavarodottságból?

- Nem bánom, gúnyolódj velem, megérdemlem, de én akkor is szeretlek téged.

- Ne mondd, tényleg? Mondok valamit: amelyik napon édesanyáddal beszéltem, vártam a te hívásodat, és ha azon a napon felhívsz, talán még el is hittem volna.

- Dehát nem tudtam hamarabb, sok elintéznivalóm volt. Te, Viki, csak úgy érdekességképpen, mennyit kaptál az első díj fejében?

- Sejtettem, hogy valójában ez érdekel téged. Hát kérlek, nem titok: a női párosverseny első díja ötszázezer frankra rúgott. Azonfelül kaptam külön hatvanezret a részvételért.

- Akkor az összesen ötszázhatvanezer. Hisz az nagyon sok pénz.

- Igen, nagyon sok pénz, de ne nagyon számold, mert azt a hatvanezret eljuttattam Ildikónak.

- Kinek?

- Ildikónak. Ő az, akinek a betegsége miatt otthon kellett maradnia.

- Na de miért, mi köze neki ahhoz a pénzhez?

- Feri, ha te ezt magadtól nem érted, akkor hiába is magyaráznám; különben pedig az ötszázezernek is csak a fele az enyém, a másik fele Mónikát illeti.

- De akkor is marad kétszázötvenezer frank; még az is jelentős összeg.

- Bizony.

- Akkor megbocsátasz?

- De azt a pénzt sem tartom meg magamnak.

- Micsoda?

- Elhatároztam, hogy alapítványt létesítek.

- Miféle alapítványt?

- Tragikussorsú leányok támogatására. Feri, ha ismét kéred a bocsánatomat...

- Az egész pénzt???

- Igen, az egészet. Tehát, bocsássak meg neked?

- De Viki, ez képtelenség.

- Hogy megbocsássak?

- Nem az, hanem, hogy az egész pénzt elszúrod erre a... nem is tudom, hogy nevezzem. Ezt én nem engedem, még a vőlegényed vagyok, és...

- Feri, kéred a bocsánatomat?

- Dehát lásd be, hogy akkora ostobaság...

Viktória szép csendesen a helyére tette a telefonkagylót.

16. Viktória megkapja a Becsületrendet

Christine kukkantott be, arcán széles mosollyal.

- Viktória, a köztársasági elnök titkárságának vezetője akar beszélni veled.

Már csengett is a telefon. Christine ragyogó szemekkel intett Viktóriának, hogy vegye fel a kagylót.

- Itt Magyar Viktória.

- Kedves Magyar kisasszony, engedje meg, hogy bemutatkozzam: Roger Frey vagyok, a köztársasági elnök titkárságának vezetője. Az egész francia nemzet, a köztársasági elnök úr és a magam nevében is szeretnék köszönetet mondani Önnek azért a páratlan hőstettért, amellyel megmentette kétszáznyolcvan ember testi épségét, és talán az életét is. Megragadom az alkalmat, hogy kifejezzem mély nagyra-becsülésemet és hódolatomat, és egyúttal sietek tudomására hozni, hogy az elnök úrnak szándékában áll Önt a Becsületrenddel kitüntetni. Kötelességem megkérdezni, hogy méltóztatik-e a kitüntetést elfogadni?

- De uram, én nem vagyok méltó erre, én csak azt tettem, amit tennem kellett.

- Bár mindenki mindig azt tenné, amit kellene; különben pedig, ha csupán ennyi az ellenvetése, kedves Magyar kisasszony, akkor hadd mondjam meg, hogy Önnél méltóbbat keresve sem lehetett volna találni. Akkor tehát most arra kérem, hogy holnapután, délután négykor, ha Önnek is megfelel, szíveskedjék megjelenni az elnöki palotában, az elnök úr személyesen kívánja átadni önnek a Becsületrendet. Három órára gépkocsit küldök Önért a szállodába. Szívélyesen üdvözlöm.

Viktória kábultan tette le a kagylót.

- Christine, ez nem lehet igaz... a Becsületrend...

- Gratulálok, sejtettem, hogy erről van szó.

- Dehát, ez hihetetlen... a Becsületrend... Franciaország legnagyobb kitüntetése... és nekem?

- Ha van valaki, aki megérdemelte, az te vagy, drága Viktória.

17. Viktória újabb lehetősége

Dél felé Hilda is befutott.

- Gyere, te Becsületrend lovagnője, adj egy puszit, már feltéve, hogy még leereszkedsz hozzám.

- Még meggondolom, te légbőlkapott kisasszony.

Délután kórházba mentek. Aprócska véletlen volt csupán, de a sebesült magyar fiúk is abban a kórházban feküdtek, ahol Mónika.

Mónika is értesült már Viktória kitüntetéséről, sírva-nevetve ölelte át.

Később Hilda meglátogatta Kázmért is, és Viktória veletartott; Kázmér betegágyánál pedig találkoztak a magyar focicsapat vezetőjével, Karcsi bácsival, aki persze gratulált Viktóriának a győzelemhez, és a kitüntetéshez is. Azután megkérdezte.

- Ugye, egészen kicsi korában kezdte a teniszezést?

- Ha a tizenötéves kort annak lehet tekinteni, akkor igen.

- Ez esetben, kedves Viktória, valami egészen különleges tehetsége van a teniszhez.

- Elárulok egy titkot: én nem tudok teniszezni.

- Nana, kislány! A Rolang-Garros megnyerése magának nem elég tudás?

- Márpedig én teniszezni éppen csak annyira tudok, mint focizni.

- Igen? Hát ha ez igaz, én beválogatom magát a csapatba, nagyon elkelne már az erősítés.

Karcsi bácsinak viszonylag jó kedve volt, a futball-világszövetség engedélyezte a repülőszerencsétlenségben elhunyt, illetve megsebesült játékosok helyett mások benevezését.

Hildának felcsillant a szeme.

- Karcsi bácsi, a számból vette ki a szót!

- Milyen szót, Hildácska?

- Nem azt mondta az imént, hogy Viktóriát beválogatja a csapatba?

- Na de csak tréfáltam.

- Igen? Csakhogy ez nem tréfa; Viktóriának tényleg a fociválogatottban a helye.

- Ne mondja, és miért, ha szabad kérdeznem?

- Mert Viktóriával megnyerhetik a világbajnokságot!

- Na persze; de, hogy ezt mondja, azon már nem is csodálkozom: hiszen Magyarországon mindenki a labdarúgás szakértője.

- De Karcsi bácsi...

- Hát kislányok, örülök, hogy megismerhettem magukat, mennem kell, még rengeteg elintéznivalóm van.

Elment, Hilda mérgesen nézett utána.

18. Viktória válogatott labdarúgó lesz

Másnap Karcsi bácsit felhívta a futball-világbajnokság szervező bizottságának elnöke.

- Hallom, hogy fontolóra vette Viktória beválogatását a magyar csapatba, ami ugyan példanélküli...

Karcsi bácsi hüledezett.

- Na de kedves uram...

- ... de biztosíthatom arról, hogy mi minden erőnkkel támogatjuk Önt ebben. Már puhatolóztunk is a világszövetség illetékeseinél, és úgy látjuk, elvileg nincs akadálya a dolognak. Hát, sok szerencsét.

Karcsi bácsi pedig törhette a fejét, hogy honnan tudják jobban azt a francia szervezők, hogy neki mi a szándéka, mint ő saját maga.

A dolog pedig így esett. Hilda beszélt Christine-nel, az meg beszélt az Excelsior szállodalánc elnökével, akinek a szervezőbizottság elnöke történetesen jó barátja volt; ők ketten azután megvitatták, hogy milyen óriási reklám lenne Viktória részvétele a labdarúgó világbajnokságon, mert, szó, ami szó, a magyar csapat mérkőzéseire nemigen keltek el a belépőjegyek. Ezután a szervezőbizottság elnöke felhívta a labdarúgó-világszövetség elnökét.

Délután abban a kórteremben, ahol a sebesült focisták feküdtek, Kázmér megjegyezte.

- Karcsi bácsi, óriási ötlet volt magától, hogy Viktóriát...

- Már te is kezded? - Karcsi bácsi rámeredt Kázmérra, azután tekintete Hildára tévedt.

A nem sérült fiúk is ott voltak, ők is beleszóltak, mind ünnepelték Karcsi bácsi páratlan bölcsességét, hogy Viktóriát...

Karcsi bácsi eleinte bosszankodott, de végül is beadta a derekát.

- De hiszen még nem is tudjuk, hogy Viktória vállalja-e.

- Miazhogy vállalja - tüzeskedett Hilda.

- Tőle magától szeretném hallani.

- Persze, hogy vállalom, Karcsi bácsi.

- Hát rendben van, legyen, csak azután meg ne bánjátok; de van egy feltételem.

- Milyen feltétel?

- Az, hogy Viktória legyen a csapatkapitány!

A fiúk egy percre meghökkentek, de azután nagy lelkesedéssel megválasztották Viktóriát kapitánynak.

19. Viktória megmenti Juliette-t

Juliette nagyon szeretett sétálni, anyu kezét fogva lépegetett, másik kezével labdáját fogta, és már látta is a játszóteret, ahová igyekeztek, amikor a labda kicsúszott a kezéből és elgurult. Legurult a járdáról, az úttesten gurult tovább. Juliette elengedte anyu kezét és a labda után szaladt.

Viktóriának városnéző sétára támadt kedve és térképpel a kezében jó nagyot kóborolt az utcákon; szélesre nyitott karokkal nézegette a térképet; éppen felpillantott, amikor vészjósló fékcsikorgást hallott pontosan abból az irányból, amerre nézett. Már látta is Juliette-t, egy gépkocsi száguldott feléje, a vezetője fékezett, a sűrű forgalom miatt kikerülni nem tudta a kislányt.

Viktória kezéből kihullott a térkép, átvillant az agyán, hogy a gyűrűt még el kell forgatni az ujján, csakhogy az időveszteség, s akármilyen kicsi is, végzetes lehet; ekkor azonban csodálatosképpen a gyűrű önmagától elfordult az ujján, éppen akkor, amikor Juliette-t már csak centiméterek választották el a gépkocsitól.

Viktória körül egyszerre megállt a világ, a hangok olyan mélyek lettek, hogy már nem is hallotta azokat, és Viktória nekilendült; érezte, hogy most már túl gyorsan is fut, fékeznie kellett, de már ott is volt Juliette mellett, felkapta, a gyűrű visszafordult az ujján, már a túlsó járdán szaladt, jó tíz métert megtett még, mire sikerült megállnia.

- Hová viszel, néni? - Juliette egyáltalán nem volt rémült, az egész olyan gyorsan történt, hogy nem is volt ideje megijedni.

Futva érkezett meg a mama, kiragadta a kislányt Viktória karjából.

- Juliette, kicsikém, nem esett bajod?

- Nézd, mama, milyen szép néni - Juliette Viktóriára mutatott.

A mama csak most nézte meg Viktóriát.

- Kisasszony, hogyan köszönjem meg, amit tett. Ez valóságos csoda.

Ekkor már sokan köréjük gyűltek, valaki felkiáltott.

- De hiszen ez Viktória!

Viktóriát valóságos diadalmenet kísérte vissza a szállodába.

20. Viktória Párizs díszpolgára lesz

A televízió két óra múlva kivonult a szállodába, félórás interjút készítettek Viktóriával, az esti híradó után rendkívüli adásban le is hozták az interjút. A népszerű riporternő, Marianne így fejezte be az adást.

- Kedves nézőim, ha figyelemmel kísérték előző beszélgetésemet is Viktóriával, amikor a géprablás hőseként szólaltattam meg őt, tanúi lehettek egy új Jeanne d'Arc születésének; mert ki tagadhatná, hogy Viktória valóban az, még életkorban is hasonló hozzá, s a legbátrabb nő, aki valaha élt, és amint láthatták, szerény és bájos kislány is egyúttal; és mi franciák, csak azt sajnálhatjuk, hogy Viktória nem francia, de egyúttal nagy örömünkre szolgál, hogy hőstetteire, itt, nálunk, francia földön került sor. Mint tudják, Viktória már megkapta a Becsületrendet, újabb hőstettéért tulajdonképpen még egyszer meg kellene kapnia; de Viktória sem kitüntetésre, sem pénzre nem pályázik, hiszen azt is tudjuk már, hogy a teniszen nyert pénzét jótékony célra kívánja fordítani.

Marianne elé egy papírcetlit dugtak; elolvasta és meghatottan folytatta.

- Most értesültem arról, hogy Párizs főpolgármestere Viktóriát díszpolgárrá kívánja avatni; és azt hiszem, hogy ezzel Párizs minden polgára mélységesen egyetért.

21. Viktória újabb csúcsok felé tart

Másnap délután a magyar csapat a németekkel mérkőzött, s e mérkőzés tétje a legjobb négy közé jutás volt.

Karcsi bácsi úgy határozott, hogy Viktóriát a kapus posztjára állítja. Döntését így indokolta.

- Nem engedhetem Viktóriát a mezőnybe, még védőnek sem, nemhogy csatárnak. A mérkőzés során sokminden megeshet és meg is esik. Viszont ha Viktória a kapuban áll, akkor egyrészt sokkal kevésbé van kitéve sérülés veszélyének, másrészt pedig, nem kaphatunk gólt, Viktória mindent ki fog védeni. A többiek főleg a támadással törődjenek, kilenc emberrel támadunk, csak Laci marad hátul.

Elkezdődött a mérkőzés. A németek rengeteg gólhelyzetet dolgoztak ki, tizenegyeshez is jutottak, de Viktória minden labdát kivédett; miután azonban a magyar mezőnyjátékosok sem tudtak gólt elérni, hosszabbításra került sor, de ez sem hozott gólt, tehát végül is a tizenegyes rúgásokra maradt a továbbjutás eldöntése.

Mindkét csapat öt-öt tizenegyest rúghat; Viktória az első hármat kivédte, de ezzel még nem volt vége, mert a német kapus is védett egyet a magyarok három rúgásából; amikor azonban Viktória a negyediket is védte, nem volt tovább: a magyar csapat bejutott a négy közé.

Karcsi bácsi a mérkőzés után megjegyezte.

- Nem egészen így képzeltem el, de most már mindegy, fő az, hogy továbbjutottunk.

A döntőbe jutásért az argentin csapattal kellett megmérkőzniük. Viktória persze ismét a kapuban állt, és szinte szóról-szóra minden úgy történt, mint a németek elleni meccsen: végül itt is a tizenegyesrúgások döntötték el a küzdelmet a magyar csapat javára.

22. Viktória a labdarúgó döntőben

A franciák gyászoltak: a döntőbejutásért Arábia csapatával mérkőztek, és kikaptak, mégpedig nem is csak éppenhogy, hanem öt-egy gólkülönbséggel, az arab csapat káprázatosan játszott.

A döntő előtti napon Kázmér megjelent a pályán, ami élénk csodálkozást és örömöt váltott ki, ami csak fokozódott, amikor bejelentette, hogy játszani akar a döntőn.

- Dehát még lábadozol, nem?

- Dehogy, teljesen jól vagyok.

Kázmér résztvett az edzésen, nagyon jól mozgott, nem lehetett kihagyni, hallgatólagosan mindenki elismerte, hogy ő a magyar csapat legjobbja.

Viktória nem örült ennek a fordulatnak, de hogy miért, arra nem talált magyarázatot. Hiszen a fiú Hilda vőlegénye, Hilda pedig a barátnője, nem bosszankodnia, inkább örülnie kellene; és mégis, Viktória a gyomrában érezte a szorongást, valahányszor arra gondolt, hogy másnap együtt kell játszania Kázmérral.

A mérkőzés előtt az öltözőben Viktória így szólt.

- Karcsi bácsi, én középcsatárt szeretnék játszani.

- Erről szó sem lehet kislányom, nem tudnék az emberek szemébe nézni, ha te megsérülnél.

Ez a mérkőzés is úgy indult, mint az előző kettő, az arab csapat támadott, a kapura lőtt labdát Viktória elfogta, kidobta a mezőnybe, az ellenfél játékosai hamarosan ismét megszerezték és kezdődött minden elölről.

A harmincadik percben azonban történt valami. Kázmér senkitől sem zavartatva terelgette a labdát a magyar kapu előterében, Viktória arra gondolt, hogy no, mindjárt előreadja a csatároknak, amikor Kázmér hirtelen a magyar kapu felé rúgta a labdát. Erre Viktória nem számított, a labda akadálytalanul bejutott a hálóba.

Öngól!

Viktória nem értett semmit. Miért adta haza Kázmér a labdát? Hiszen az ellenfél legközelebbi játékosa is legalább tíz méterre volt tőle; és ha már hazaadta, miért nem Viktória kezébe rúgta, vagy legalábbis miért nem jelezte a hazaadási szándékát?

Amikor félidőben az öltözőbe vonultak, Kázmér nekitámadt Viktóriának.

- Mi a fenének kérted, hogy adjam haza a labdát, mi?

Viktória megdermedt. Mit beszél ez? Még, hogy ő kérte a hazaadást?

Karcsi bácsi rögtön közéjük állt.

- Nem veszekszünk, meg vagyok értve?

- De Karcsi bácsi, hiszen nekem eszem ágában sem volt, hogy hazaadást kérjek.

- De igenis kérted, ne hazudtolj meg, te taknyos.

Ez a „ne hazudtolj meg” meg a „te taknyos” világosságot gyújtott Viktória fejében; ilyesmiket csak vénasszonyok szoktak mondani. Szinte vidáman kérdezte meg Kázmértól.

- Hol hagytad a seprőnyelet?

- Te átkozott, ráhibáztál a kérdésre - szitkozódott Kázmér és ott mindenki szeme láttára változott vissza Fáni nénivé - de ne félj, találkozunk mi még, de azt nem fogod megköszönni.

Ezután telefonáltak a kórházba.

- Hogy van Kázmér? Mikor jöhet ki?

- Néhány nap múlva bizonyosan.

Viktória már akkor máson törte a fejét.

- Karcsi bácsi, akkor én most mégiscsak beállok a középcsatár helyére.

- Kitűnő ötlet, csak egy baja van: megvalósíthatatlan!

- Megvalósíthatatlan, de miért?

- Mert kapusként kezdtél, és ha most helyetted másik kapust állítok be, akkor valójában lecseréltelek téged, a lecserélt játékost pedig nem lehet újból beállítani, érted, kislányom? Különben pedig, ha a fiúk nem tudnak legalább egy gólt rúgni, akkor nem is érdemlik meg, hogy világbajnokok legyenek.

Így Viktória a második félidőben is kapusmezben futott ki a pályára, a fiúk pedig tényleg megemberelték magukat és a második félidő elején betaláltak az ellenfél kapujába.

Nagy ünneplés kezdődött volna a nézőtéren, mert, hogy egyik szavamat a másikba ne öltsem, a nézők többsége a magyar csapatnak szurkolt; ám az ünneplés rögtön félbe is szakadt, mert a játékvezető les címén nem adta meg a gólt. Ezt a döntést a lelátón dermedt csend fogadta, de csak azért, hogy azután annál hatalmasabb tiltakozás törjön ki; nyilvánvaló volt, hogy a gólt nem előzte meg lesállás. Viktória, mint csapatkapitány, szintén tiltakozott a játékvezetőnél, de eredménytelenül.

A mérkőzés folytatódott; nemsokára az egyik arab játékos lesről indulva tört Viktória kapuja felé, aki látta, hogy a játékvezető a szájához emeli a sípját; megnyugodott abban, hogy a támadást le fogja fújni; ám ekkor a csatár a hálóba továbbította a labdát, a síp pedig néma maradt.

Pokoli hangzavar támadt az újabb játékvezetői műhiba miatt. Viktória megint tiltakozott, de előre sejtette, hogy hiába; és úgy is lett.

Így Arábia csapata egy szándékos öngól és egy lesgól révén már kettő-nullára vezetett; és ismét ők támadtak.

A mérkőzésből már csak negyedóra volt ekkor hátra.

Az ellenfél támadása kapuralövéssel fejeződött be, az azonban mellément.

Viktória visszahozta a labdát a pályára és leállította kapukirúgáshoz, utána pedig elfordította a tündérgyűrűt, nekifutott a labdának, megcélozta az ellenfél kapuját és kirúgta a labdát, amely egyegész-egytized másodperc múlva az arab csapat kapujában kötött ki. A kapus nem mozdult a lövésre, különben is kinn állt a tizenhatos vonalon, később elmondta, hogy a labdát egyáltalán nem is látta.

A közönség egy másodpercnyi elképedt csend után hatalmas üdvrivalgásba tört ki, amely szinte szűnni sem akart, sőt fokozódott, amikor középkezdés után az arab csapat igen ügyes támadása végén a középcsatár a magyar kaputól két méterre hatalmas lövést eresztett meg, amit Viktória - miközben mindenki gólt kiáltott - egy káprázatos vetődéssel kivédett. Ezt követően Viktória kidobta a labdát, utánafutott, végigvezette a pályán, kicselezett minden rátámadó védőjátékost, beleértve a kapust is, majd a hálóba gurította a labdát.

Kettő-kettő. A stadion közönsége tombolt.

- Hajrá Viktória - zengett a csatakiáltás; és Viktória ismét remekelt, mert amikor megszerezte a labdát, ismét végigvezette a pályán, de ezúttal egészen az alapvonalig futott, majd onnan visszaadta Lacinak, a középcsatárnak, akinek már csak a hálóba kellett azt továbbítania; és ezzel lett három-kettő a végeredmény a magyar csapat javára.

23. Viktória kétségbeesik

Fent álltak a győzelmi dobogó legfelső fokán; Viktória, mint csapatkapitány, átvette a labdarúgó-világszövetség elnökétől a kupát, amelyre akkor már felvésték Magyarország nevét, s amelyet négy évig a magyar csapat őrizhet. A magyar himnusz eljátszása után Arábia csapatkapitánya lépett Viktóriához.

- Éljen Viktória - kiáltotta és megcsókolta a kezét. A közönség, mintha csak erre várt volna, hatalmas ünneplésbe kezdett, ütemes kiabálásba kezdett.

- Vik-tó-ri-a, Vik-tó-ri-a.

S akkor Viktória szemébe könnyek gyűltek, kicsordultak, végigfolytak arcán, először csak szép csendesen, azután kitört belőle a fuldokló zokogás, leroskadt és arcát kezébe temetve siratta aput és anyut.

Először mindenki azt gondolta, hogy a boldogságtól sír, de amikor csak nem csillapodott a zokogás, halálos csend támadt, megrendülve nézték Viktóriát.

A mérkőzés játékvezetője lépett a dobogó elé, (Viktória, ha felpillantott volna, inkább Fáni néninek nézte volna;) kezében kedvenc géppisztolyát szorongatta, a mély csendben tisztán lehetett hallani hangját.

- Most meghalsz, te átkozott.

Viktória hallotta a fenyegetést, de nem törődött vele, még csak a fejét sem emelte fel.

Fáni néni felemelte karját, géppisztolyával egyenesen Viktória fejét vette célba. Mindenki elszörnyedt, egy rendőr nagy lélekjelenléttel előrántotta revolverét és futva megindult Fáni néni felé, de nyilvánvaló volt, hogy el fog késni.

Ekkor azonban egyszerre csak sűrű füst jelent Fáni néni és Viktória között, és egy perc múlva Tolerancia tündérleány alakja bontakozott ki a füstből.

- Mit akarsz azzal az ócska seprőnyéllel? - kérdezte Tolerancia Fáni nénitől, és a géppisztoly abban a szempillantásban seprőnyéllé változott; akkor Tolerancia parancsolóan intett Fáni néninek, aki megvert ebként sompolygott el.

Tolerancia most Viktóriához fordult.

- Emeld fel fejedet, Viktória.

Viktória felemelte könnytől ázott arcát.

- Tolerancia - suttogta - látod, minden hiába volt, a boldogságot nem találtam meg, vedd vissza gyűrűdet.

Lehúzta a gyűrűt ujjáról és Tolerancia felé nyújtotta.

- Figyelj rám Viktória. Most, hogy elárultad titkodat, a gyűrű varázshatalma megszűnt; de azok a bátor tettek, amit a gyűrű segítségével véghezvittél, továbbra is hirdetni fogják mélységes szeretetedet az emberek iránt; és az emberek tudják ezt, és viszontszeretnek téged. Nézz körül; itt mindenki ünnepel téged, nézd legyőzött ellenfeleidet; ők is téged éljeneznek. Semmisem volt hiába tehát; a gyűrűt pedig tartsd meg emlékül. És ne sírj Viktória, boldogságodat is meg fogod találni, utazz haza.

Azzal Tolerancia - szokásától eltérően - nem változott át füstté, hanem egyszeriben eltűnt.

24. Viktória hazatér

Budapest, repülőtér. Hatalmas, hullámzó tömeg; mindenki a labdarúgócsapatot ünnepli, s Viktóriát, aki a csapat minden tagját megillető pénzjutalmon felül, még egy csodálatos gép-kocsit is kapott ajándékba. Ennek átadására már a repülőtér épülete előtt került sor. Viktória, miközben az újabb üdvözlő szavakat hallgatta, szemével barátnőit kereste; fel is fedezte őket, Hilda az őt körülvevő tömegben próbált utat törni hozzá, Mónika még közelebb volt, ott támasztotta Viktória kocsijának oldalát, egy másik leány pedig segített neki ebben.; de ott volt Lidia is.

- Megkaptad a képeslapunkat? - kérdezte Viktória, miután megcsókolta Lidiát.

- Persze, de ki az a Hilda?

- A felhőkirálynő? Itt áll mellettem.

Lidia és Hilda üdvözölték egymást.

Mónika előlépett, bemutatta a vele levő leányt.

- Hadd mutassam be Ildikót.

- Ó, hát te vagy az Ildikó? Szia.

- Viktória, köszönöm a pénzt, de nem fogadhatom el, az nem engem illet, hanem tégedet.

- Ha nem akarod elfogadni, ajánld fel az alapítványomnak.

Miután ezt így megbeszélték, Viktória Lidiához fordult.

- Hol a géperejű bérkocsid?

- Nincs már szükséged rá - válaszolta Lidia, de valami nagy-nagy szomorúsággal.

- Már hogyne volna, kocsit kaptam ugyan, de hozzá jogosítványt nem. Gyerünk Lidia, vigyél bennünket be a városba.

Kiderült azonban, hogy Lidia kocsiját ellopták, biztosítása meg nem volt lopás ellen, így kártérítést sem kaphatott.

- Nagyon magas lett volna a biztosítási díjtétel - panaszolta Lidia.

- Egyet se búsulj - felelte Viktória - itt van ez a kocsi, ez a tiéd, Lidia.

Ezen azután vita támadt, Lidia nem akarta elfogadni, Viktória meg erősködött, hogy ő úgysem tud vezetni, minek neki gépkocsi. Végül Hilda talált rá a megoldásra.

- Lányok, csináljátok úgy, hogy Lidia taxizik a kocsival, a hasznon pedig megosztozik Viktóriával.

Ez a megoldás általános tetszést aratott. Lidia rögtön nagy buzgalommal kezdte alakítani a szolgálatkész taxisofőrt: kinyitotta a kocsi ajtaját.

- Hölgyeim, parancsoljanak helyet foglalni. Hová vihetem Önöket?

Viktória megmondta és csak azután döbbent rá arra, hogy a romház címét adta meg. Helyesbíteni akart, de végül mégsem tette, elgondolta, hogy mégiscsak el kellene mondani apunak és anyunak, hogy merre járt és mit csinált. Elővette a fényképet, amit ő készített szüleiről, s amit barátnői is jól ismertek.

Amikor a kocsi befordult a jólismert utcába, Viktória szemét ellepték a könnyek. A kocsi megállt, Viktória felpillantott és nem akart hinni a szemének.

- Te, Viktória, szépen rendbehozták a házadat.

Viktória úgy érezte, álmodik.

- Ezt nem értem.

- Menjünk be, lányok - javasolta Lidia.

Viktória kinyitotta a kertkaput, bementek a kertbe. Egy fiatal férfi jött ki a házból.

- Sziasztok, lányok - üdvözölte őket a férfi - az én nevem Frédi, és azért vagyok itt - Viktória felé fordult - hogy Viktóriának átadjam az elkészült munkát.

- Te ismersz engem? - csodálkozott Viktória.

- Ugyan már, Viktória, hiszen téged mindenki ismer.

- Persze, persze, csak tudod, ehhez még nem szoktam hozzá; de miféle munkát akarsz átadni, csak nem a házat.

- De, pontosan azt. Nézd meg, utána pedig, feltéve, hogy mindennel meg vagy elégedve, vedd át.

25. Viktória levelet kap

Viktória egyelőre nem sokat értett abból, amit hallott, de azért körüljárta a házat, a lányok álmélkodva és boldogan zsibongtak körülötte.

- Most pedig, kedves Frédi, beszélj.

- Mit, kedves Viktória?

- Hát először is, ki állította helyre a házat és kinek a megbízásából?

- Az én építővállalatom és Feri megbízásából.

- Miért nekem akarod átadni az elkészült házat?

- Jó kérdés! Hiszen a tiéd!

- Az enyém? Hiszen én lemondtam róla.

- Igen-igen, de az nem olyan egyszerű, nem fogadták el a lemondást.

- Nem???

- Nem bizony. Viszont Feri elintézte, hogy elengedjék az öröklési illetéket, meg a te nevedben beperelte a biztosítótársaságot, pontosabban megfenyegette őket, hogy te perre viszed a dolgot.

- Na és?

- Ez persze üres fenyegetés volt csupán, hiszen a te aláírásod nélkül a pert nem lehetett volna megindítani, de azért arra elég volt, hogy a biztosító leüljön tárgyalni. Végül is elismerték a kárigény jogosságát, s az a megállapodás született, hogy a ház helyreállítási költségeit megtérítik - közölte Frédi.

Azután még hozzátette.

- Azt hiszem, a te hírneved is hozzájárult ehhez, veled pereskedni nagyon ízléstelen lett volna.

- S mindezt Feri intézte el?

- Hát persze.

- Nem is olyan rossz fiú ez a Feri - állapította meg Hilda.

Viktória töprengett.

- Te Frédi, a ház pontosan ugyanolyan, mint a robbanás előtt; hogyan tudtátok ezt megcsinálni? Hiszen az eredeti tervek a robbanáskor megsemmisültek.

- Tévedsz, nem semmisültek meg. Jelentkezett ugyanis egy lány és hozta a terveket. - Frédi elmerengett egy percre. - Csodaszép lány volt és csuda okos is amellett.

- Aranyszőke hajú? - kérdezte Viktória.

- Igen, honnan tudod?

- Meg égszínkék szemű?

- Igen, égszínkék, világító szemek, talán ismered őt?

- A neve?

- Furcsa, idegen hangzású...

- Tolerancia netán?

- Az, az; szóval ismered őt. Tudod, hol lakik?

- Persze.

Frédi nagyon megörült.

- Igen, hol?

- Tündérországban.

Frédi öröme lelohadt.

- Igen, sejtettem, hogy tündér. Kár, mert nagy szükségem lenne rá. Képzeld, nem lehetett tetőcserepet kapni, itt álltunk, minden készen volt már, csak a tető hiányzott még, és akkor megjelent Tolerancia egy teherautó-rakomány tetőcseréppel, de úgy képzeld ám, hogy pontosan annyi darabot hozott, amennyi kellett, eggyel sem volt se kevesebb, se több; és most már azt is értem, hogy miért.

- Tehát Tolerancia még ebben is segített. Hát akkor, minden rendben van, a házat átveszem.

Viktória aláírta az átvételi elismervényt.

- Majdnem elfeledtem, egy levelet kell átadnom neked - mondta Frédi és egy borítékot nyújtott át Viktóriának.

- Na, lányok, menjünk be, nézzünk körül benn is - javasolta Lidia és beterelte a lányokat a házba, Frédi is utánuk ment.

Viktória pedig leült a kerti padra és felbontotta a levelet.

26. Viktória Feri levelét olvassa

Drága Viktória!

Félve rovom e sorokat; attól félek, olvasatlanul fogod eldobni; de ha mégse, ha mégis elolvasod, feléled a reménység egy szikrája.

Beismerem, nagyot vétettem ellened, kétszer is; először akkor, amikor hazudtam neked; amikor azt hazudtam, hogy nem vettek vissza a régi állásomba. Másodszor pedig akkor, amikor megpróbáltalak arra rábeszélni, hogy a teniszen szerzett pénzt tartsd meg.

Bocsáss meg nekem Viktória! Hiszen amikor ezeket a dolgokat csináltam, én nem én voltam. Gonosz varázslat hálózott be, egy tisztes mamának álcázott boszorka varázsolt el. Ez a boszorka azt akarta, hogy vegyem el feleségül a leányát, és én a varázslat hatása alatt tettem azt, amit tettem.

Hogyan is történt?

Azon a napon, amikor szüleid elhunytak, meglátogatott minket az a rosszféle öregasszony, a leányával együtt. Anyám azt mondta róla, hogy régi ismerőse. A leányt kedvesnek és jólelkűnek ismertem meg, szöges ellentétben anyjával, akiről különben csak később tudtam meg, hogy nem is igazi anyja a leánynak, hanem csak a mostohája.

Hamarosan észrevettem, hogy a leányt feleségül akarják adni hozzám; de azt is, hogy a leány maga nem akarja ezt.

Én pedig nem tudtam, mit akarok. Akkori állapotomban csábított a gazdagság ígérete, hiszen a leány mamája - úgy mondták - gazdag vállalkozó. Az én anyám, meg a leány anyja is folyton csak duruzsoltak a fülembe, hogy hagyjalak ott téged és én engedtem. Igaz, egyszer fellázadtam; ez akkor volt, amikor felhívtalak Téged Párizsban, de még akkor is a vagyon bűvöletében éltem, és ahelyett, hogy kiengeszteltelek volna, másodszor is megbántottalak.

Aznap este pedig megjelent előttem Tolerancia tündérleány, aki feloldott a gonosz varázslat alól, és aki azt is elmondta, hogy valójában miért is akarta a boszorkány hozzámadni a leányát. Azt hitte ugyanis, hogy én, ha megházasodom, hamarosan nagyon gazdag leszek; egy másik boszorka, egy vajákos jósnő ezt jósolta neki. Ez a jóslat pedig igaz volt is, meg nem is. Mert azt nem látta jósnő, hogy én csak akkor leszek gazdag, ha Téged veszlek feleségül, és azt sem látta, hogy még így sem leszek az, hiszen Te ugyan sok pénzt szereztél, de ugyanakkor nyomban meg is szabadultál attól.

Amikor pedig megszűnt a varázslat, nyomban rájöttem, hogy tulajdonképpen nem is szeretem én azt a leányt, én Téged szeretlek, Viktória, csak Téged, Te vagy az igazi; csak attól félek, hogy már elkéstem, hogy már semmiképpen nem kellek Neked; és mégis arra kérlek, bocsáss meg nekem.

Ha pedig mégse tudsz megbocsátani, azt is megértem, tudom, nehéz elhinni, hogy a varázslat erősebb lehetett a szerelemnél.

S most rábízom ezt a levelet Frédire, mert bizonyosan tudom, hogy amikor megtérsz Párizsból, első utad ide, szüleid házába vezet, hogy elmondhasd nekik bánatodat. Mennyire szeretném, ha alkalmat adnál arra, hogy bánatodat enyhítsem. Nem érdekel többé a pénz, nem kell a gazdagság, csak Te kellesz, csak Téged akarlak; szeretlek, szeretlek, szeretlek.

Feri.

27. Viktória hű marad önmagához

Viktória sokáig merengett még a levél fölött, még egyszer elolvasta, nem sejtette, hogy a lányok a konyhaablakból szinte lélegzetvisszafojtva figyelik őt.

Már tudta, ki az a leány, akit Feri a levélben megemlített; és az a leány kijött a házból és könnyes szemmel sietett hozzá.

- Bocsáss meg nekem Viktória - mondta - ó, ha sejtettem volna, hogy...

- Ne tegyél magadnak szemrehányást, Mónika - és átölelte őt - mindenről az a gonosz boszorka tehet.

- Akkor megbocsátasz Ferinek is?

- Te honnan tudsz arról, hogy...?

De már nem kellett válaszolni a kérdésre, mert a házból Feri lépett ki, igaz, nem egészen önszántából, mert Hilda és Lidia kétoldalról vonszolták és tuszkolták Viktória felé.

Viktória nézte a jólismert, kedves arcot, melyre most a bűnbánat és a szégyenkezés árnyai borultak.

Lidia oldalbabökte a fiút.

- Na, mondjad már.

- Bocsáss meg nekem, Viktória - mondta Feri akadozó nyelvvel.

Viktória felöltötte legzordonabb arckifejezését.

- Bocsássak meg? Hogyan bocsáthatnám meg, akkor hagytál cserben, amikor a legnagyobb szükségem lett volna rád!

Viktória szigorú arca mögött szorongás ült. Vajon mit fog a fiú válaszolni? Ettől függ minden!

Feri pedig ezt válaszolta.

- Igen, igazad van Viktória, számomra nincs bocsánat.

Még egy pillantást vetett a leányra, lesütötte a szemét, megfordult és lecsüggesztett fejjel elindult a kertkapu felé.

Viktóriát elborította a boldogság hulláma; igen, ez volt az a válasz, ami végleg meggyőzte őt a fiú őszinteségéről.

Lidia elébeállt Viktóriának, kinyitotta a száját és nagy lélegzetet vett; ám ekkor rápillantott a leány ragyogó arcára - és becsukta a száját.

- Feri. - Viktória halk hangjának színezete olyan volt, ami megtorpantotta és visszafordította a fiút.

- Gyere ide, te, te gazfickó.

Feri pedig rohant, és mámoros örömmel kapta karjába Viktóriát.

Viktória most látta elérkezettnek az időt, hogy elbúcsúzzon szüleitől.

„Apu, anyu, itt hagytatok engem, de lássátok, találtam helyettetek barátokat.”

TOLERANCIA ELVESZTI TÜRELMÉT

Jó Tolerancia kijön a sodrából,
Bé kisasszony iránt neheztelést ápol,
Aki viszont most már matematikázik
S nővérével együtt rettentően elázik.

1. Tolerancia nem nyilatkozik

Ilyet se láttak még széles Tündérországban: Tolerancia király-kisasszonyt magához hívatta felséges papája, aki az emberek előtt leginkább Csudadoktor néven ismeretes.

Tolerancia késlekedés nélkül megjelent királyapja színe előtt.

- Mi a gond, apuci?

Mivel tudjuk, hogy Tolerancia valóságos művésze a szertartásos és választékosan udvarias beszédmódnak, joggal elcsodálkozhatunk fenti megnyilatkozásán; más esetben a Csudadoktor sem hagyta volna bíráló szó nélkül ezt a keresetlen megszólítást, ám ez alkalommal - mivel éppenhogy leánya kedélyállapota érdekelte - ezt is a kizökkent lelki egyensúly jelének tekintette.

- Legyen szabad megemlítenem fenséges leányom, hogy olyan szóbeszéd járja, mintha fenséged a minap elvesztette volna türelmét egy földi leányzóval szemben. Nem szeretnék alkalmatlankodni, de mégis érdekelne fenséged véleménye ebben a tárgyban.

- Na, már csak éppen az hiányzott, hogy még te is bosszants azzal a fruskával, nagyon elegem van már belőle.

- Engedd meg fenséges leányom, hogy emlékeztesselek arra, miszerint éppen te vagy a nagy kislányok és a kis nagylányok pártfogója, valamint arra is, hogy legnevezetesebb tulajdonságod - miként az nevedből is kitűnik - a türelem, és e két tény egybevetése után nem győzök csodálkozni azon...

Tolerancia türelmetlenül toppantott egyet ballábával.

- Apu, hagyd már abba, és ha csak erről akartál beszélni velem, ezért ugyan kár volt strapálnod magad.

Ezek után Tolerancia a legelemibb udvariasság teljes mellőzésével hátat fordított királyapjának és peckesen elvonult; a Csudadoktor pedig annyira elcsodálkozott leánya szokatlan viselkedésén, (meg még külön a „strapálnod magad” kifejezésen), hogy csak akkor mondta el a búcsúmondatot, amikor Tolerancia már hallótávolon kívül járt.

- Béke legyen veled, leányom.

Majd némi gondolkodás után hozzátette.

- Türelmetlenséged miatt legyen neved ezentúl Intolerancia.

2. Bé kisasszony bemutatkozik.

Azonban senkit ne tévesszen meg a Csudadoktor jámbor viselkedése leányával szemben: mert először is megvoltak az eszközei arra, hogy mégis mindent megtudjon arról az esetről, mely annyira felbosszantotta Toleranciát, hogy még beszélni sem volt hajlandó róla, sőt, még az udvariasságát is elvesztette tőle; másodszor pedig bizton állíthatjuk, hogy mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy leányának jó modorát és főleg türelmességét minél hamarabb helyreállítsa.

Maga elé idézte tehát Szarkáné asszonyt, akiről köztudomású volt, hogy minden hír és minden pletyka forrása és kútfeje; az illető pedig tényleg tudta, amit a szóban forgó témában tudni lehetett (s talán még azt is, amit nem lehetett) és nyomban meg is osztotta tudását a Csudadoktorral.

Lássuk hát, ki is az a valaki, akinek sikerült Toleranciát világhíres türelmétől megfosztania.

E nevezetes leányzó neve: Bé, s aki azt gondolja, hogy ez csupán álnév, csak keveset téved; álnév annyiban, hogy csupán igazi nevének kezdőbetűje; különben pedig Bé mindössze tizenöt nyarat élt meg még eddig. Jó szülei szerint akkor követték el életük nagy tévedését, amikor Bét megtanították beszélni, mivel szerintük - és ezt a boldogtalan szülők bármikor hajlandók esküvel is megerősíteni - Bé azóta (tehát kétéves kora óta) egyfolytában beszél és beszél és beszél. Még amikor alszik, akkor is.

Ha kételkedéssel fogadjuk is, és igen erős túlzásnak tartjuk is a jó szülők álláspontját, annyit el kell ismernünk, hogy Bé tényleg sokat beszél; mégis van egy olyan helyzet, amikor Bét beszédkészsége cserbenhagyja, de annyira ám, hogy máskor oly beszédes ajkai szorosan becsukvák, és semmiért meg nem szólalna; és tudjátok mikor áll elő ez a helyzet? Igen, bizony jól sejtitek, az iskolában, mégpedig pont akkor, amikor matematikaórán felelésre kerülne a sor. Ilyenkor kis barátnőnk sűrű hallgatásba burkolózik, míg végül a tanárnő elkéri tőle az üzenőfüzetet.

Hát ez az, amit Bé igen rossznéven szokott venni; igen, szokott, merthogy az üzenőfüzet elkérése kezd a matematikatanárnő szokásává válni, (Bé szerint igen rossz szokásává) és hiába tesz meg Bé mindent, hogy leszoktassa őt erről, nemigen akar neki sikerülni; és hogy miért nem? Hát csak azért, mert ugyan valóban mindent megpróbált már, csak éppen a leghatásosabbat nem: készülni a matekórára.

Bé hazafelé ballag, táskájában az üzenőfüzet, abban pedig a legfrissebb bejegyzés: „Leányuk a mai napon matematikából harmadszor kapott elégtelent.”

Bé csak nevetne ezen, ugyan minek neki a matematika, nem akar ő új Einstein lenni, (Bé ismeri ezt a nevet, jé) de mégse nevet, mert a mamájára gondol és tudja, hogy egy percig se nevetne vele együtt. Ezért azután Bé gondol egyet és megpróbálja Toleranciát hívni segítségül.

- Gyere már Rancia, oldjuk meg együtt ezt a semmi kis problémát, mi az neked, fél kézzel el tudod intézni.

Minden rendben is lenne, csakhogy nem egészen világos, hogy Bé jelen esetben mit is ért probléma alatt; ám ez teljesen mindegy is, mert Tolerancia úgysem jön.

Talán nem hallja Bé hívását? Hallja bizony, csakhogy nem foglalkozik ő lusta kislányok megélénkítésével; hiszen jól tudjuk azt mindnyájan, hogy az önhibájukon kívül bajbajutott leányok megsegítése az ő elsőrendű feladata.

Persze Bé is tudja ezt, de mégis próbálkozik, és hogy mégse sikerül Toleranciát megidéznie, egyre mérgesebb lesz.

Hát hogyne, a közelmúltban már legalább ötször-hatszor szólongatta a tündérleányt és az eredmény; semmi, de az égvilágon semmi.

„Mi a csuda lehet vele, talán elfelejtette, hogyan kell füstölögni?" Ezzel természetesen arra célzott, hogy Tolerancia füst alakban szokott megjelenni, és csak némi gomolygás után ölt szilárd alakot.

Tolerancia persze ezt is hallotta, de csak vállat vont ezen a bugyuta és némileg tiszteletlen feltételezésen.

Viszont Bé a későbbiekben egyre tiszteletlenebb és gorombább hangnemben minősítette Tolerancia következetes távolmaradását.

„Talán leesik az aranygyűrű ujjáról, ha velem szóba áll?" Tolerancia ezen ugyancsak elcsodálkozott, az egyetlen gyűrűt, amit ismert, a saját, valamint Viktória leányzó hajszálaiból készítette annakidején, s azt sem ő, hanem Viktória viselte.

„Talán nem terjed ki a hatalma a Vadvirág-utcai iskolára?" Tolerancia még ezen is csak mosolygott; Bé nyilvánvalóan arra célzott, hogy Tituszt azzal az indokkal küldte el a Kék Ikercsillag bolygójára, (megszabadítani Atlantát a gonoszságtól), merthogy hatalma a Földön túli világra nem terjed ki.

„Na persze, az neki nem érdekes, hogy én bukásra állok matekból, mert ugye az neki semmi; őt csak azok a lányok érdeklik, akik valami látványos dolgot találnak ki, mint például az a kelekótya Viktória, aki ugye bele akart ugrani a Dunába; bár az is lehet, hogy esze ágában sem volt ugrani, csak megjátszotta a nagy életunalmat; aztán könnyen lehet, hogy nekem nagyobb okom lenne vízbe ölni magam, de persze én nem játszom el a nagyjelenetet, így aztán az a tündérkisasszony rám se hederít. Hát tisztelem az eszit, nem sok lehet neki belőle."

3. Tolerancia meglátogatja Bé kisasszonyt

Ekkor határozta el Tolerancia, hogy mégiscsak megjelenik Bé előtt, ha másért nem, hát csak azért, hogy tisztázzon egy-két olyan fogalmat, melyről Bének - nyilvánvalóan - téves elképzelései voltak.

Tehát átváltozott füstté - legalábbis azt akarta; azonban hogy történt, hogy nem, elég az hozzá, a szándék füstbement; azazhogy egész pontosan kifejezve - korombament: Tolerancia sűrű, koromfekete korommá változott át. Ami önmagában még nem is lett volna olyan nagy baj, hiszen - amint az köztudott - a koromból is vissza lehet változni a megfelelő varázsszó segítségével; igen ám, csakhogy Tolerancia nem vette észre a tévedést, és ezért a visszaváltozáshoz a füstre vonatkozó varázsszót vette igénybe; és hogy milyen eredménnyel, azt rögtön meglátjuk.

A visszaváltozás Bé szobájában történt. Bé tátott szájjal bámulta Toleranciát, és kis híján hanyatt esett, már nem is tudom, bámulatában-e, vagy ijedtében.

Tolerancia pedig fel nem foghatta, mi olyan nagyon bámulatraméltó rajta, mindaddig, amíg meg nem pillantotta sajátmagát Bé állótükrében. Ettől azután úgy megdöbbent, hogy egy percig nem is tudott szóhoz jutni; így végül is Bé szólította meg Toleranciát.

- Jé, nem is tudtam, hogy lány is lehet kéményseprő.

- De én nem vagyok kéményseprő.

- Nem? Akkor meg miért másztál bele a kéménybe?

- Nem másztam bele a kéménybe, én Tolerancia vagyok, Tündérország királyának leánya - jelentette ki a tündérleány méltóságteljesen; legalábbis azt hitte, hogy úgy.

- Még, hogy te vagy Tolerancia? Ne nevettesd ki magad! Toleranciának szőke a haja, meg kék a szeme, nem tudtad?

Igaz, ami igaz: Toleranciának még a rózsaszínű körme is fekete színben pompázott, de még a szemfehérje is feketén villogott, egyszóval mindene olyan koromfekete volt, mint a ruhája; s így a saját árnyékára hasonlított leginkább.

És ez nem volt elég, ráadásul Bé még ki is nevette, és már szaladt is, hogy behívja a kisöccsét, hadd nevessen ő is; de ezt Tolerancia már nem tűrhette.

- Leányzó, állj meg! - szólt rá Bére és intett egyet; Bé megtorpant és azután már meg se tudott moccanni. (Közbevetőleg meg kell jegyezni, hogy ilyesmit a tündéreknek szigorúan tilos csinálniuk, hiszen ez a foglyul ejtéssel egyenértékű cselekedet; ám Tolerancia most már kissé méregbe jött.)

- Halld Bé, minden leányok legpimaszabbja: három napon belül új lánytestvéred lesz, aki majd meg fog tanítani mindarra, aminek most még híjával vagy. Jól jegyezd meg, pontosan egy év múlva ismét meg fogok jelenni, és megnézem, fogott-e rajtad a tanítás.

Azzal Tolerancia felemelte és széttárta karjait; és ekkor haja szőkévé, szeme kékké, arca és ruhája fehérré változott; végül az egész hófehér füstté alakult át, majd kitódult a csukott ablak résein és nyomtalanul eloszlott.

Amikor pedig mindezt a Csudadoktor megtudta, akkorát nevetett, hogy sajátmaga is megsokallta, tehát gyorsan elkomolyodott; egyúttal el is gondolkodott, s nem hiába tette azt, mert rögtön támadt egy olyan eszméje, hogy csak na!

4. Bé kisasszony nővére

Bé pedig most már tudta, hogy az a kéményseprőlány mégiscsak Tolerancia volt; különösen, amikor harmadnapon a jóslata is beteljesedett! Ezt a jóslatot különben Bé kételkedéssel fogadta, vagy legalábbis érthetetlennek találta: mert hát hogyan is lehetne három napon belül nővére? Ki hallott már ilyet? Még Tündérországban sem születhet ennyi idő alatt egy gyermek, még ha lány is az illető, akkor sem.

Így füstölgött magában, ám azért mégis izgatottan várta a harmadnapot. Ezen a napon már reggel izgatottan számolta össze a reggelizőasztalnál helyet foglaló személyeket, (persze önmagát is beleértve), de sehogysem akartak négynél többen lenni.

Délután, amikor hazaérkezett az iskolából, Öcsi már otthon volt, de nem tudott semmit az új nővérről. Később sem javult a helyzet, már anyu meg apu is megérkezett, de nővér - hát az sehol.

Vacsorához készülődtek már, (ami abból állt, hogy anyu megpróbálta összeterelni a családját az étkezőbe) amikor végre megszólalt a bejárati csengő.

Tudni kell, hogy Bé legfeljebb akkor szokott ajtót nyitni, ha egyedül volt otthon, (akkor sem szívesen) most azonban szélvészszerűen rohant az ajtóhoz, anyu megdöbbenten nézett utána.

Az ajtóban egy világszép leány állt.

- Légy üdvözölve, kedves húgocskám; a nevem Eleonóra - mondta, azután félretolta Bét az ajtóból és besétált.

- Lépj be és foglalj helyet - udvariaskodott Bé, kissé elkésve, mert Eleonóra addigra már a nappali szoba egyik karosszékében üldögélt.

Anyu bedugta fejét a nappali ajtaján.

- Ki az? - kérdezte kíváncsian - az iskolatársnőd?

- Nem - sóhajtott Bé - Eleonóra a nővérem.

A anyu egyik leányról a másikra nézett, majd egy jót nevetett.

- Mi van ezen olyan mulatságos - méltatlankodott Bé; Eleonóra ellenben csak vállat vont.

- Hát csak annyi, hogyha lenne nővéred, legelőször is én tudnék róla. Honnan veszed, hogy ez a lány a nővéred?

- Tolerancia mondta.

- Tolerancia? Ki az a Tolerancia?

A két leány összenézett; micsoda szülő ez, még Toleranciát sem ismeri?

- Tündérlány - magyarázta türelmesen Bé - három nappal ezelőtt megjósolta nekem, hogy új nővért kapok.

Anyu mosolygott, mint aki mindent ért.

- Ja, úgy, hát akkor minden rendben van. - Eleonórához fordult. - Velünk vacsorázol, Eleonóra?

Eleonóra meghökkent: ezt most miért kellett megkérdezni, hát nem magától értetődő, hogy velük vacsorázik?

Apu kérdő tekintetére anyu széles mosollyal újságolta, hogy megérkezett a Tolerancia által megjósolt kislány, aki nem más, mint Bé nővére. Kacsintott is egyet hozzá, így apu szintén érteni vélte a helyzetet, és nem tett fel keresztkérdéseket, már csak azért sem, mert Öcsi éppen most rontott elő a szobájából, ahol eddig a vasúti terepasztalával foglalkozott.

- Te vagy az új nővérem? - támadta meg Eleonórát.

Eleonóra végigmérte Öcsit.

- Na, ezt a kis mitugrászt elengedtem volna.

- Gyere, súgok valamit. - Azzal Öcsi lehúzta magához Eleonóra fejét és szó szerint ezt sustorogta a fülébe.

- Psp szissz prsss süsss. - Régi trükkje volt ez Öcsinek, de Eleonóra nem vette be.

- Majd megmondom, kivel szórakozz.

Vacsora után Eleonóra felajánlotta, hogy elmosogat.

Most aztán anyun volt a csodálkozás sora. Hát hogyne: először is: ilyenkorú lány - tizenhétnek becsülte Eleonórát - még a mosogat szót sem szívesen ejti ki a száján, nemhogy csinálná; másodszor pedig: milyen alapon vállalkozna egy vendég ilyesmire?

- Dehát, hogy képzeled azt, kislányom?

- Hát úgy, hogy kimegyek a konyhába, azután mosogatószert csöpögtetek a szivacsra és...

- Jaj, nem úgy értem, vendéget én nem fogok be házimunkára.

- Úgy, bizony, kislányom - tódította a apu is.

- Igen, apu - válaszolta Eleonóra.

- Miért szólít ez a lány engem apunak? - kérdezte apu súgva anyutól, aki nevetve válaszolt.

- Hiszen Bé nővére.

- Aha. - Apu ugyan nem értett semmit, de egyelőre nem bolygatta a dolgot, a tévében egy érdekes film kezdődött éppen, azt nézték mindnyájan.

Amikor a film befejeződött, Eleonóra nyújtózkodott egyet.

- Hú, be álmos vagyok. Megyek a fürdőszobába.

Apu és anyu csak néztek. Később apu megkérdezte.

- Mit csinál ez a lány a fürdőszobában? Már negyedórája benn van.

- Fürdik - válaszolta Bé.

- Mit csinál? Fürdik? Nálunk? Ráadásul késő este? Ilyet se hallottam még.

Anyu se igen értette a dolgot; és értetlensége a borzalomig fokozódott, amikor Eleonóra visszatért a fürdőszobából: anyu kimeredt szemmel észlelte, hogy Eleonóra - hálóinget vett magára.

Na most, mit lehet erre mondani?

- Aludj nálunk Eleonóra, már késő volna hazamenned.

- Mi volna késő? Hazamennem? Hiszen otthon vagyok! Vagy talán nem akartok befogadni?

Apu nem bírta tovább.

- Dehát miből gondolod, hogy befogadnánk téged, Eleonóra?

- Abból, apu, hogy én a te lányod vagyok.

- Én vagyok a papád? Igazán? Ezt nem is tudtam.

Anyu sem igen értette.

- Na és ki a te mamád? Talán én?

- Oh dehogy.

- Hát akkor kicsoda?

- Emília!

- Emília???

Apu első feleségét hívták Emíliának; még jó, hogy apu egyáltalán emlékezett a nevére, hiszen tizennyolc éve már annak, hogy elvált tőle.

- Dehát Emíliának nem volt gyermeke.

- De igen, volt, és van is: én!

Kiderült, hogy Eleonóra a válás után született meg, és Emília eltitkolta apu előtt várandós állapotát; így történhetett meg, hogy Eleonóra a papája tudta nélkül jött a világra.

Eleonóra ezután bemutatta a személyazonosságát igazoló okmányokat, amire apu elérzékenyülve szorította karjába újdonsült leányát.

Anyu is belenyugodott a helyzetbe, ám neki még volt egy kérdése.

- Ha Emília eddig eltitkolta Eleonórát, akkor most mégis miért hozakodik elő vele?

Eleonóra szeme könnybe lábadt.

- Nem hozakodik elő, meghalt.

Eleonóra szeméből kiesett egy könnycsepp, meg még egy, utána sorban a többi is.

- Jaj, ne haragudj, szegény kicsikém - és anyu gyengéden magához ölelte Eleonórát.

5. Mit tanul Bé Eleonórától?

Bé is sajnálta Eleonórát amiatt, hogy elvesztette édesanyját; ám mindez nem akadályozta meg abban, hogy bizonyos ellenérzéseket tápláljon vele szemben. Ezek az ellenérzések a területi igények, valamint a lelki és testi különbözőségek talaján növekedtek; másképpen kifejezve: Bének meg kellett osztania szobáját Eleonórával, továbbá el kellett viselnie szobatársnője irgalmatlan okosságát: például azt, hogy Eleonóra a matekot úgy vágta, mint Bé a krumplit, azonkívül végig kellett néznie, hogy Eleonórát nap mint nap legalább öt-hat fiú kísérgeti haza iskola után, míg neki legfeljebb, ha két-három lovagja akadt; azelőtt persze nagyon meg volt elégedve ezzel a létszámmal, hiszen a fiúk csak a táskája cipelésére voltak igazán alkalmasak, erre pedig valójában egy is elég lett volna.

És még valami: Tolerancia jóslata szerint az új nővér tanítóként fog fellépni Bével szemben: és ez lett volna az, amit Bé végképp nem tudott volna elviselni; és már fogalmazta is magában azokat a lesújtó szavakat, amiket akkor fog Eleonóra fejéhez vágni, amikor az majd megpróbálja elkezdeni az oktatást; ám akárhogy is várta ezt az alkalmat, Eleonórának láthatóan a legkisebb gondja is nagyobb volt annál, minthogy ilyesmivel foglalkozzon.

Végül is Bé hozta szóba a dolgot.

- Eleonóra, ha jól emlékszem, Tolerancia azt jósolta, hogy te engem meg fogsz tanítani olyan dolgokra, amiknek most még híjával vagyok.

- Igazán? - kérdezte Eleonóra szórakozottan.

- Igazán. Mikor fogsz hozzá?

- Mihez?

- Mihez, hát a tanításhoz.

- Milyen tanításhoz?

- Ha én azt tudnám - sóhajtott Bé.

- Miért, Tolerancia nem mondta?

- Nem.

- Akkor meg én honnan tudjam?

A két lány tanácstalanul nézte egymást.

- Akkor most mi legyen?

Azonban hiába töprengtek, nem jutott eszükbe semmi, azazhogy Bének valami mégiscsak eszébe jutott.

- A matek. Annak valóban a híjával vagyok.

Így azután Eleonóra matematikára tanította Bét; és éppen időben, az iskolai évvége vészesen közeledett és Bé - mint tudjuk - már három elégtelen osztályzattal büszkélkedhetett.

Eleonóra pedig pedagógiai lángésznek bizonyult: mert alig foglalkozott egy hete Bével, amikor az történt, hogy a matek tanárnő a matekkönyvből a következő házifeladatot jelölte ki.

„Ha három tyúk három nap alatt három tojást tojik, akkor mennyit tojik egy tyúk egy nap alatt?”

Bé még otthon is elkeseredetten bámulta a könyvből alattomosan rávigyorgó rejtélyt.

- Ezt én soha, de soha meg nem tudom oldani - közölte Eleonórával.

- Jaj, dehogy nem - válaszolt Eleonóra és megkopogtatta Bé homlokát - csak azt kell használni, ami ott belül van.

- Igazán? - hitetlenkedett Bé, de azért megpróbálta; és lássatok csodát, néhány percnyi gondolkodás után meglett a megoldás.

Másnap a matektanárnő a matekóra kezdetén szelíden megkérdezte, kinek sikerült a házifeladatot megoldani. Bizony alig volt jelentkező, Bén kívül csak még hárman tették fel a kezüket. A tanárnő végignézte a kezekhez tartozó arcokat.

- Bé - kérdezte szigorúan - te miért tetted fel a kezedet? Csak nem azt akarod velem elhitetni, hogy megoldottad a házifeladatot?

- Ibolya néni kérem - kezdte Bé sértődötten, de Ibolya néni nem engedte befejezni.

- Jó, jó, majd mindjárt meglátjuk. Gyere ki a füzeteddel együtt.

A tanárnő a füzet megnézése után megkérdezte.

- Ugye neked van egy nővéred, hogy is hívják, Eleonóra?

- Igen.

- Te Bé, nem ő csinálta meg a te matekfeladatodat?

Bé a fejét rázta.

- Na jó. Szóval te csináltad meg egyedül? Hát akkor légy szíves megmagyarázni a megoldást.

- Igen - mondta Bé. - Ugye, ha három tyúk három tojást tojna egy nap alatt, akkor egy tyúk egy nap alatt egyet tojna; mivel azonban a három tyúk a három tojást nem egy, hanem három nap alatt tojja meg, tehát háromszor több idő alatt, ezért az egy tyúk egy nap alatt nem egy tojást, hanem csak egyharmad tojást tojik.

Bé látta az osztálytársai arcán, hogy még mindig nem értik a megoldást, azért magyarázólag hozzátette.

- Mert hogyha egy tyúk egy nap alatt egyharmad tojást tojik, akkor három tyúk háromszor annyit, azaz pontosan egy tojást, akkor pedig három nap alatt megint csak háromszor több lesz a tojások száma, tehát három!

A matektanárnő csak nézte Bét.

- Ezt nem értem - suttogta, mert hangosan szólni nem volt ereje.

- Akkor elmondom még egyszer - készségeskedett Bé - tehát, ha...

- Azt nem értem - vágott közbe a tanárnő - hogy te hogyan tudtad megoldani a példát.

Még feltett három-négy villámkérdést Bének, utána sóhajtott egy fájdalmasat.

- Te Bé, most olyan történt, ami még sohasem: jelesre feleltél; de jól jegyezd meg: ezentúl csakis jeles feleletet fogadok el tőled. Világos?

Bé a helyére ment, kivette az üzenőfüzetet a táskájából, visszament a katedrához és odanyújtotta a tanárnőnek.

- Most mit akarsz ezzel? - értetlenkedett Ibolya néni. - Ja vagy úgy, ha az egyest megüzentem jó szüleidnek, akkor üzenjem meg az ötöst is, ugye? Hát... tulajdonképpen jogos a kérés.

6. Iskolai kirándulás

A matekóra utáni szünetben Bé az iskola folyosóján találkozott Eleonórával; és persze rögvest el akarta újságolni a nagy hírt, de Eleonóra megelőzte.

- Hallottad, két hét múlva iskolakirándulás.

Ez azután minden más érdekességet elsöpört; mindenki csakis és kizárólag ezzel foglalkozott, a gyerekek száz és száz kérdést tettek fel: hová megyünk, mikor indulunk, mikor érkezünk vissza, mit és hol eszünk útközben, mit kell magunkkal vinni, kell-e sokat gyalogolni, meg a többi.

Egészen az indulásig tartott ez; de végül is felvirradt a nagy nap. Reggel hétkor volt a gyülekező, majd autóbuszra szálltak, irány Mátrafüred. Ott kiszálltak és neki a hegyoldalnak.

Eleonórát persze ismét körüldongták a fiúk, cipelték a hátizsákját, megkínálták az elemózsiájukból és több efféle; Bé nézni sem bírta.

- Igazán undorító, ahogy szédíti szegény srácokat.

Ott is hagyta Eleonórát, Öcsihez akart csatlakozni, de közben besötétedett, amit Bé furcsának talált, hiszen május végén délután egy órakor - enyhén szólva - ilyen nem szokott lenni; ám csak egy pillantást kellett vetnie az égboltra, máris megértette a jelenség okát: az eget sűrű, szinte koromfekete fellegek borították be.

Akkor már a kísérő tanárok hangos szóval próbálták összeterelni a gyerekeket; Bé megfordult és szaladni kezdett arrafelé, ahol Eleonórát legutoljára látta.

Nemsokára találkozott azokkal a fiúkkal, akiket Eleonóra kíséretében látott, ám a leány nem volt velük.

- Hol van Eleonóra?

- Elment virágot szedni.

- Keressük meg.

Elindultak abba az irányba, amerre Eleonórát elmenni látták; Bé lemaradozott, mert különös érzése támadt: mintha egy láthatatlan kötél az ellenkező irányba húzta volna; és minél tovább ment a fiúkkal, az érzés annál jobban elhatalmasodott rajta; végül megállt, visszafordult, elindult arra, amerről jöttek, eleinte lassan, bizonytalanul, később egyre jobban sietett, végül már lélekszakadva futott.

Közben pedig kitört a vihar és Bé éppen a vihar középpontjába került (legalábbis úgy érezte), s lehetett is ebben valami, mert vakító villámlások csapkodtak körülötte, hatalmas dörejek kíséretében.

Bé mindig félt a vihartól, most is legszívesebben elbújt volna valahová, akár egy egérlyukba is, de a láthatatlan zsinór nem engedte, ellenállhatatlanul vonszolta valami ismeretlen cél felé.

Bé éppen egy fa árnyékát próbálta kikerülni, amikor egyszeriben felrobbant az egész világ: egy minden eddiginél fényesebb villámlás és mindent rombadöntő mennydörgés következett, amely földhözvágta Bét, aki egy percig azt hitte meghalt, de legalábbis megvakult és megsüketült.

Percekig hevert a földön, míg végre meg tudott mozdulni; akkor is csak azért emelte fel a fejét, mert mintha valami fájdalmas nyöszörgés reménytelen hangjai hatoltak volna a fülébe. Miközben lassan feltápászkodott és elindult a hangok felé, eleredt az eső: először csak nagy cseppekben és ritkán, aztán a cseppek sűrűsödtek, majd kopogni kezdtek, egyre gyorsuló ütemben.

- Jaj - kiáltott fel Bé, mert egy esőcsepp keményen fejbecsapta, mintha csak valami szilárd test lett volna; és valóban az is volt, jégeső esett.

Bé már a nyöszörgő hangok közvetlen közelében járt, mégsem látott senkit.

- Hahó, ki van ott? Eleonóra, te vagy?

- Igen, én. Bé, te vagy az?

- Igen, de hol vagy?

- Itt a kidőlt fa alatt.

Valóban, az iménti eget-földet megrázó villámlás kidöntött egy hatalmas tölgyfát, az zuhant rá Eleonórára.

Bé megpróbált közelebb férkőzni nővéréhez, azonban a fa sűrű lombja miatt ez sehogysem sikerült.

- Nagyon fáj mindkét lábam - panaszolta Eleonóra - azt hiszem, eltörtek.

Bé szívébe fájdalom nyilallt, és ugyanakkor rémület is: egy villámlás fényénél ugyanis felmérhette a terepet és amit látott, attól jogosan megrémülhetett. A kidőlt fa ugyanis egy vízmosás magas partjának szélén nőtt, s a vízmosással párhuzamosan dőlt el, kifordult gyökerei hatalmas gödröt ástak a part tetején; s most ezt a gödröt a zuhogó víz már nagyjából alámosta, a fa perceken belül a vízmosásba fog csúszni, magával sodorva a fa alá szorult Eleonórát. Lent pedig zubogva kavargó vízáradat rohant eszeveszetten.

Bé kétségbeesetten erőlködött, hogy közelebb férkőzhessen Eleonórához, de mindhiába; és egy perc múlva a fa elkezdett lassan, de halálbiztosan csúszni lefelé az áradatba; Eleonóra felsikoltott, mikor beleesett a vízbe, belekapaszkodott a fa egyik ágába, ám az ág letört és az ár azonnal elragadta; Eleonóra kétségbeesetten és fájdalmasan kiáltozott. Bé a következő villám fényénél még látta őt vergődni az ágba kapaszkodva.

- Jövök - kiáltotta és belevetette magát a bömbölő árba.

7. Bé küzdelme Eleonóráért

Bé kiskora óta és nagyon jól úszott, soha nem félt a víztől; azonban egészen más az uszoda csendes vizében úszni, mint ebben a kavargó, örvénylő áradatban, mely minden percben elnyeléssel fenyegette. Már akkor megérezte a különbséget, amikor beleugrott, mert azt hitte, soha nem fog tudni a felszínre vergődni; amikor pedig mégiscsak felbukkant, éppen a vízbezuhant fa ágai között találta magát. A fa közben keresztbeállt és így megakadt a nem túl széles vízmosás széleihez szorulva. Bé levegő után kapkodva kapaszkodott fel az ágak közé; Eleonóra kiáltása már messziről hangzott.

Bé borzadva hallgatta az alatta zúgó ár hangját, majd ismét belevetette magát. Teljes erővel úszott afelé az ág felé, amelybe Eleonóra fogózkodott, láthatóan közeledett is hozzá. Egy újabb villanásnál azonban kiderült, hogy már csak az ág van meg, ellenben Eleonóra nincs sehol.

Bé kétségbeesetten felkiáltott.

- Eleonóra, hol vagy?

Újabb villámlás, és mintha Eleonóra feje a habok fölé emelkedett volna; ám utána ismét azonnal elmerült. Bé lebukott a víz alá és minden erejét megfeszítve úszott arrafelé, ahol Eleonórát elsüllyedni látta és közben tudta, hogy igyekezete reménytelen, hiszen látni semmit sem látott.

Bé prüszkölve bukkant fel a víz színére; nem akarta elhinni, hogy mindez vele történik; talán álmodja ezt az egészet; de nem, ez nem álom.

Bé ismét lebukott a víz alá, de Eleonórát megint csak nem sikerült megtalálnia; amikor ismét felbukkant, Tolerancia jutott az eszébe: most igazán nagy bajban van, most kellene igazán a tündérkirálylány segítsége.

Mielőtt azonban elkiálthatta volna Tolerancia nevét, valami puha dolog nekiütődött a lábának; Bé villámgyorsan merült a víz alá, megragadta azt a puha valamit és felhozta a felszínre.

- Eleonóra!

Eleonóra azonban nem felelt.

- Nem, az nem lehet - határozta el Bé, majd a kezére tekerte Eleonóra haját és elkezdett úszni a part felé. Itt a vízmosás már jó szélesre tágult, de egy percnyi küzdelem után Bé mégis partot ért.

Kihúzta Eleonórát a partra, és ráhajtotta fülét a lány mellkasára. Semmit nem hallott; Bé szívében páni rémület tombolt; azonban összeszedte magát és megpróbált visszaemlékezni arra, mit is mesélt anyu az újraélesztésről.

Anyu orvos és egyszer részletesen elmondta Bének és Öcsinek, mit is kell a vízből kimentett emberrel csinálni, ha már nem ver a szíve.

Bé nagy lélegzetet vett, majd ráfektette arcát Eleonóra szájára, ajkai közé fogta Eleonóra orrcimpáit és levegőt fújt belé; azután ökölbeszorított balkezét ráhelyezte Eleonóra mellcsontjára, majd jobb kezével is ránehezedett az öklére; közben kétségbeesve törte a fejét azon, hogy melyik műveletet kell többször csinálni, anyu ezt is elmondta, de már nem emlékezett rá, jobb híján felváltva csinálta a kettőt.

És lehet, hogy éppen ez kellett, mert egy perc múlva Eleonóra tüsszentett egy nagyot, majd görcsösen köhögni kezdett.

- Eleonóra, hát élsz?

- Igen, élek, de azt hiszem, ez csak átmeneti állapot.

Eleonóra persze arra célzott, hogy ha a fulladás okozta klinikai halálból vissza is tért, a törésből származó vérveszteség, vagy ha az sem, akkor a várható tüdőgyulladás fog végezni vele hamarosan.

- Nem, nem, ne beszélj így, ha már idáig eljutottunk, lesz segítség.

- De nézd meg, az áradat egyre emelkedik, nemsokára ide is elér, én meg nem tudok lábra állni.

- Akkor viszlek.

- Ugyan már, hiszen felemelni sem tudnál.

Bé nem felelt; letérdelt Eleonóra mellé, előrehajolt, balvállát nekidöntötte a lány törzsének, majd szinte alájabújva a vállára vette, jobb kezét felnyújtotta, éppen elérte a mellette álló fa vízszintesen kinyúló ágát, abba belekapaszkodott és terhével együtt felegyenesedett.

- Mit csinálsz, tegyél le, hiszen ebbe megszakadsz.

Bé elszántan lépett egyet; Eleonóra súlya alatt csaknem összeroskadt, de nem adta fel, lépett még egyet és még egyet; akkor megbotlott egy nagy kőben és térdreesett, a térdébe iszonyú fájdalom hasított, de azért megpróbált ismét talpra állni; ez azonban harmadszori kísérletre sem sikerült, végül is kénytelen volt letenni Eleonórát.

- Bé, köszönöm, amit értem tettél, búcsúzzunk el egymástól.

- Nem búcsúzunk.

Bé felállt, tett néhány lépést, ha sántikálva is, de tudott járni.

- Segítséget hívok.

- Mire találsz valakit, addigra a víz már ellep itt mindent.

- Akkor itt maradok veled.

- Nem! Menj el, hagyj magamra, te még megmenekülhetsz, én úgyis hamarosan meghalok.

Ebben a percben ért Bé lelkierejének a végére: Eleonóra szavaira hangosan felzokogott és ráborult nővére vállára.

- Ne sírj, hiszen én csak nyűg voltam rajtad és te úgysem csíptél engem sohasem.

- Nem is igaz, én szeretlek téged - zokogta Bé.

- Mit mondtál? - hitetlenkedett Eleonóra és magához vonta Bét.

8. Tolerancia türelme visszatér

Közben elállt az eső, az ég kezdett kitisztulni, ismét világos nappal lett.

És akkor egy ember bukkant elő a fák közül. Termetét daliásnak lehetett volna nevezni, csak az hibádzott ehhez, hogy függőleges mérete magasan alacsonyra sikeredett, aki látta, azt gondolhatta, hogy még gyermekkorában megunhatta a növekedést, ennek fejében viszont bizonyára kettő helyett evett, amitől azután a vízszintes kiterjedése lett olyan, hogy komolyabb emberek gondterhelten csóválták volna meg fejüket, ha láthatták volna.

Eleonóra látta meg először ezt az embert és bár az barátságosan mosolygott rá, mégis mérgesen integetett neki, hogy tűnjön el. Ha ezt Bé látta volna, bizonyosan arra a következtetésre jutott volna, hogy ezek ketten ismerik egymást; bár azt sehogysem érthette volna meg, miért hessegeti el Eleonóra az ismerősét, hiszen valóságos csodaszerencsének kellett volna tekintenie előkerülését.

Mindezt azonban Bé nem látta; ámde a sírás mintha élesebbé tette volna az agyát, mert eszébe jutott valami, ami már a vízben is megvillant egyszer a fejében.

- Te, hívjuk ide Toleranciát.

- Ugyan már, mit akarsz attól az eszetlentől?

- Nem is eszetlen - ellenkezett Bé.

- Nem? Hiszen még füstté se tud rendesen átváltozni.

- Dehát az csak azért volt, mert én felbosszantottam szegénykét.

- Te ezt elismered??? Bé, neked bizonyosan lázad van, méghozzá igen magas lehet.

- És még ki is nevettem, ami igazán nem volt szép tőlem.

- Te, én egyik meglepetésből a másikba esem.

- Még az Öcsit is be akartam hívni, hogy ő is nevessen rajta. Csuda undokul viselkedtem vele.

- Dehát megérdemelte, hiába hívogattad, fütyült rád.

- Most miért vagy úgy ellene? Én szeretem őt.

- Tényleg? Mondd még egyszer.

- Miért?

- Mert szeretném újra hallani.

- Na jó, én szeretem Toleranciát.

Eleonóra magához szorította Bét és jobbról-balról megpuszilta.

- És én is szeretlek téged. - Azzal felugrott és a némán figyelő emberhez fordult.

- Hallottad ezt, ó felséges uramatyám?

Bé riadtan szólt rá Eleonórára.

- Eleonóra, ne ugrálj a törött lábaddal, mert...

Bé hangja lassan elhalt, meredten bámult Eleonóra mosolygó arcába és eleinte sehogy sem értette, mit jelent mindez? Csak lassanként kezdett a megértés földjére lépni és azt is csak akkor, minekutána alaposan szemügyre vette azt a valakit, akit Eleonóra az imént felséges uraatyjának szólított; és Bé most rájött, hogy valóban a Csudadoktort látja maga előtt; akkor pedig - ha csak el nem ment a józan esze - mindennek csupán az lehet a megfejtése, hogy Eleonóra nem más, mint Tolerancia.

Közben a Csudadoktor felelt leányának.

- Hallottam, kislányom.

- Akkor pedig szabadjon megjegyeznem felségednek, hogy a rám mért igazságszolgáltatás, felséged akaratának megfelelően, ezennel véget ért.

- No, no, fiacskám, már hogy lehetne vége?

- Felséges apámuram! Midőn felséged kimondta rám a...

- Ugyan már, ne hőbörögj, gondolj a pótszüleidre.

Tolerancia meghökkent.

- Ebben a pontban csakugyan igaza lehet felségednek, ámbár...

- Nem hagyhatod csak úgy faképnél őket; azonkívül itt van még a kis Bé is.

Ebben a pillanatban Öcsi tört elő valahonnan.

- Itt vannak, megtaláltam őket, megtaláltam őket - üvöltötte boldogan.

- Meg Öcsi is - fejezte be a Csudadoktor.

- Tehát mi az én jóságos királyapám parancsa alázatos szolgálójának?

- Nem, édes kis Toleranciám, mert ezentúl megint ez a neved, én nem parancsolok neked semmit, tedd azt, amit a szíved parancsol.

Ezután Béhez fordult.

- Azt hiszem, némi magyarázattal tartozom neked, kislányom.

Bé várakozóan nézett.

- Midőn Tolerancia leányom azt jósolta neked, hogy három nap múlva nővéred lesz, elhatároztam, hogy ő maga lesz az a nővér, mert nemcsak neked kellett egyet s mást megtanulnod, hanem neki is.

Tolerancia mosolygott.

- S mint mindig, most is neked volt igazad, apuci.

- De hiszen Leonóra, akarom mondani Tolerancia a matekon kívül nemigen tanított másra engem, én pedig egyáltalán nem tanítottam őt semmire.

A Csudadoktor mosolygott.

- Biztos vagy ebben, Bé? Egészen biztos?

Bé elbizonytalanodott.

- Hát...

- Bizony, tanultam tőled - szólt közbe Tolerancia.

- Igen? Például mit?

- Például önfeláldozást; soha nem hittem volna, hogy létezhet akkora segítőkészség, mint amit te árultál el akkor, amikor gondolkodás nélkül utánam ugrottál a rohanó árba, és később is, amikor újraélesztettél.

- Hát te nem voltál tetszhalott? És a lábad sem volt eltörve?

- Nem mindegy? - kérdezte a Csudadoktor. - A fontos csak az, hogy te elhitted és mindent megtettél, hogy megmentsed Eleonórát, akit pedig, állítólag, nem is szerettél túlságosan.

Nem lehetett folytatni, mert apu és anyu tűnt fel, akik boldogan rohantak gyermekeikhez; és nem tettek különbséget közöttük a szeretetnyilvánításban: Toleranciát éppen úgy ölelgették, mint Bét és Öcsit.

Tolerancia pedig ezenközben ránézett a Csudadoktorra; az pedig értett leánya pillantásából, bólintott és szép lassan besétált az erdőbe.

Julika a szülinapját ünnepeli
Vendégeit várja, a helyét nem leli
Legkedvesebb ki lesz? Tudja a magas ég,
A nagyon is várt, vagy a váratlan vendég?

JULIKA, SZÜLINAP

Bolondozás egy felvonásban

Személyek:

Anyu, *királyné (de csak majdnem)*
Hamupipőke, *a Grimm-meséből*
Julika, *Anyu kislánya*
Kati, *Julika iskolatársa*
Mari, *Julika iskolatársa*
Tolerancia, *Tündérkirálylány*
Zsuzsi, *Julika iskolatársa*
d'Artagnan, *francia lovag*
Dévid, *amerikai filmsztár*
Jancsika, *Julika kisöccse*
Kismanó, *Tolerancia barátja*

(Szín: Julika szobája. Heverő, íróasztal, székek, ruhásszekrény, könyvszekrény, tévékészülék, spanyolfal.)

(Amikor a függöny felmegy, a szín üres. Kisvártatva az ajtó lassan kinyílik, egy fej jelenik meg a nyílásban, majd a fej tulajdonosa, Kismanó, óvatosan belopakodik: amint a szoba közepére ér, ismét nyílik az ajtó, majd nesztelenül belép Tolerancia tündérkirályleány.)

Tolerancia: *(Rákiált Kismanóra.)* Most elkaptalak.

Kismanó: *(Nagyot ugrik ijedtében, megfordul, erőt vesz magán, hetykén.)* Azt hiszed, megijedtem?

Tolerancia: *(Remekül mulat rajta.)* Bizony.

Kismanó: Tőled??? Egy lánytól? Aki ráadásul nem is igazi lány, hanem csak tündér.

Tolerancia: *(Nevetve.)* Nahát, Kismanó, neked tényleg mindened kicsi, *(sorban rámutat saját magán arra a testrészre, amit megnevez)* a kezed, a lábad, a fejed, az agyad... *(e legutóbbit összeszorított hüvelyk-, és mutatóujja közötti réssel mutatja.)*

Kismanó: *(Büszkén)* Bizony, nem is akkora lónagy, *(végignéz Tolerancián)* mint egyeseké... *(most fogja csak fel, hogy mit is helyesel, mérgesen)* mi, hogy az én agyam kicsi?

Tolerancia: *(Befejezi az előzőt)* ...egyedül csak a szád nagy; de az aztán óriási. Még, hogy nem ijedtél meg? Hisz majd' kiugrottál az ablakon.

Kismanó: Na jó, egy kicsit megijedtem. Te még sose ijedtél meg?

Tolerancia: Egyáltalán, mit keresel te itt?

Kismanó: Pont ezt akartam én is kérdezni tőled, ó Tolerancia, te türelem tündérkéje. *(Gúnyosan meghajol.)*

Tolerancia: Előbb válaszolj, azután majd kérdezhetsz.

Kismanó: Engem megidéztek.

Tolerancia: Megidéztek, hová?

Kismanó: Hogy-hogy hová? Hát ide.

Tolerancia: *(Megjátssza az értetlent, körülnéz.)* Mi, ez itt, bíróság? Az szokott megidézni! *(Hivatalos hangon.)* Egy heti sarokbaállítás terhe mellett köteles megjelenni...

Kismanó: Csudi vicces vagy; de azért bármibe lefogadom, hogy te is hallottad, amikor Julika azt mondta, hogy itt már csak a csoda segíthet.

Tolerancia: Mondjuk, hogy hallottam; de csak nem azt akarod mondani, hogy te ezért jöttél ide?

Kismanó: Képzeld, azért.

Tolerancia: Hogy csodát csináljál???

Kismanó: *(Dacosan.)* Hogy csodát csináljak!

Tolerancia: Jólneveltségem tiltja, hogy kinevesselek. *(Jóízűen nevet.)*

Kismanó: *(Sértődötten.)* Tiltja a jólneveltsége! Vajon mit csinálna akkor, ha nem tiltaná?

Tolerancia: *(Elfojtja a nevetését, de ismét kitör belőle.)*

Kismanó: Na, és te mi járatban?

Tolerancia: Azért vagyok itt, hogy megcsináljam a csodát, mert *én* tudok csodát csinálni.

Kismanó: Igen, láttuk.

Tolerancia: Most mire célzol?

Kismanó: Ugyan, semmi különösre.

Tolerancia: Csak mondd, ha egyszer már elkezdted.

Kismanó: Na, csak egy kicsi, egy egészen aprócska baleset... talán még emlékszel is rá; tudod, amikor Csinoska és Szegényke, meg Eszeske és Hapták arcát felcserélted...

Tolerancia: Ja, az.

Kismanó: Igen, az. Aztán, amikor vissza kellett volna csinálnod, hát elfogyott az a csuda nagy tudományod, a papádnak, a Csudadoktornak kellett...

Tolerancia: Nem érted te azt, Kismanó!

Kismanó: Akkor magyarázd meg.

Tolerancia: Hát nézd: valamit kellett hagyni jóapámnak is, hogy produkálhassa magát. Meg különben is, a családban maradt!

Kismanó: Na, persze.

Tolerancia: De például miért nem Viktória esetét említed? Nyilván azért, mert az aztán igazi világcsúcs volt.

Kismanó: Ugyan már.

Tolerancia: Csak lassan, Kismanó; Viktóriának adtam egy gyűrűt, amit - ha elforgatott - az egész világ lelassult körülötte.

Kismanó: Az egész világ lelassult? Hiszen te félrebeszélsz! Nem a világ lassult le, hanem Viktória gyorsult fel.

Tolerancia: Köszönöm! *(Boldogan mosolyog.)*

Kismanó: Nincs mit. *(Megriad.)* Most mit köszöntél meg?

Tolerancia: *(Huncutkodva.)* Hát észre sem vetted?

Kismanó: Mit???

Tolerancia: Hogy elismerted a csodámat! Na és, ha már itt tartunk, mit szólsz ahhoz az űrhajóhoz, ami Titusz királyfit elvitte Atlantisz bolygóra? Semmi idő alatt! Az már csak nem semmi?

Kismanó: Na, ha nagyon akarod...

Tolerancia: Ezzel szemben milyen csodákat vittél végbe te?

Kismanó: Milyen csodákat? Hát itt van mindjárt például a Plútó.

Tolerancia: A Plútó? Amelyik megzavarta jelenlétével a csillagászati számításokat?

Kismanó: Igazán? Nahát, erről nem is tudtam. Miféle számításokat zavart meg az a kis rendetlen?

Tolerancia: Az úgy volt, hogy a Plútót kicsinysége miatt nem vették észre...

Kismanó: Az biztos igaz, hogy nagyon kicsi, meg gondolom, el is bújt valahová.

Tolerancia: Elbújt? Nem így szokták mondani, de azért megjárja. Végül is az a lényeg, hogy az Uránusz bolygó pályaszámítását a Plútó megzavarta, és az Uránuszt nem ott találták meg, ahol a számítás szerint lennie kellett volna.

Kismanó: Biztosan beleugatott a Plútó.

Tolerancia: Beleugatott??? *(Nevet.)* Hát, így is lehet mondani. De neked mi közöd a Plútóhoz?

Kismanó: Na hallod, én vagyok a gazdája.

Tolerancia: Te vagy a gazdája? Ilyenről sem hallottam még.

Kismanó: *(Harciasan.)* Már miért ne lehetnék én a Plútó gazdája? Talán van valami kifogásod ellene?

Tolerancia: Dehogy van; csak szokatlan, például a Jupiternek biztosan nincs gazdája.

Kismanó: Lehet, a Jupitert nem ismerem.

Tolerancia: Az meg hogy lehet? Plútót, a legkisebbet ismered, ellenben Jupitert, a legnagyobbat, meg nem?

Kismanó: A Jupiter a legnagyobb? Hát akkor azért, mert tudod, én nem szeretem a nagy dögöket.

Tolerancia: Na hallod, kissé furcsán beszélsz te a Jupiterről; de még mindig nem tudom, miféle csodát műveltél Plútóval.

Kismanó: Megmentettem a fagyhaláltól! *(Diadallal néz.)*

Tolerancia: *(Elhűlve.)* Minek?

Kismanó: Hogy-hogy minek? Hát annak, hogy éljen; *(felháborodva)* nézzenek oda.

Tolerancia: Hogy éljen? Dehiszen él az mindenképen.

Kismanó: Persze, hogy él, hiszen életre keltettem, pedig már egészen ki volt hűlve, és csontkeményre fagyott.

Tolerancia: *(Fagyosan.)* Dehát akkor sem értem.

Kismanó: Mit nem értesz?

Tolerancia: Mi abban a különös, hogy megfagyott? Hiszen a Jupiter is meg van fagyva, pedig sokkal közelebb van a...

Kismanó: *(Közbevág.)* És ezt csak most mondod?

Tolerancia: Hát mikor mondtam volna?

Kismanó: Jó, jó, de mikor fagyott meg? Mert ha nem túlságosan régen, akkor esetleg őt is életre kelthetném.

Tolerancia: Mikor fagyott meg? Hát úgy körülbelül négymilliárd évvel ezelőtt.

Kismanó: *(Megdöbben.)* Négymilliárd...? *(Lemondóan.)* Ha legalább tegnapelőtt lett volna. Így reménytelen.

Tolerancia: Nadehát a Plútó is akkortájt fagyott meg.

Kismanó: Kicsoda? A Plútó? Ki mondta ezt neked?

Tolerancia: Senki sem mondta, ez köztudott.

Kismanó: Idefigyelj, én már csak tudom, hogy mikor fagyott meg.

Tolerancia: Hát mikor?

Kismanó: Ma reggel! Na de én csak elmondtam a varázsigét, már ki is nyitotta a szemét.

Tolerancia: A Plútó kinyitotta a szemét???

Kismanó: Meg rögtön fel is állt és vakkantott egyet.

Tolerancia: A Plútó vakkantott??? Miről beszélsz te?

Kismanó: Mert hát olyan kis mohó volt, belopózott a fagyasztókamrába, na persze, ott lógtak a félsertések, azt hitte, most aztán egy jó nagyot fog lakmározni, de rögtön elment az étvágya, amikor rázárták az ajtót.

Tolerancia: Már értem, te a kiskutyádról beszélsz.

Kismanó: Miért, te mire gondoltál?

Tolerancia: Mire, hát a Plútó bolygóra.

Kismanó: *(Vigyorog.)* Nahát, tényleg?

Tolerancia: *(Rámered Kismanóra.)* De te ezt tudtad, mi? *(Elhűlve.)* Nahát, jól becsaptál.

Kismanó: Na szóval, kinek kicsi az agya?

Tolerancia: *(Már nevet.)* Jó, jó, visszavonom, amit az agyadról mondtam; de jól jegyezd meg: *(feltartott hüvelykujjával mutatja)* eggyel jövök! *(Fülel.)* Te, jön Julika, el kell tűnnünk.

Kismanó: Már miért kellene eltűnnünk?

Tolerancia: Ez igazán egyszerű! Hogy megjelenhessünk.

Kismanó: Hogy megjelenhessünk? Dehiszen már meg vagyunk jelenve; méghozzá teljes életnagyságban!

Tolerancia: Látom, nem érted; én először mindig füstalakban jelenek meg, csak később leszek szilárd.

Kismanó: Igen. De mi a csudáért csinálod ezt? *(Mielőtt Tolerancia felelne, folytatja.)* Tudom már, ez az egész nem más, mint hatásvadászat!

Tolerancia: Nem egészen. Így biztosan elhiszik, hogy tündér vagyok.

Julika: *(Belép.)* Én anélkül is elhiszem.

Tolerancia: Te tudod, ki vagyok?

Julika: Hát persze. Te vagy Tolerancia tündérleány, a kis-, és nagylányok pártfogója. Eleget olvastam rólad. De ki ez a kisfiú? A kisöcséd?

Tolerancia, Kismanó: *(Egyszerre, rémülten.)* Még csak az kellene.

Julika: Most melyikőtöket sértettem meg?

Tolerancia, Kismanó: *(Egyszerre.)* Engem!

Julika: Bocsánat, nem akartam senkit se megsérteni. *(Kis szünet.)* Azért nem kellene ennyire megijednetek, nekem is van kisöcsém, a Jancsika, és mindketten túléltük. *(Ezen elréved egy kicsit, majd hozzáteszi.)* Legalábbis eddig. Különben mi járatban vagytok?

Tolerancia: *(Kismanóhoz.)* Na látod, hát ez az. Ha elmulasztom a füstölgést, ennek vagyok kitéve.

Kismanó: Minek vagy kitéve?

Julika: Igen, minek vagy kitéve?

Tolerancia: Annak, hogy engem kérdeznek ki, ahelyett, hogy én kérdeznék.

Julika: Bocsánat, nem akartam megzavarni az ügymenetet; akkor hát kérdezz te, Tolerancia.

Tolerancia: Csak most már kivertétek a fejemből a kérdéseket. Nagyon szabálytalan így ez az egész.

Kismanó: Szabálytalan? *(Nagy nyomatékkal.)* Akkor tűnj el...

Tolerancia: *(Felháborodik.)* Micsoda?

Kismanó: Azután jelenj meg újra füstalakban és...

Tolerancia: Vagy úgy.

Kismanó: Igen, úgy; hátha akkor megint eszedbe jutnak a kérdések.

Tolerancia: Igazán nagyon kedves vagy, de már eszembe jutottak.

Kismanó: Remek. Akkor halljuk.

Tolerancia: Halljad tehát. *(Julikához.)* Miért is mondtad azt Julika, hogy itt már csak a csoda segíthet?

Julika: Hát tudod, Tolerancia, ma van a születésnapom.

Tolerancia: *(Tréfásan.)* Az bizony elég nagy baj.

Julika: Az még nem.

Tolerancia: Akkor mi a baj?

Julika: Levelet írtam Dévidnek.

Tolerancia: Talán Dávidnak, nem?

Julika: Nem Dávid. Dévid.

Tolerancia: Jó, legyen Dévid; és mit írtál neki?

Julika: Meghívtam a szülinapomra!

Kismanó: Ide?

Julika: Ide.

Kismanó: Igen, és?

Julika: Dévid Kaliforniában lakik.

Tolerancia: Kaliforniában???

Julika: Igen. Kalifornia, jueszej.

Kismanó: Jueszej. *Ju*lika, *esz*emadta, *ej*, be szépen mondtad. *(A ju, esz, ej, szótagokat nagy nyomatékkal ejti ki.)*

Tolerancia: Az bizony jó mesze van innen.

Julika: Mert az a hír járta, hogy idejön Magyarországra filmet forgatni.

Tolerancia: Hisz ez nagyszerű!

Julika: Igen; és ha már itt van, hozzám is eljöhet, nem?

Kismanó: De még mennyire.

Tolerancia: Persze.

Julika: Meg is ígérte, hogy eljön, ha csak tíz percre is, de eljön.

Tolerancia: Akkor minden rendben.

Julika: *(Könnyeivel küszködve.)* Persze, minden; csak éppen mégse jön el.

Tolerancia: Dehát miért?

Julika: Mert elmarad a filmforgatás; és én már meghívtam egy csomó kislányt és...

Tolerancia: Csak nem harangoztad be előre, hogy itt lesz Dévid?

Julika: Csak annyit mondtam, hogy nagy meglepetés lesz.

Kismanó: Még szerencse.

Julika: Igen, de valaki mégis - ahogy mondani szokták - kiszivárogtatta.

Tolerancia: Vajon ki volt az?

Julika: Csak egyvalaki lehetett...

Jancsika: *(Belép, nagy hallgatás, gyanakodva.)* Rólam beszélsz, Julika?

Julika: Nahát ez az én öcsém. Mutatkozz be szépen.

Jancsika: Jancsika vagyok, sziasztok.

Tolerancia: Tolerancia, szia.

Kismanó: Kismanó. Jé, be hasonlítunk egymásra.

Julika: Te is olyan rosszcsont vagy?

Jancsika: Már megint kezded, Julika?

Tolerancia: Térjünk vissza Dévidre. Tehát, hogy ne maradj szégyenben, az a kívánságod, hogy varázsoljam neked ide.

Julika: Hát megtennéd?

Tolerancia: Kérj valami könnyebbet, mondjuk idehozom neked Szinderellát, akarom mondani, Hamupipőkét.

Kismanó: Vagy mit szólnál d'Artagnan lovaghoz?

Julika: *(Tapsol, örül.)* Idehozzátok őket is? Jaj, be jó!

Tolerancia: *(Komoran.)* Kellett nekem ötleteket adnom!

Kismanó: *(Jóságosan.)* Na, azért ne ess kétségbe, fog az menni.

Tolerancia: *(Kimérten.)* Na hallod, hát miért ne menne? Lássuk csak! *(Emelt hangon.)* Hamupipőke! *(Kintről kapucsengő hangja hallatszik.)*

Jancsika: Mi az, már itt is van?

Kismanó: Dehogyis, nem megy az olyan gyorsan. *(Kopogtatnak az ajtón.)*

Julika: Szabad.

Hamupipőke: *(Be. Nagyon hamupipőkés, szakadt, rongyos, foltozott ruhában lép be, ócska papuccsal a lábán. Nagyot köszön.)* Kezicsókolom.

Jancsika: *(Hamupipőkéhez.)* Szia. Jé, ez magyarul köszönt. *(Tetszik neki a leány.)* Mondd Hamupipőke, honnan tudsz te magyarul?

Hamupipőke: Hiszen lefordították magyarra a mesémet, nem? *(Körülnéz, Toleranciához.)* Ugye, te vagy az a jó tündér, akitől báli ruhát kapok, hogy elmehessek az udvari bálra?

Tolerancia: *(Megadóan.)* Igen, én.

Hamupipőke: Meg a tökhintót az egérlovakkal?

Tolerancia: Arra nem lesz szükség.

Hamupipőke: *(Eláll a szava.)*

Kismanó: *(Hamupipőke helyett megkérdi.)* Miért, gyalog megy a bálba? Ilyet se hallottam még!

Tolerancia: *(Kismanóhoz.)* Te csak maradj nyugton. Nem kell sehová menni, itt lesz a bál.

Hamupipőke: Itt? *(Kismanóhoz.)* Netán te vagy az a királyfi, aki feleségül vesz engem?

Kismanó: *(Szabódik.)* Rám ne számíts, én nem is vagyok királyfi.

Hamupipőke: *(Eszébe jut valami, Toleranciához.)* Ugye nem feledkezel meg az üvegcipőről?

Tolerancia: A világért sem.

Hamupipőke: Mert anélkül nem talál rám a királyfi!

Tolerancia: Hát persze.

Hamupipőke: *(Várakozóan álldogál.)* Igen.

Tolerancia: Igen?

Hamupipőke: *(Sürgetően néz.)* Tehát.

Tolerancia: *(Nem érti.)* Tehát?

Julika: *(Toleranciához lép, súgva.)* Azt várja, hogy csináld.

Tolerancia: Ja, hát persze. A báli ruha rögvest ott lesz a spanyolfal mögött. *(Felemeli mindkét karját, majd úgy tesz, mintha a spanyolfal mögé dobott volna valamit; a spanyolfal mögül éktelen csörömpölés hallatszik.)*

Hamupipőke: *(Felsikolt.)* Jaj, az üvegcipő. *(A spanyolfal mögé szalad.)*

Kismanó: Hát ez roppant ügyes volt!

Julika: *(Rémülten szalad Hamupipőke után.)* Vigyázz, Hamupipi, el ne vágd a kezed az üvegcseréppel.

Kismanó: *(Rosszallóan.)* Nahát Tolerancia, remekeltél.

Tolerancia: Ugye?

Kismanó: De még mennyire. Először is: miért nem varázsoltad rá a báli ruhát Hamupipőkére? Micsoda gyenge kiszolgálás ez?

Tolerancia: Hát idefigyelj, Kismanó, ez nem is az én feladatom, Hamupipőkét a nagymamám szponzorálja.

Kismanó: Másodszor: összetörted az üvegcipőt!

Tolerancia: *(Nagyon megütközik.)* Ezt meg honnan veszed?

Kismanó: Hogy-hogy honnan? Hiszen hallottam a csörömpölést.

Tolerancia: Na és azt hallottad, amit az imént mondtam, hogy jövök eggyel? A Plútó kapcsán? Igen? Hát akkor, megjöttem! *(Magasra emeli az üvegcipőt.)* Kismanó, téged olyan könnyű becsapni, hogy alig érdemes.

Kismanó: *(Elhűlve bámulja az üvegcipőt.)* De akkor mi a manó tört össze?

Julika: *(Előbukkan a spanyolfal mögül, ragyog.)* Az a borzalmas üveghal. Ide dugtam el, a spanyolfal mögé, hogy ne kelljen látnom. Köszi, Tolerancia!

Tolerancia: Szóra sem érdemes, máskor is.

Hamupipőke: *(Báli ruhában bukkan elő a spanyolfal mögül, Julikát utánozza.)* Köszi, Tolerancia; de az üvegcipőt mégiscsak elfelejtetted!

Tolerancia: *(Megmutatja az üvegcipőt.)* Erre gondolsz?

Hamupipőke: *(Tapsikol, örül.)* Jaj, be jó, megvan.

Jancsika: *(Kiveszi Tolerancia kezéből az üvegcipőt.)* Gyere Hamupipi, segítek felvenni.

Hamupipőke: Köszönöm, nemes királyfi; mert ugye te vagy a királyfi?

Jancsika: Királyfinak ugyan nem vagyok királyfi, de azért...

Hamupipőke: *(Tiltakozik.)* Nem, nem. Nagyon kedves vagy, de nem; mert tudod, én csak királyfihoz mehetek feleségül. Így írták meg a mesémet.

Jancsika: Na, és ha átírom?

Hamupipőke: Hidd el, nem lehet: már amúgy is nagyon át van írva; meg különben is: az én mesém a gyerekek szívében él.

Kismanó: Most figyeljetek. *(Látványos kézmozdulatokkal kiséri a mondanivalóját.)* Csiribí-csiribá, hókusz-pókusz, ott legyek, ahol akarok... *(meghökken, de gyorsan kijavítja magát)* akarom mondani, d'Artagnan lovag legyen itt. *(Közben az ablakhoz megy, és észrevétlenül kifelé integet. Megint megszólal a kapucsengő.)*

Tolerancia: *(Elismerően.)* Na, egész jól integetsz.

d'Artagnan: *(Hatalmas bajusz, kecskeszakáll, de szemüveg is. Kivont karddal becsörtet a szobába, franciának hangzó halandzsa szöveget mond.)* Madmoazell et messziőr, pardon bonzsur... *(Kismanó odasiet hozzá, kézmozdulattal figyelmezteti a szemüvegre, közben úgy helyezkedik, hogy eltakarja Tolerancia és Julika elől; miután d'Artagnan gyorsan lekapta és zsebrevágta a szemüveget, Kismanó látványos mozdulattal végigsimítja egyik ujjával az ajkát, amire rögtön magyarul folytatja.)* Valami varázslat történhetett velem; éppen a Milédit üldöztem és akkor egyszerre... *(félbeszakítja magát, körülnéz)* hová kerültem? *(Választ sem várva, folytatja.)* Sejtem, hogy a Milédi idemenekült. Hol van, ki az? *(Toleranciát nézi.)*

Tolerancia: Tolerancia tündérkirályleány vagyok.

d'Artagnan: Aha, tündér. Akkor nyilván azért nem találom a Milédit, mert elvarázsoltad! *(Hamupipőkéhez.)* Talán ön az, szép hölgy?

Hamupipőke: Ugyan hová gondolsz? Hamupipőke vagyok, te vagy netán a királyfi?

d'Artagnan: Hamupipőke? Vagy úgy. *(Julikához.)* Akkor talán te? De nem, nem, az nem lehet, ámbár úgy vélem, téged is elvarázsoltak, ifjú hölgy. A szívem azt súgja, te Konsztansz vagy.

Julika: *(Kimérten.)* De ha azt súgja szíved, akkor mire véljem, hogy úgy törsz be szobámba, mint egy fajankó, kardoddal és szavaiddal hadonászva!?

d'Artagnan: *(Visszadugja kardját a hüvelyébe, majd lekapja kalapját fejéről, nagy gráciával meglengeti és meghajol.)* Ezer bocsánat árva fejemnek, nevem d'Artagnan, a nemes gaszkonyi nemzetségből. Benned kit tisztelhetek, nemes hölgy?

Julika: Julika vagyok.

d'Artagnan: Zsülika? De mi a rangod, kedves Zsülika?

Julika: Nem Zsülika. Julika! Minden cafrang nélkül.

d'Artagnan: S ez az ifjú lovag?

Jancsika: Most én jövök? Jancsika vagyok.

Tolerancia: S most lássuk Dá... bocsánat Dévidet. De ez már kissé nehezebb ügy. *(Karját széttárja, szemét lehunyja, felkiált.)* Dévid.

Férfikórus: *(A színfalak mögül.)* Melyik?

Kismanó: *(Röhög.)* Befér ide mind az ötmillió Dévid?

Tolerancia: *(Maga elé.)* Jól sejtettem hát, hogy ez nagyon nehéz lesz. *(Emelt hangon.)* Hasszelhoff!

Férfikórus: De azt mondani is kell ám, kisanyám.

Tolerancia: *(Megvetően.)* Micsoda stílus. Neveletlen banda.

Kismanó: *(Kajánul.)* Nem hallom a kapucsengőt! Biztos, hogy jól mondtad a varázsigét?

Jancsika: Hiszen nem is mondott varázsigét.

Kismanó: Attól még mondhatta rosszul.

Jancsika: Ezt nem értem.

Tolerancia: Ez szellemesség volt, Kismanó módra, kár, hogy senki sem értékeli. *(Kopognak az ajtón.)*

Julika: *(Felragyog.)* Már itt is van. *(Rohan ajtót nyitni, az ajtóban Anyu van.)*

Anyu: Ki kér oroszkrém tortát, gyerekek? Van somlói galuska is. Julika csinálta.

Julika: *(Lehervad.)* Ja, csak az édesség jött meg?

Anyu: Ez mind az osztálytársad, Julika? Ez a nagylány ismerősnek tűnik.

Julika: Persze, hogy ismerős, ő Tolerancia.

Anyu: A tündérleány?

Tolerancia: *(Méltósággal.)* Igen, Tolerancia vagyok, Tündérország királyának leánya.

Anyu: Szia, hogy vagy?

Kismanó: Köszöni kedves kérdését, rosszul.

Anyu: Rosszul? Mi a manó!

Kismanó: Pardon, pardon, a manó én vagyok. Kismanó.

Anyu: Szia. De ő miért van rosszul.

Kismanó: Nem akar sikerülni a varázslata.

Anyu: Miféle varázslat?

Tolerancia: Majd én, ha szabad kérnem. Ide szólítottam Dévid Hasszelhoffot, de valahogy nem akar megjönni.

Anyu: *(Julikát nézi.)* Szóval a Dévid Hasszelhoffot. Mindjárt gondolhattam volna. Különben megjött már.

Julika: *(Nagy szemet mereszt Anyura.)* Megjött??? Akkor hol van???

Anyu: *(Nyugodtan.)* A konyhában.

Julika: *(Megdöbben.)* A konyhában??? Dehát mit csinál ott?

Anyu: *(Nyugodtan.)* Somlói galuskát eszik.

Julika: *(Csaknem sír.)* A Dévid somlói galuskát eszik???

Anyu: *(Nyugodtan.)* Azt.

Julika: *(Mint előbb.)* Rögtön elsírom magam.

Anyu: Ugyan miért? Nagyon ízlik neki.

Tolerancia: *(Ragyog, Kismanóhoz.)* Na, mit szólsz, pupák? Most add elő a magánszámodat.

Kismanó: Milyen magánszám?

Tolerancia: Mely arról szól, hogy kinek milyen varázslat nem akar sikerülni.

Kismanó: Egyszer én is tévedhetek, nem?

Tolerancia: Csak az a baj, hogy te *mindig* tévedsz.

Julika: *(Eddig gondolkodott.)* De miért a konyhában???

Anyu: Mert ott van a pesti nagymama, aki szóval tartja őt. Részletesen beszámolt rólad, születésedtől kezdve. Mikor otthagytam őket, már nyolcéves voltál.

Julika: De Anyu! Mit ért abból a Dévid?

Anyu: Mit? Mindent! Néha még közbe is szól.

Julika: De azt meg a pesti nagymama nem érti.

Anyu: Miért ne értené?

Julika: Mert nem tud angolul.

Anyu: Nem is kell, hogy tudjon!

Julika: Ezt nem értem.

Anyu: Mit nem értesz? Dévid is magyarul beszél!

Julika: *(Majdnem elájul.)* Dévid ért magyarul?

Anyu: Na hallod; hiszen magyar származású.

Julika: *(Révedezve.)* De ha tud magyarul, akkor mire volt jó annyira törnöm magam az angol nyelvben?

Anyu: Nahát igazis, miért? Ez, kislányom, most már rejtély marad örökre. *(Hamupipőkére pillant.)* Ki ez a lány? Aha, látom már, ő Hamupipőke.

Hamupipőke: Ugye nem a mostohának tetszik lenni?

Anyu: Nem ám.

Hamupipőke: Miről tetszett megismerni?

Anyu: Az üvegcipődről. *(d'Artagnan felé fordul.)* Na és ez az úr? Csak nem d'Artagnan lovag?

d'Artagnan: Úgy van asszonyom; de én is sejtem az ön kilétét. *(Letérdelve csókol kezet Anyunak.)*

Anyu: Tévedés, d'Artagnan úr, én nem a francia királyné vagyok.

d'Artagnan: Asszonyom, bennem megbízhat.

Anyu: *(Megadja magát.)* Számítok a titoktartására.

d'Artagnan: *(Mélyen meghajol.)* Különben miről ismert meg engem, asszonyom?

Anyu: Semmiről.

d'Artagnan: *(Elcsodálkozik.)* De akkor...

Anyu: Viszont ismerem a lányomat.

d'Artagnan: *(Bizonytalanul.)* Aha...

Anyu: Most olvassa hatodszor a Három Testőrt.

d'Artagnan: Ki az a három testőr?

Anyu: Atosz, Portosz, Aramisz.

d'Artagnan: *(Meglepődik.)* Hát megírták a történetüket? Kicsoda? Talán Sziránó dö Berzserak úr?

Julika: *(Már eddig is akarta mondani, most hozzájut.)* Csak ötödször.

d'Artagnan: Valóban? De azt az urat nem ismerem.

Julika: Melyiket?

d'Artagnan: Azt a Dzsak Ötöd szőrt! Bizonyosan azért, mert angol. De hadd jegyezzem meg, a szőrrel kell kezdeni.

Julika: *(Kétségbeesetten.)* Mit kell kezdeni a szőrrel?

d'Artagnan: A nevét; úgy kell mondani, hogy szőr Dzsak Ötöd!

Julika: *(Elhűlve néz egy darabig, majd megérti.)* De én nem azt mondtam, hogy dzsak, hanem csak azt, hogy csak.

d'Artagnan: Csak csak? Csakhogy ilyen keresztnév nincsen, még abban a fura angolban sem.

Julika: Nem keresztnév.

d'Artagnan: Vezetéknév?

Julika: Az se; értsd már meg, anyunak mondtam, hogy csak ötödször olvasom, nem hatodszor.

d'Artagnan: Ja úgy, az anyakirálynének mondtad.

Julika: *(Nevet.)* Igen, az anyakirálynének.

Jancsika: *(Nagyon tetszik neki, nevetve.)* Anyakirályné, kérek somlói galuskát.

David: *(Belép az ajtón, senki sem veszi észre, mindenki a somlói galuskát lesi.)*

Jancsika: *(Hamupipőkéhez fordul.)* Te is kérsz... *(közben észreveszi Dévidet, rámered, eláll a szava.)*

David: *(Azt hiszi, őt kérdezték.)* Köszönöm, én már a konyhában ettem.

Julika: Dévid!

David: Igen, Dzsulájke?

Julika: Julika vagyok!

David: Ja úgy; akkor ki a Dzsulájke? *(Toleranciát nézi.)*

Tolerancia: Ne engem nézegessen, miszter, én csak az a tü... *(elharapja)* szóval az vagyok, aki magát idehozta.

David: *(Nevet.)* Kislány! Engem nem hozott ide senki, magamtól jöttem, Dzsulájke hívott meg, s miután amúgy is itt forgatok Magyarországon, hát eljöttem. *(Várakozóan Hamupipőke felé fordul.)*

Hamupipőke: *(Nagyon tetszik neki Dévid.)* Te vagy a királyfi? *(Választ sem várva, a nyakába borul.)*

Julika: Ereszted el Dévidet? Nem neked hívtam meg.

Hamupipőke: Ha ilyen hangon beszélsz velem, akkor te nem lehetsz más, mint az egyik mostohanővérem!

David: Hiszen ez Hamupipőke. *(Kibontakozik az ölelésből.)* Nem vagyok királyfi, legfeljebb csak filmkirályfi; de az nem az igazi. *(Julika felé fordul.)* Akkor mégis csak te lehetsz a Dzsulájke.

Julika: *(Nem nyugszik bele.)* Figyelj ide, Dévid. *(A spanyolfalhoz lép, és nagy betűkkel ráírja:* YOULEEKAA.*)* Na, hogy hívnak?

David: *(Olvassa a feliratot.)* Ju-li-ka.

Julika: Na, látod, tudod te.

David: Tehát így hívnak? Julika? Dehát akkor miért nem így írtad alá a nevedet a levélben???

Julika: *(Kis iróniával.)* Hogy nehezebb legyen kiejteni.

David: Aha. Hát akkor: Hepi börszdé tu ju... *(kis gondolkodás után)* ...lika. *(Megcsókolja Julikát.)*

Julika: *(Majdnem elájul.)* Köszönöm.

Tolerancia: Nos hát Julika, én is boldog születésnapot kívánok, remélem, sikerült hozzájárulnom; az én küldetésem befejeződött, élj boldogul. *(Arcon-csókolja Julikát.)*

Kismanó: Ne siess annyira, várj meg, én is megyek. Boldog szülinapot, Julika. *(Megcsókolja.)*

Julika: Várjatok, kikísérlek benneteket. *(Toleranciával és Kismanóval együtt kimegy.)*

Jancsika: *(Alig várta már, hogy szólhasson Dévidhez.)* Kitt is itt van?

David: Kittisitt? Az ki?

Jancsika: Hogy hoztad-e magaddal Kittet.

Hamupipőke: *(Közbevág.)* Minek neked kitt? A mostohám ugyan még az ablakot is velem kitteltette, de neked csak nem kell ilyesmit csinálnod?

Jancsika: Amiről én beszélek, az nem gitt, hanem kitt.

Hamupipőke: Hiszen én is azt mondom.

Jancsika: De értsd meg, Hamupipi, az ablakot nem kittelik, hanem gittelik.

Hamupipőke: Mindegy, hogyan nevezed, akkor is rondaság.

Kitt hangja: Elnézést kérek, hölgyeim és uraim, amiért közbeszólok: ki itt a ronda?

David: Kitt, már megint érzékenykedsz?

Kitt hangja: Már megbocsáss Májkel, de én egyáltalán nem vagyok ronda, ellen-kezőleg, nagyon is szép vagyok. Ezt mindenki tudja.

Hamupipőke: Ki beszél itt?

Jancsika: Egy autó.

Hamupipőke: Mi az, hogy autó?

Jancsika: Hogy mondjam, egy tök jó hintó, önmagától jár.

Hamupipőke: Tökhintó? Hát ez az...

Jancsika: Nem, nem, az a hintó Dévidé.

Hamupipőke: Akkor mégiscsak ő a királyfi, azzal visz el engem a királyi palotába, ahol megesküszünk.

David: Tévedsz, Hamupipi, én nem szoktam megnősülni.

d'Artagnan: Hintó? Nem ott rejtőzködik a Milédi? Mert az ám a szokása, elrejtőzik a hintó mélyén.

David: Miszter, kicsoda maga?

Julika: *(Közben visszatért.)* Hadd mutassam be; ő d'Artagnan.

David: A negyedik testőr?

Julika: Az.

David: Ja, vagy úgy. Akkor ez valami kosztümös film lesz; csak azt nem értem, hogy Hamupipőke és d'Artagnan hogyan illik össze.

Julika: Dévid, most ne azzal törődj. Tudod, ez itt az én szülinapom, szeretném, ha velem is foglalkoznál egy kicsit.

David: Jó, jó, de hol a szövegkönyv?

Julika: Minek az neked?

David: Hát hogy mondjam a szöveget?

Julika: Anélkül nem is tudsz udvarolni?

David: *(Felelni akar, de nem jut hozzá, nagy zsivajgással egy csoport kislány ront be a szobába.)*

Kati: Szia, Julika, boldog szülinapot.

Zsuzsi: Julika, megjött a Hasszelhoff?

Mari: Mit kérded, hát nem látod?

Zsuzsi: *(Rövidlátóan pislog.)* Olyan messzire én nem látok *fel.* Nem ülnél le, Dévid? Szeretnélek megnézni.

David: *(Leül.)* Hát itt vagyok, nézegessetek. *(A lányok körbefogják, udvarolnak neki.)*

Julika: *(Durcásan hátat fordít Dévidnek.)* Na persze, nem ő udvarol a lányoknak, hanem azok neki.

Jancsika: Már a Bandinak is meg kellett volna jönnie.

Julika: *(Megütődve.)* Kinek kellett volna megjönnie?

Jancsika: Bandinak.

Julika: Na, még csak az kellene, hogy hívatlanul beállítson.

Jancsika: Nem hívatlanul jönne.

Julika: De igen.

Jancsika: De nem.

Julika: Hogy-hogy nem? Eszem ágában sem volt őt meghívni.

Jancsika: De nekem eszem ágában volt.

Julika: Te az én szülinapomra vendéget hívsz nekem?

Jancsika: Miért ne hívhatnék vendéget?

Julika: *(Mérgesen.)* Akkor foglalkozzál te vele, jó!

Jancsika: Hiszen azért hívtam, hogy boldog szülinapot kívánjon neked, Julika.

Julika: Igen? Akkor már biztos az lesz.

Jancsika: Azért ne haragudj rá ennyire.

Julika: Minek irkál nekem szerelmes leveleket?

Jancsika: Mert hát szerelmes beléd. *(A levegőbe bámulva.)* Ki érti ezt?

Julika: Hagyjon engem békén...

Jancsika: Tudom, te a Dévidbe vagy szerelmes és...

Julika: *(Közbevág.)* Nem vagyok szerelmes belé.

Jancsika: *(Zavartalanul folytatja)* ... azért hívtad meg a szülinapodra. Mekkora nagy melák.

Julika: Nem melák.

David: *(Lerázza magáról a leányokat, Julikához.)* Szabad egy táncra? *(Táncolnak.)*

Jancsika: *(Hamupipőkét kéri fel táncolni.)*

Anyu: *(d'Artagnanhoz.)* Idefigyelj, te hogyishívják, mondd meg már, ki vagy te valójában?

d'Artagnan: Királynőm, én d'Artagnan lovag vagyok, a nemes...

Anyu: Nemes vagy nemtelen, te nem d'Artagnan vagy!

d'Artagnan: Királynőm, hadd jegyezzem, meg, hogy...

Anyu: Hagyd már a királynőzést. Hamupipőke elárulta, hogy...

d'Artagnan: Hamupipőke??? Mit tudhatott Hamupipőke rólam???

Anyu: *(Nagy lélegzettel, mint aki most kipakol.)* Még, hogy mit tudott rólad? *(Más hangon.)* Semmit.

d'Artagnan: Semmit??? Dehát, ha semmit se tudott, akkor... *(értetlenül néz)* nem értem.

Anyu: Dehogynem. Mert te viszont mindent tudsz Hamupipőkéről, igaz?

d'Artagnan: Miből olyan nyilvánvaló ez?

Anyu: Nem vacakoltál a nevével!

d'Artagnan: Mit nem csináltam?

Anyu: Nem cikizted, pedig az is különös név, ugyanúgy, mint a szőr Dzsak Ötöd!

d'Artagnan: Na jó, és akkor?

Anyu: d'Artagnan jóval előbb élt, mint a Grimmek.

d'Artagnan: Mint a... kicsodák?

Anyu: Akik megírták Hamupipőke meséjét; így aztán, ha te volnál d'Artagnan, fogalmad sem lenne, kicsoda is ő.

d'Artagnan: *(Elhűlve mered Anyura.)* Hát persze. Nahát, erre nem gondoltam.

Anyu: *(Nevetve.)* Meg azonkívül lóg a bajuszod is.

d'Artagnan: Ez már Kismanó hanyagsága. *(Nyomogatja a bajuszát, hátha visszaragad a helyére.)*

Anyu: Ja, igen, már akartam is mondani, te összejátszottál Kismanóval, ugye?

d'Artagnan: Hát... persze.

Anyu: Te Bandi vagy, nem?

d'Artagnan: *(Megsemmisülten, halkan.)* Igen. *(Kis szünet után riadtan.)* Most mit tetszik velem csinálni?

Anyu: Visszaragasztom a bajuszodat. *(A könyvszekrény egyik nyitott polcáról tubusos ragasztót vesz ki, és cselekszi azt, amit mondott.)*

Hamupipőke: *(Otthagyja Jancsikát, és elviszi Dévidet Julikától, most ő táncol vele.)*

Julika: *(d'Artagnanhoz.)* Hős lovag, akarsz táncolni velem? *(Táncolnak. Amint vége a táncszámnak, Dévid elbúcsúzik Julikától.)*

David: Mennem kell, még egyszer minden jót kívánok neked, Julika, igazán nagyon jól éreztem magam nálad. *(Megcsókolja, mindenkinek búcsút int és el.)*

Hamupipőke: *(Dévid után szalad.)* Mikor lesz az esküvő?

David: *(El, Kati, Zsuzsi és Mari az ajtóig elkísérik, majd d'Artagnanhoz csatlakoznak, most őt rajongják körül.)*

Hamupipőke: Dévid királyfi, megyek veled. *(El.)*

Jancsika: Ilyet én még nem is láttam. Hamupipőke szalad a királyfi után, aki nem is királyfi! Ez tisztára elfelejtette a meséjét. Na, de az a Dévid jól érezte magát.

Julika: *(Aki hosszan nézett Dévid után.)* Jól érezte magát. Azt meghiszem, négy lány udvarolt neki.

Jancsika: Julika, te újabban már ötig sem tudsz számolni?

Julika: Mi az, hogy ötig... Ki volt az ötödik, mi? *(Jancsika szélesen vigyorog.)* Csak nem rólam beszélsz? Én ugyan nem udvaroltam neki.

Jancsika: *(Szólni akar, de Anyu leinti.)*

Anyu: Na és neked, Julika, nem udvarolt senki?

Julika: Senki. *(Anyu állhatatosan nézi.)* Hacsak d'Artagnan nem.

Anyu: Aha.

Jancsika: Aha.

Julika: Dehát ő nem számít.

Anyu: Aha.

Jancsika: Aha.

Julika: *(Jancsikához.)* Most mit aházol?

Jancsika: Csak csatlakozom anyuhoz.

Julika: Aha.

Anyu: Hiszen ő a kedvenced, nem?

Julika: Aha. *(Nézi a lánykör közepén d'Artagnant.)*

Anyu: *(Követi Julika tekintetét.)* Meg a többi lánynak is. Pedig mintha olyan malacképű lenne.

Julika: Kicsoda? d'Artagnan? Dehogy malacképű.

Jancsika: Tudod Anyu, ki a malacképű? Bandi!

Anyu: Bandi?

Jancsika: Persze, kérdezd csak meg Julikát; ő ennek a kérdésnek a szakértője.

Julika: Igenis, Bandi malacképű!

Anyu: De d'Artagnan nem.

Julika: d'Artagnan nem.

Anyu: *(Odaszól d'Artagnannak.)* Nemes lovag, idefáradnál egy percre?

d'Artagnan: *(Azonnal otthagyja a lányokat.)* Nemes úrhölgy, mit tehetek önért?

Anyu: Hallottad valaha hírét Malacképű Bandinak?

d'Artagnan: A neve után ítélve, valami mókamester lehet, de sajnos...

Anyu: Mókamester? Az meglehet. Különben Julikától többet is megtudhatsz róla. Jó mulatást. *(El.)*

Jancsika: Várj, anyakirályné, én is megyek. *(El.)*

d'Artagnan: Most már kíváncsi vagyok, ki az a Malacképű Bandi. *(A lányok lassanként köréje gyűlnek.)*

Julika: Iskolatársam, folyton szerelmes levelekkel gyötör.

d'Artagnan: *(Nagyon megütődik.)* Ekkora borzalmat én még nem is hallottam. Akasztanivaló gazember. Hol lakik?

Julika: Minek az neked?

d'Artagnan: Na hallod, kihívom párbajra, és miszlikbe aprítom. *(A lányok boldogan rémüldöznek.)*

Kati: Ez aztán az igazi lovag.

Mari: *(Megfogja d'Artagnan kezét.)* Nemes lovag, akarod, hogy Konsztansz helyébe lépjek?

Zsuzsi: Mari, te nem ismered a mértéktartást; ez erős!

Mari: De miért? Konsztansz halott, és én miért ne vigasztalhatnám szegény árvát?

Kati: Miért éppen te? Más lányok is vannak a világon. *(Megfogja d'Artagnan másik kezét.)*

Zsuzsi: Újabb önjelölt; én még ilyen gátlásnélküli lányokat nem is láttam. *(Megfogja d'Artagnan mindkét kezét.)*

Mari: Ó, te kis gátlásos; talán te akarnál Konsztansz utódja lenni?

Julika: Lányok, ne veszekedjetek és főleg hagyjátok egy darabban a lovagot. Egy szülinap nem attól lesz különlegesen ünnepélyes, ha valakit széttéptek.

Zsuzsi: Ez erős.

Mari: Ha ezzel azt akartad mondani, hogy Julika azon az alapon akarná kisajátítani d'Artagnant, hogy szülinapja van, akkor egyetértek.

d'Artagnan: Megengednék hölgyeim, hogy én is beleártsam magam ebbe a dologba? Már csak azért is, mert sejtésem szerint valami közöm nekem is van hozzá.

Kati: Csak tessék.

d'Artagnan: *(Egyszerre beszél Katihoz, Marihoz, Zsuzsihoz.)* Hölgyeim! Kegyedék mind különlegesen finom úrhölgyek, és eszem szerint boldogan lennék bármelyikük lovagja; ámde szívem mást választott magának. *(Julika felé fordul; amíg beszél, Tolerancia és Kismanó belépnek.)*

Julika: Engem? Akkor a szülinapom mégiscsak jól sikerült.

Kismanó: Na és, kinek köszönheted? Ki varázsolta ide d'Artagnant?

Julika: Te, Kismanó.

Tolerancia: Még, hogy varázsoltál. Nevetnem kell. *(Komoran méregeti Kismanót.)*

Kismanó: Akkor csak nevess. *(Közben Julika és d'Artagnan a háttérbe vonulnak.)*

Tolerancia: A te varázslásod abból állt, hogy bajuszt ragasztottál Bandi orra alá. Azt se jól csináltad, mert lejött. Mivel ragasztottad oda?

Kismanó: Keményítővel.

Tolerancia: *(Oktatóan.)* Legközelebb pillanatragasztót használj. Akkor nem jön le a bajusza, legfeljebb az orrával együtt.

Kismanó: Igazán bájos ötlet! Na és az öltözet? Meg a kard?

Tolerancia: De ha én nem változtattam volna egy kicsit az arcvonásain, akkor hiábavaló lett volna minden, mert Julika ráismert volna.

Kismanó: Mit csináltál? Változtattál az arcvonásain? A beleegyezése nélkül? Nem félsz a Csudadoktor papádtól?

Tolerancia: Mit vagy úgy oda? Rögtön visszacsinálom. *(Int d'Artagnan felé.)*

Julika: *(Megütődve nézegeti d'Artagnant.)* Nekem úgy rémlik, te nem d'Artagnan, hanem Bandi vagy.

d'Artagnan: A Malacképű?

Julika: Hát... igen.

d'Artagnan: Mikor jöttél rá?

Julika: Hogy mikor? *(Felvágósan.)* Hát... rögtön az elején.

d'Artagnan: Ügyesen titkoltad!

Julika: Na jó, hát csak most jöttem rá.

d'Artagnan: És, még mindig malacképű vagyok?

Julika: Hát... nem.

d'Artagnan: Nem??? Az meg hogy lehet?

Julika: Hát tudod, Bandiként lehetsz malacképű, de d'Artagnanként nem!

d'Artagnan: Akkor... akkor...

Julika: Igen?

d'Artagnan: Akkor... táncoljunk. *(Táncolnak.)*

Kismanó: Mi az? Már megy neked a visszaváltoztatás is? Figyelemreméltó fejlődés!

Tolerancia: Bizony; de hogyan fejlődsz te?

Kismanó: Azt csak bízd rám, nem tőled fogom megtanulni... *(tovább vitatkoznak, de már nem érteni mit mondanak, mert...)*

Függöny